

Hoàng Lan

Đông Mơ

Tập 1

Đẩy chiếc xe chích bằng inox bóng loáng tới ngay cửa phòng bệnh tiêu chảy, bà y tá già cầm cuốn sổ phát thuốc lên đưa xa tầm mắt một lúc, rồi bỗng la to:

– Đồng Đồng Mỏ đâu? Lãnh thuốc!

Lập tức tiếng cười khúch khích nổi lên của thân nhân thăm nuôi bệnh, vì cái tên ngộ nghĩnh lạ đời. Bà y tá bực mình nhăn mặt:

– Ô hay! Cười cái gì vậy? Đồng Đồng Mỏ thì người ta đọc Đồng Đồng Mỏ mà cũng cười.

Những nụ cười tắt ngay, không khí tưởng chừng nghe thấy tiếng bay của con ruồi. Bà ta lại nhướng đôi mắt dưới đôi kính trắng, la lên:

– Có Đồng Đồng Mỏ không?

Từ phía cuối phòng ở chiếc giường trong góc, một cô gái nghèo khổ, vẻ bụi đời ngóc đầu lên:

– Dạ, có đây. Nhưng không phải là Đồng Đồng Mỏ đâu, thưa bà... chữ nghĩa ạ.

Bị mắng xéo, bà y tá già nhìn cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Bà vừa soạn gói thuốc viên, vừa mắng:

– Đồ giả rách! Không Đồng Đồng Mỏ thì là cái gì? Bà tiểu thư chắc? Thừa tiểu thư, thế tên của bà là gì ạ?

Cô ta trợn mắt tròn xoe ngó bà, phun phẹt một bãi nước miếng, rồi nằm chuối ra giường, co người lại, gối đầu lên cánh tay, không thềm nói một lời... lại có tiếng khúc khích cười. Lại cái là không hiểu sao người ta lại thấy khoái ngắm cái vẻ bướng bỉnh chống đối của cô ta. Có lẽ người ta không thích cái vẻ khó khăn của bà y tá. Hình như bà cũng hiểu như vậy, nên càng căm ghét cô gái "bụi đời". Không hiểu đêm qua "bầu đoàn" bác sĩ y tá trực đã nhặt được cô ta ở đâu, hay là tự thân cô ta đến, mà sáng nay vào nhận ca, đi ngang qua phòng bệnh tiêu chảy, bà đã thấy cô ta rồi. Đã phát ngán cái bệnh nhân lạ đời ấy, giờ lại đụng phải rắc rối này, bà không kiềm chế nổi câu nguyên rủa:

– Đúng là quỷ sứ ở đâu ấy!

Bà ta lườm bầu nhỏ nhưng không lọt qua nỗi đôi tai rất thính của cô ta. Cô ta chỏi tay ngồi nhanh dậy, nói to:

– Sao bà không nghỉ hưu đi! Bộ bệnh viện thiếu người "chửi rủa" bệnh nhân hay sao mà để cho bà ở lại vậy? Trời ơi! Vậy mà nói "lương y như từ mẫu". Với bà thì "lương y như... Tào Thị" thì có.

– Trời, trời...

Bà y tá kêu lên, mặt tái xanh vì giận. Bà định trả đũa lại cô ta câu gì không biết, nhưng bà kịp ghìm lại và đổi hẳn thái độ, khi bác sĩ Thái Vinh từ đầu trại đi vào và dừng lại bên bà.

– Có chuyện gì vậy bà Huyền.

– Dạ, chào bác sĩ. Không có chi ạ.

Nở nụ cười hiền lành, chàng bác sĩ trẻ Thái Vinh vui vẻ:

– Không có chuyện gì, sao còn ở đằng xa, tôi đã nghe giọng khó chịu của bà rồi?

– Dạ, cũng có tí chút rắc rối, không đáng quan tâm đâu ạ.

– Bà làm rồi! Nếu là về phía bệnh nhân, ta phải rất quan tâm và thông cảm mọi tình huống, để giúp đỡ an ủi họ. Một người thầy thuốc giỏi đâu phải chỉ có cho thuốc hay, mau hết bệnh là đủ, mà còn phải kết hợp nhiều thứ lắm, phải không bà?

Có tiếng vỗ tay ở góc phòng:

– Hay quá! Ông bác sĩ này nói hay như một nhà tâm lý học vậy.

Thái Vinh ngạc nhiên chăm chú nhìn về góc phòng. Bà Huyền nhún vai cười khẩy:

– Đây! Rắc rối mà bác sĩ muốn biết đây. Thật ra, nó có gì đáng đâu ạ.

– Sao không đáng? -Cô gái bẻ lại -Tên người ta như vậy mà đọc Đồng Đồng Mỏ, biểu người ta đừng cự bà à? Lỡ phát thuốc lộn, người ta uống chết thì sao?

Bác sĩ Thái Vinh hỏi nhanh:

– Đây, tên gì đây?

Bà Huyền chỉ vào sổ thuốc, bác sĩ Vinh cầm lên đọc:

– Đồng Đông Mơ à!

Cô bé cười rúc rích:

– Vậy mà bà đọc Đồng Đồng Mỏ đây. -Bác sĩ Thái Vinh cũng phì cười, giải thích.

– Cô ấy họ Đồng tên Đông Mơ. Hình như... là...

Bà Huyền nói hốt:

– Hình như cái gì nữa. Đúng đây! "Hành khất phu nhân" của bác sĩ đây.

Bác sĩ Thái Vinh chợt nhớ ra. Đúng rồi! Đồng Đông Mơ... Cách đây mấy tháng, vào một phiên trực, phòng khám của chàng có điện thoại ngoài dân phố gần bệnh viện gọi vào, báo có người xỉu bên lề công viên, hoặc lý do gì khẩn cấp nên mới nhớ đến phương tiện bệnh viện. Chàng tức tốc cho xe trực

và đích thân mình đi với nhân viên phòng khám đến đó. Và chàng hết sức bực mình khi thấy cô bé bụi đời này mệt lả vì đói, vì tiêu chảy gần kiệt sức. Đoàn của chàng đón cô về, đưa vào nhập viện. Thuốc men đầy đủ, cô gái dần dần hồi phục, và chàng rất ngạc nhiên trước vẻ thông minh, gương mặt đẹp sáng sủa của cô khi rửa sạch lớp dơ dáy, bụi bặm bám ngoài.

Chàng tới lui thăm bệnh cho cô và rất lạ lùng về những câu hỏi:

– Ông có bực mình không khi tôi đã làm phiền đến cả một ê-kíp trực phòng khám đêm đó?

Bác sĩ Vinh thành thật:

– Có đấy. Chúng tôi rất bực mình khi phải chuẩn bị đón về đây một người bệnh không tương xứng với công sức chúng tôi.

– Chắc là bác sĩ rất ân hận và ghét tôi?

– Tôi đang cố gắng không coi trọng ai, không khinh ai.

– Vì nghề nghiệp của bác sĩ?

– Không phải. Vì tình yêu, tôi muốn yêu và được yêu. Tôi yêu người và người yêu tôi. Do đó, tôi cần phải vượt qua cái tôi.

Bác sĩ Vinh cười đác ý một mình, vì yên trí cô bé này không hiểu nổi câu nói đầy triết lý. Chàng cũng thấy mình lẩn thẩn thật, tự nhiên đâm dễ dãi với một cô bé bị xã hội coi thường, tự nhiên hạ thấp mình xuống, nói chuyện thân mật với một con bé không hiểu nổi mình.

Cô bé biết phận mình nên chỉ giương mắt ngó chàng bác sĩ không đẹp trai gì cho lắm, nhưng gương mặt có nét quyền rũ lạ lùng. Nó làm cho cô ta bần thần nhớ đến một khuôn mặt...

Hôm sau, cô ta lại bỏ bệnh viện trốn mất. Lúc ký bệnh án cho y tá hành chánh đi lãnh thuốc, chàng ngạc nhiên:

– Cô ta trốn rồi à?

Bà Huyền bực bội:

– Cái của nợ ấy trốn là phúc đấy. Bác sĩ chưa đủ mệt hôm đón cô ta về hay sao? Bệnh viện đâu phải để dành cho lũ vô gia cư ấy.

– Nhưng bệnh cô ta mới tạm ổn thôi...

– Cái thứ ăn bậy sống bậy ấy, thì đường ruột bị mãn tính thôi. Làm sao được. Bác sĩ Vinh không nói gì nữa, nhưng chàng không quên được vẻ thông minh như người có học thức của cô gái sau lần đối đáp ngắn ngủi ấy. Để rồi hôm nay, chàng lại gặp lại Đông Mơ.

Chàng nhận gói thuốc ở tay bà y tá và vui vẻ bảo bà:

– Bà làm phận sự đi, để tôi xem lại bệnh nhân này.

Bà Huyền không lạ gì chàng bác sĩ nổi tiếng yêu nghề và tận tụy với bệnh nhân nên cũng không thắc mắc gì, đẩy xe qua phòng khác.

Bác sĩ Thái Vinh đi đến bên giường cô, nghiêm giọng ra lệnh:

– Cô uống ngay thuốc này nhé! Lại ăn bậy bị tiêu chảy nữa chứ gì? Nhập viện đêm qua á? Để tí nữa tôi khám. Đêm qua có truyền dịch không?

– Dạ, có ạ.

– Truyền mấy chai?

– Hai ạ.

Thái Vinh nhìn qua giường, chiếu của cô ta, rồi ngạc nhiên:

– Đêm qua cô không ngủ mừng ư?

– Không ạ.

– Ủa! Sao lạ vậy? Bệnh viện đâu có thiếu mừng cho bệnh nhân.

– Không phải tại bệnh viện, tại tôi... tại tôi... không có tiền thế chân ạ.

– Thế chân? Thế chân gì?

Đông Mơ cười ré lên:

– Ông bác sĩ này ngộ ghê! Khoa ông có quy định về việc cho bệnh nhân mượn mừng mên, ông không biết sao?

Thái Vinh thành thật:

– Tôi quả tình không quan tâm đến việc gì ngoài chuyên môn của tôi.

Đồng mơ nói nhanh:

– Vậy thì xin thưa với ông rằng: Y tá hộ lý khoa ông quy định ai muốn mượn mừng mền thì phải thế tiền hay CMND mới được mượn vì sợ mất. Mà tôi thì không có hai thứ đó.

Thái Vinh xua tay:

– Ô! Không, không. Không thể được. Mất thì mất, chứ không để bệnh nhân ngủ muỗi được.

Đồng Mơ nhìn Thái Vinh đưa nhỏ, và cũng chỉ một mình cô hiểu:

– Rồi ngài sẽ được như ý đấy, ngài ạ!

Thái Vinh không thấy đôi mắt nghịch ngợm của Đồng Mơ, chàng ngó về phía số sinh viên thực tập ở cái giường kia ra lệnh.

– Em nào về phòng hành chính hay phòng trực khoa, gọi ngay cô Yến đến cho tôi.

Cô Yến có mặt, bác sĩ Vinh nói ngay:

– Cô thay chiếu giường này và cho người ta mượn mừng ngủ. Sao để bệnh nhân nằm không trên chiếc giường chiếu rách thế này?

– Dạ... cô ta tiêu chảy ạ.

Đồng Mơ cãi:

– Tôi không bị nặng. Tại cô không thay chiếu cho tôi. Cô nghĩ tôi là đồ vô gia cư, nên đối xử tôi tệ...

Cô thấy hả lòng đối với cô gái chanh chua mà cô mang ấn tượng. Lần nhập viện trước, Yến đặt thủy lầy nhiệt độ cho cô, cô lỡ làm bể ống thủy, đã vô cùng hối hận xin lỗi rồi rít, nhưng Yến nhất định bắt đền. Đồng Mơ không đền, Yến lập biên bản và ký vào xác nhận là bệnh nhân làm hư y cụ cho khoa khỏi bắt thường. Yến rất căm ghét con bé vô gia cư kỳ quái này. Trông nó vừa ngu vừa... khôn, và chẳng biết làm sao mà nó lại rành luật vậy.

Lần này lại bị nó "tố" ngay trước mặt bác sĩ. Nó tố mình đối xử tệ bạc với nó. Con quỷ này ghê thật! Nó rất khác mấy đứa bụi đời mà mình đã từng gặp.

Bác sĩ Thái Vinh nhắc lại:

– Cứ cho người ta mượn đủ mừng mền. Dù là vô gia cư cũng vậy, mất cứ báo cáo cho tôi hay. Tôi sẽ can thiệp với lãnh đạo bệnh viện, không được để người ta ngủ muỗi.

Thái Vinh quay ra. Đông Mơ lén nhìn theo ông bác sĩ lạ đời. Yén đi luôn về phòng trực, chuỗi mình nằm úp xuống giường nệm trắng tinh. Ngọc Nương đang lắp kim chích gần đó, ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy? Sao không giao ban?

– Không muốn nhìn mặt bác sĩ Thái Vinh.

Ngọc Nương cười giòn:

– Lạ chưa! Mà thường bảo khoái nhìn cặp mắt ướt của anh chàng mà. Đàn ông mà có cặp mắt quyến rũ lạ đời. Mai Giao thật tốt số, mà chẳng khen như vậy là gì?

– Đúng. Nhưng hôm nay tao nhất định "châm ngòi" cho Mai Giao xé nát anh ta mới hả giận. Anh ta bên con nhỏ vô gia cư mà lóng giọng với tao về việc cho mượn mừng mền đấy.

– Nhỏ vô gia cư nào? Nhỏ giường số 21 trong góc phòng số 3 chứ gì?

– Đúng. Trước mặt anh chàng, nó tố cáo tao không cho nó mượn mừng mền. Anh chàng ra lệnh phải cho mượn, mất thì báo với anh chàng. Mà nghĩ có tức không?

Ngọc Nương thành thật:

– Không nên thế. Mà có lý của mà, Thái Vinh có lý của ông. Thôi, đừng có ác miệng hại người ta. Con gái giám đốc, cô Mai Giao tướng tinh là rồng cái đấy. Bác sĩ Thái Vinh thì ai mà ông không chăm sóc tận tình.

– Nhưng không hiểu sao, tao ghét cái con quỷ cáo đó ghê đi. Nó có vẻ như thách thức, châm chọc cả mọi người. Đồ bụi đời khó ưa! Mai Giao mà thấy Thái Vinh chăm sóc đặc biệt cho nó chắc tức ói máu.

– Nói bậy! Mai Giao mà nghe mày nói vậy dám giận mày đó. Mai Giao là bác sĩ, và là cánh vàng ngọc, mà nghe đâu... Thái Vinh còn chưa gần bó lắm với Mai Giao đấy. Vậy mà mày dám gán ghép ông có ý gì với một con nhỏ bụi đời, thì có khác nào mày làm nhục người ta chứ? Thôi, đi lấy đồ cho Đông Mơ mượn đi. Có phải tên cô ta là Đông Mơ không?

Yến gật đầu buồn hiu đứng lên. Ngọc Nương nói tiếp:

– Mày cố chấp quá đi Yến ạ! Ngành nghề của mình là không được yêu ghét ai thái quá vậy đâu. Dù cho Đông Mơ có là ai, thì cô ta cũng là con người kia mà.

Yến hừ một cái bỏ đi, vừa làu bàu:

– Đừng có đạo đức theo khuôn mẫu, tao ghét nghĩa là không yêu được. Con nhỏ đó lạ lắm! Đôi mắt nó có lúc an phận, có lúc thì lóe lên một cái gì như muốn xuyên qua vũ trụ vậy...

Ngọc Nương mỉm cười cho cái tưởng tượng khá độc đáo của Yến. Nhất định tí nữa, cô sẽ lãnh phần truyền dịch cho cô bé để xem sao. Cô bé bụi đời đã hai lần nằm viện, đối với cô có lạ gì đâu, mà âm í từ chuyện bà Huyền tới cô Yến này.

Rẽ qua căng tin, không thấy Mai Giao ăn sáng như cô thường gặp, Yến đi thẳng lên khoa sản tìm cô. Nỗi giận hờn trong lòng Yến không vơi đi, mà còn bị nhân lên lúc cô đem mừng mền đến cho Đông Mơ. Quả thật, con nhỏ bụi đời ấy mặt dày không thể tượng. Nhận mừng nằm không cảm ơn một tiếng, mà nó còn cười bảo:

– Nếu tôi có ăn cắp mang đi, chị nhớ đòi bác sĩ Thái Vinh đền cho. Ông ấy mượn chị chứ không phải tôi mượn đâu.

Yến giận run, nguýt ngang một cái, bỏ đi tuốt lên khoa sản. Nhất định phải tìm gặp Mai Giao, nói cho cô ta biết, để cho cô ta cự bác sĩ Thái Vinh chơi. Bác sĩ Mai Giao đang sửa soạn ra về, vì đêm qua cô trực. Mai Giao ngạc nhiên:

- Ô, Yến! Bỏ tìm mình à? Có chuyện gì không?
- Không có gì đâu, bác sĩ ạ. Bác sĩ có rảnh không?
- Trời ơi! Xưng hô cả chức vụ, quan trọng dữ à! Thôi Yến ơi! Mình biết cả ruột gan bồ mà. Mình là bạn học với nhau mấy năm trời, mình không hiểu cậu sao. Có chuyện gì mà "mát mẻ" với mình vậy?

Yến cười thành thật:

- Bồ quả thông minh, Mai Giao ạ! Mình đi mắng vốn cậu đấy. Phải về đây lại Thái Vinh đi nhé.
- Chết! Anh ấy xúc phạm cậu à?

Yến nhún vai hỏi lại:

- Mà cậu có rảnh không? Hai đứa mình xuống căn tin đi.

Mai Giao chỉ lại cho các bạn một vài công việc cần thiết trong đêm trực, rồi khoác túi xách nhỏ theo Yến xuống căng tin. Gọi hai ly dứa đá xong, Yến nóng nảy nói ngay:

- Mình tức Thái Vinh chịu không nổi. Mình bỏ giao ban buổi sáng, vì không muốn nhìn mặt anh ta đấy.
- Chuyện dì mà dữ vậy?
- Không có chuyện gì lớn. Mình tức... sao anh ta không giữ thể diện cho mình trước một con nhỏ bụi đời. Anh ta lớn tiếng với mình trước mặt nó, làm cho nó càng hống hách thêm. Đối với cái đám bá vợ đó mà giữ đạo đức quá, nó sẽ lờn mặt.

Rồi Yến kể hết cho Mai Giao nghe nỗi bất bình với Thái Vinh, rồi kết luận:

- Tức lắm bồ ạ! Bỏ thấy ảnh la mình trước mặt con nhỏ đó, bồ mới tức. Mà

không hiểu sao, Thái Vinh lại tỏ ra chăm sóc đặc biệt nhỏ đó vậy chứ.

Mai Giao lặng im nghe hết đầu đuôi, cô cười ngất:

– YẾN ơi! Quả là tại Yến có ấn tượng với cô ta nên nghĩ vậy thôi. Phải chi Thái Vinh chăm sóc một tiểu thư, hay một phu nhân trẻ đẹp nào có địa vị, thì mình còn bắt bẻ được. Đằng này, đối với một con nhỏ bụi đời thì để ý làm chi. Tính tự nhiên của người thấy thuốc thôi mà.

Yến giận dữ:

– Tự nhiên cái con khỉ! Lần nào nhỏ đó nhập viện, Thái Vinh cũng chăm sóc đặc biệt lắm.

Mai Giao vẫn chống chế:

– Tôi không thấy lý do nào đặc biệt cả. Bạn đừng có thổi phồng quá đấy.

– Minh tức Giao quá! - Yến nói tiếp - Tại bồ chưa thấy cái nét đặc biệt của nó đấy thôi. Đi với tôi! Bạn có nhìn thấy nó, bạn mới thấy lời tôi là đúng.

– Thôi được! - Mai Giao đứng lên - Minh đi theo bạn, để nhắc Thái Vinh chiều nay hai đứa hẹn đi đánh vũ cầu ở câu lạc bộ thể thao đấy.

Mai Giao nói vậy vì muốn chiều cho Yến vui lòng, chứ thật ra Mai Giao rất hiểu tính Thái Vinh. Học chung nhau mấy năm liền ở Đại học Y khoa, Mai Giao còn lạ gì tính siêng năng cẩn mẫn và rất nhiệt tình với bất cứ ai cần đến chàng. Đối với bệnh nhân, chàng giữ đúng lời tuyên thệ ngành y mà.

Hai cô trở lại khoa Lâm sàng đúng lúc Thái Vinh đang bắt nhóm sinh viên thực tập ghé vào phòng Viên gan siêu vi. Chàng đang khám cho một bệnh nhân vàng mắt, vàng da như nghệ và giải thích cho một sinh viên đang đặt câu hỏi về chứng bệnh này. Thành linh, một người nuôi bệnh ở phòng bệnh tiêu chảy hốt hải chạy qua nói không ra hơi:

– Máy thầy cô ơi... Cổ run quá trời đất rồi kìa.

Thái Vinh nhíu mày ngẩng lên:

– Cô nào? Ở đâu?

– Dạ, cái cô Đông Mơ gì đó. Cổ đương vô nước biển mà sao run quá trời quá đất vậy.

Thầy trò Thái Vinh kéo hết sang phòng 3. Dích thân chàng chạy nhanh tới khoa ngay dây nước biển đang truyền vào mạch máu Đông Mơ.

Cô bé môi tím tái, run đánh bồ cập. Chàng ra lệnh:

– Đèn sưởi đâu? Nhanh lên?

Mấy chàng sinh viên chạy nhanh đi bê chiếc đèn sưởi cao áp từ phòng cấp cứu.

– Cô Đào về phòng trực, bảo cô Anh lấy ngay mấy viên thuốc này.

Chàng ghi nhanh vào miếng giấy con tên thuốc. Cô sinh viên Đào chạy biến đi. Cái mệnh lệnh không ồn ào, nhưng tính chất sốt sắng và cấp bách khiến không ai dám trì hoãn. Và Thái Vinh cũng không tỏ thái độ gì lo lắng lộ liễu, nhưng cái im lặng của chàng không thiếu nhiệt tình đặc biệt khiến Mai Giao thoáng dao động. Yén ngó cô với ánh mắt ngụ ý: "Thấy chưa? Lời tôi nói có sai không?"

Mai Giao nhìn kỹ cô bé bụi đời.

Cô ta nhỏ nhắn, gương mặt đẹp, phảng phất vẻ gì không giống con nhà nghèo. Nó biểu lộ qua ánh mắt thông minh sáng sủa và cuốn hút làm sao.

Đôi mắt có đuôi mắt dài như chim phượng làm ta nhớ đến nữ hoàng

Cleopatra. Nét độc đáo đó được che lấp dưới cái vẻ tiêu tụy của cuộc sống thiếu ăn thiếu mặc thường ngày.

Một chút ganh tỵ của con gái gợn lên, ánh nhìn chột tõi. Mai Giao đến sau lưng Thái Vinh mà chàng không hay biết. Đón cây đèn cậu sinh viên vừa đem tới. Thái Vinh đặt sát vào giường, bẻ cong thêm cho mặt đèn áp gần hơn nữa vào người bệnh nhân, rồi ủ kín mềm lại. Sau khi cô sinh viên rót nước cho Đông Mơ uống thuốc, chàng kéo mềm đắp cho cô bé cẩn thận và an ủi:

– Không sao đâu. Súc nước một chút sẽ khỏi thôi. Tại cơ thể cô yếu quá đấy. Yên lại bấm nhẹ tay Mai Giao. Hai cô gái hội ý nhìn nhau, mặt Mai Giao có sắc buồn. Cô ho lớn lên một tiếng, khiến mọi người ngạc nhiên nhìn lại.

Thái Vinh vội nở nụ cười:

– Chào em! Em đến bao giờ vậy? Anh bận lo cho bệnh nhân nên không thấy.

– Em cũng mới tới thôi. Thấy anh bận bịu quá, nên em đâm thương hại. Cô bệnh nhân này có họ hàng gì với anh không, mà xem ra anh chăm sóc tận tình quá vậy.

Thái Vinh nghiêm khắc nhìn Mai Giao. Nhưng cô không nao núng gì, cô nói như đùa tiếp:

– Anh định lập lại một lẽ lỗi mới chẳng? Bác sĩ làm công việc của hộ lý, y tá. Và y tá, hộ lý thì làm việc của bác sĩ.

Đông Mơ bắt thần hất tung chiếc mền đang phủ kín đầu ra, nhìn trân vào mặt Mai Giao. Bác sĩ Thái Vinh vẫn điềm đạm:

– Cô đỡ lạnh chưa? Ngắm thuốc và sưởi ấm một chút là hết ngay.

– Cám ơn bác sĩ. Tôi đỡ rồi.

Cô quay ngoắt vào tường, co người nhắm mắt lại. Thái độ cô thật bướng bỉnh.

Thái Vinh kéo ngắn dây đèn lại, kéo mền đắp cho cô như cũ, rồi quay trở ra, coi như không có chuyện gì, hay đúng hơn là coi như không có mặt Mai Giao. Điều đó khiến cô ấm ức thật sự, cô hỏi khẽ:

– Tí nữa anh khám bệnh có được không? Em muốn nói chuyện với anh, ta xuống căng tin đi.

Chàng dừng lại ngoài cửa phòng nhìn Mai Giao:

– Em muốn nói chuyện gì? Có phải chuyện vừa rồi không? Chuyện của Đông Mơ?

- Đúng. Em muốn biết vì sao anh chăm sóc cô ta đặc biệt?
- Nếu thế thì không có gì đáng nói cả. Người thầy thuốc nào cũng có thể làm được nếu đừng coi địa vị mình quá lớn. Có lẽ họ đỡ đau mau lắm đấy!
- Chàng bước tới những bước thật chắc sau một câu nói không cười:
- Em về đi! Đêm qua em trực phải không? Minh gặp nhau sau vậy!

Mai Giao đứng lại ngỡ ngàng. Lần đầu tiên, cô khám phá ra một nét lạ Ở người cô yêu. Nét lạ khác thường quá độc đáo mà cô cảm thấy như là cái tát, tát và lòng tự ái của cô con gái nhà giàu quen được cung chiều. Cô khe khẽ cắn môi.

O0o

Cảm thấy đỡ lạnh, Đông Mơ tóc mền, đẩy nhẹ chiếc đèn sưởi ra, và nhờ mấy người nuôi bệnh tắt giùm. Hình như cô đã ngủ được một giấc, nên cảm thấy khỏi nhiều. Những người nuôi bệnh ở bệnh viện rất có kinh nghiệm về việc bệnh nhân truyền dịch bị sốc nước, nên họ không kêu y tá, mà tự động tắt đèn dọn dẹp giùm khi Đông Mơ, đã trở lại bình thường. Hồi nãy, có người trở lại thăm, nhưng thấy, cô ngủ yên, nên cô ý tá bỏ về phòng. Bây giờ đã quá trưa, chắc là đã nghỉ việc hết rồi.

Đông Mơ chỗi tay ngồi lên, tựa đầu vào tường. Một bà già tốt bụng lật đật chạy tới:

- Chết! Ngồi vững không đó, sao hồng kêu bác đỡ giùm cho?

Cô bé trở nên rất hiền lành lễ phép:

- Dạ, không sao ạ. Cháu khỏe rồi.

– Đói bụng không? Tui cho chén cháo đường. Ông nhà tui bị tiêu chảy, bác sĩ bảo ăn cháo đường, nên tui chỉ có vậy.

Đông Mơ sáng mắt:

- Dạ... bà cho con xin một chén.

Cô mở chiếc bị còi lấy muỗng chén đưa cho bà già nuôi bệnh. Bà cầm lấy,

múc một chén cháo mới nấu xong, cho ít đường vào đưa cho Đông Mơ. Cô bé đỡ lấy... cô đói thật sự. Chưa bao giờ cô thấy bát cháo có giá trị đến vậy. Giá như cô giàu có, giờ đây nếu bà già có báo cô đổi một chỉ vàng để lấy bát cháo này, cô cũng lột đưa cho bà. Cô đã giáp mặt với cái đói thật sự khủng khiếp.

Đêm qua lang thang ở lề đường khuya, gặm một mẩu bánh mì nguội, uống một vài ngụm nước máy, sau đó cô đau bụng quá trời quá đất. Đi tiêu chảy vài lần, cô quá sợ hãi, đã tự động vô phòng khám xin nhập viện. Chén cháo của bà cụ đến đúng lúc, trở thành một ý nghĩa lớn lao, mà cái đầu kỳ quặc của kẻ bụi đời phải viễn vông nghĩ ngợi... cuộc sống có những việc rất tầm thường, mà ý nghĩa quá lớn. Cô cứ nhìn bà già, không biết nói thế nào để tỏ lòng biết ơn. Bà già cười hờn nhiên đưa cả hai cái lợi móm không còn một chiếc răng:

– Ăn đi, sao cầm hoài vậy? Tướng tá coi đẹp quá chừng mà sao khổ vậy? Nhà cháu ở đâu?

– Dạ, cháu ở khắp nơi. Chỗ nào cháu ở cũng được. Hiên lâu, công viên, hay gầm cầu... ở đâu cũng là nhà của cháu.

Bà già chưng hửng:

– Rồi làm gì mà ăn? Thôi, địa xứ tui làm ruộng bắt ốc, hái rau, đi đãi tép, cũng sướng hơn ở thành phố mà hông có việc gì làm.

Đông Mơ lại cúi mặt vào chén cháo, đôi mắt chớp lia. Cô cứ lấy thìa khuấy khuấy chén cháo, vừa thổi vừa húp ngon lành. Hết chén cháo, mồ hôi rịn ra nhẹ nhõm. Để cái chén không cần rửa vào cái bị trở lại, cô lấy cái khăn tay cũ mềm lau mồ hôi, rồi hướng về người đàn ông đi chân đất nuôi bệnh ở giường phía trước, nói:

– Anh cho tui xin miếng nước, anh Hai.

Người đàn ông lấy cái tô mẻ miệng rót nước nóng bùng lại mà không nói

một lời. Phải rồi, cái vẻ lử đừ chân chất của anh ta không nói chuyện là phải. Đông Mơ cũng không cảm ơn. Hốt vội mớ thuốc viên uống buổi chiều để trên đầu tủ nhỏ, cô ngửa cổ dốc hết vào họng, rồi ực luông. Người đàn bà sang trọng đeo vòng vàng đầy cổ tay, nãy giờ ngồi đằng xa nhìn chùng như gớm cái vẻ dơ dáy bụi bặm của cô bé, giờ bỗng nhiên mở ví, rút tờ giấy mười ngàn đi đến, nhét vào tay Đông Mơ.

– Cô em đó, muốn ăn gì mua ăn.

Đôi mắt bà ta tỏ ra luyến tiếc cái nhan sắc bị vùi trong lớp áo bụi đời... Một sự thương hại của lòng nhân đạo. Đông Mơ cảm ơn bà ta, rồi lay hoay sửa lại giường chiếu. Chiếc chiếu rách nát dành cho bệnh nhân vô gia cư như cô trước đây, nhờ bác sĩ Thái Vinh nên được thay bằng chiếc chiếu mới tinh và mềm mền thơm tất.

Đông Mơ nhớ lại từng cử chỉ giọng nói, nét cười của ông bác sĩ tốt bụng rồi đột nhiên cô cũng cười. Cười gì? Có trời biết nhỏ bụi đời kia cười gì, chỉ biết chắc chắn là cô ta khoẻ lắm rồi. Con đau bụng quặn thắt không còn nữa. Ăn được chén cháo nóng đỡ lòng, cô cảm thấy khoan khoái, nhớ ơn vô kể cụ già. Chưa bao giờ cô giáp mặt với cái đói tận cùng và cảm giác được cứu giúp đúng lúc. Cô thật vô cùng biết ơn cuộc sống biết ơn mọi người. Cô biết ơn cả một cái tát nảy nở nào đó trong đời cô nữa đấy.

Lắm lúc cô cũng muốn tìm cho mình một việc làm lương thiện bỏ cuộc đời lông bông, bị xã hội khinh rẻ này đi, nhưng cô không biết làm gì. Cái gì cô cũng không quen, nhất là bị trói buộc vào một công việc cứ lặp đi lặp lại như cái đồng hồ. Bất cứ việc gì, cô cũng không thể, ngoài cái nghề tự do: tự do ăn, tự do uống, tự do ngủ bụi và tự do... đói nữa. Cái chủ nghĩa tự do của cô chỉ sợ mấy ông công an thôi. Lén phéng ở những nơi nổi tiếng như công viên, nghĩa địa, là bị hốt về đồn. Mà mấy nơi đó mới là môi trường béo bở cho cô chứ. Cô không thể nào tách khỏi môi trường của cô được... Cô nằm

trở lại, gối đầu trên chiếc bị cói nhắm mắt như ngủ. Nhưng kỳ thật, cô không ngủ. Cô nằm nghe động tĩnh! Giờ này bệnh viện khá vắng vẻ. Nhưng người nuôi bệnh, hoặc kẻ trên giường với thân nhân, hoặc trải chiếu ra gốc cây nằm ngủ trưa. Trên những chiếc băng đá xa xa hoặc những chiếc băng ở đầu kia có vài cặp trai gái đang nhỏ to, hoặc cặp vợ chồng có tuổi đang nhỏ tóc sau cho nhau. Giờ thuận lợi đã đến! Cô khẽ trỗi dậy, ngó dáo dác trong phòng, rồi gói nhanh chiếc mền, mùng mới của bệnh viện đút vội vào chiếc bị cói, lẳng lặng rút nhanh ra khỏi khoa.

Cô đi như bay ra cổng. Anh bảo vệ đang ngủ gà ngủ gật chợt mở mắt nhìn cô. Anh nhìn vì ngạc nhiên về một nhan sắc, cái độc đáo nhất của cô gái bụi đời Đông Mơ là ở chỗ đó. Có lẽ nhờ sắc đẹp lạ kỳ ấy mà cô được hưởng nhiều đặn ân.

Cô đi ra khỏi cổng rồi biến nhanh ra chợ trời. Môi trường này đối với cô không lạ, song cũng còn khá nhiều ngỡ ngàng. Thấy cô xuất hiện, vài người quen hắt mặt:

– Có gì không?

Cô ngó dáo dác chừng như tìm kiếm ai. Hồi lâu, một bà từ bên kia lộ chạy băng qua:

– Mơ!

– Chị Ba! Nãy giờ tôi cố ý kiếm chị nè.

– Có gì không?

– Có!

– Đen hay trắng?

– Đen trắng gì?

Đông Mơ chưng hửng ngó người đàn bà cùng xóm. Chị cười nói nhỏ:

– Trời ơi! Chưa quen tiếng lóng chợ trời phải không? "Đen trắng" có nghĩa là đồ bán thuộc dạng nào, đồ nhà hay đồ chợ. Có giấy ra bán hàng hoàng

được không, hai phải bán dầm bán dùi, bán sang tay cho lái đem đi nơi khác tiêu thụ.

– Vậy hả! Ai biết đâu.

Chị Ba moi trong bị coi ra cái mùng mới. Thấy có đóng dấu bốn chữ tắt màu đen "BVDK", chị hoảng hồn, lật đặt lòi Đông Mơ và trong một cái hẻm nhỏ giữa hai căn phố lâu chọc trời.

– Vô đây! Vô đây! Trời đất ơi! Làm sao vô tới bệnh viện, "chơi" ở trông vậy?

Đông Mơ nhăn mặt:

– Chị đừng có hỏi lung tung nữa. Chị mua không thì bảo?

Chị Ba cười hì hì:

– Tao mà chê đồ này thì như chó mà chê... à? Bao nhiêu?

– Chị trả được bao nhiêu thì trả.

Chị Ba nhó Mơ lom lom:

– Nè! Chỗ quen biết trong xóm, chị hỏi nghe cô Mơ. Cô có thể cái gì cho bệnh viện không?

– Chị hỏi chi vậy?

– Vì cô biết đồ bán chợ trời giá bèo lắm. Mà cái mùng này trong bệnh viện phải thể chân năm chục ngàn đồng.

Đông Mơ ngạc nhiên:

– Sao chị rành quá vậy?

Chị Ba cười:

– Cô mới về xóm nên không biết đấy thôi. Thấy em cũng "đồng hội đồng thuyền", nhưng cô bộ mới nhập nghề nên chị thương hại. Chị còn lạ gì các khoa trong phòng đó nữa. Có một thời, chị chuyên mon "rinh" giỏ xách, dép Nhật, "xốp" quần áo của người nuôi bệnh hờ hênh, ra đây bán mà nuôi chồng con đấy.

Đông Mơ không thể nào ngờ nổi là cô đã gặp "sư phụ chôm chĩa" trong cái gia đình rất đàng hoàng ấy. Chồng chạy xích lô rất hiền lành, hai đứa con lễ phép, đến trường lớp hăng hái. Lòng cô gái bụi đời chợt thấy bất nhẫn.

Chị Ba ghé sát tai Đông Mơ nói nhỏ;

– Cô em làm sao vậy? Ngạc nhiên quá phải không? Nè! Kín miệng nghe. Tui làm mấy việc đó, "thằng chả" và mấy đứa con tui không biết đâu đó. Bây giờ tui nó lớn rồi, tui không dám làm việc ấy nữa. Lỡ có gì nhục nhã con tôi lắm. Còn cô... chắc cô cũng phải nuôi bà già? Tội nghiệp! Cô nói thiệt đi cô, thế cái mừng này bao nhiêu? Và cái mền nữa chứ? Để chị biết mà mua cho cô đỡ lỗ vốn. Chị bán không lời cũng được, cùng khổ giống nhau thôi mà.

Đông mơ vẫn như mộng du. Cô lắc đầu:

- Không, em không thể đồng nào cả.
- Vậy thì cô phải thế CMND?
- Cũng không luôn.
- Làm sao cô mượn được?
- Nhờ ông bác sĩ bảo lãnh.
- Trời ơi! Bác sĩ nào mà tốt dữ vậy? Ở không đâu mà đi quan tâm tới một kẻ nghèo rớt mồng tơi vậy.
- Em cũng không biết nữa.

Chợt chị Ba bắn khoăn:

- Người ta tốt vậy mà cô lại chôm đem ra đây bán. Hoá ra lát ơn trả oán sao?
- Còn chị? Trước kia chị rinh giỏ, chộm quần áo của thiên hạ, những người đó có ân oán gì với chị đâu? Người ta cũng đau khổ khi bị mất đồ dùng của mình vậy.
- Ủ hén! - Chị Ba không biết nói gì ngoài cái gật đầu xác nhận gian đơn.

Hai mắt Đông Mơ như chìm trong khoảng trời cao bị giới hạn bởi hai bức tường phổ chọc trời. Nó còn có một chút xiu để tâm hồn Đông Mơ thoát xác và miệng cô buông ra một câu mà chị Ba tưởng đâu là cô bé bị thần thánh hay quỷ ma gì nhập:

– Rốt cuộc thì đạo đức vẫn bị mắc cạn giữa bản năng sinh tồn.

Chị cười ngất:

– Cô này ngộ ghê! Trong xóm, ai cũng nói cô kỳ dị. Có lúc giống hết chúng tôi - những người khốn khổ đủ thành phần. Có lúc như không phải. Thôi, dứt giá đi. Bao nhiêu hai thứ này?

– Đã nói rồi, chị đưa bao nhiêu thì đưa mà.

Chị Ba nhét vào tay Đông Mơ ba chục ngàn, rồi tuôn nhanh hàng vào chiếc giỏ to tướng của chị. Hai người ra khỏi hẻm, chị Ba chạy nhanh qua hàng cây bên kia lộ, có bóng nhiều người đàn bà ngồi, đứng dưới những tàn bông giấy um tùm.

Có tiền trong tay, Đông Mơ lại thèm ăn, lại thấy đói. Cô rề xuống kế bên cô bán cháo đậu đỏ ann với tép rang, cái lóc kho khô, dưa mắm làm một tô không chế nước dứa. Thật no nê rồi, cô mới tính đường trở về cái ổ chuột.

Căn nhà thuê trong cái xóm nghèo tồi tệ như một vùng ngoại ô không tên tuổi đó - như chị Ba nói - là một cái xóm xôi đậu, đủ thành phần: Lương thiện, giựt dộc, móc túi, xì ke, gái điếm... Nhưng cái "luật" ở đây giản đơn hơn luật pháp nhiều. Chỉ cần không dòm ngó, moi móc ai, thì không ai đụng đến mình. Khi yếu đuối hiền lành thì còn được bảo vệ nữa là đằng khác.

Đông Mơ gọi xích lô đi về. Xuống xe từ đằng xa, cô đã thấy một bà dáng vẻ hiền lành đang đứng ngó mông. Thấy cô, bà chạy ù tới ôm chầm lấy.

– Trời! C...ô... con làm vú sợ quá...

Đông Mơ nghiêm mặt:

– Kia vú! Con đã bảo không sao mà. Vú làm như con còn bé lắm.

- Sao đêm qua con không về?
- Con bị đau phải vào nhập viện.
- Trời ơi! Sao con không cho vú hay để vú đến chăm sóc con.
- Con đã nói rồi, vú cứ yên tâm ở nhà. Cuộc sống con, con đảm trách. Sức khoẻ con, con biết.

Bà Già cầm bàn tay trắng xanh của cô gái:

- Con bảo vú không lo sao được. Con mà có bề gì, vú chết mất thôi.

Đông Mơ khúc khích:

- Người mẹ nào mà không thương con hả vú. Nhưng con đủ sức đương đầu với cuộc đời, vú lo gì. Chỉ cần vú đúng lời, cho con được tự do, muốn làm gì thì làm là con sướng rồi.
- Nhưng con cứ hay đi tới những nơi nguy hiểm, làm những việc trái đời như vậy, vú sợ lắm, con hiểu không?

Đông Mơ ôm vai bà già dúi vào:

- Con hiểu nỗi lo của vú, nên thay vì ở điều trị tiếp, con đã trốn viện về đây.

Bà già mở lớn mắt:

- Lại trốn viện?

Đông Mơ thích thú cười, móc một nắm bạc trong chiếc bị coi ra đưa trước mặt bà già:

- Năm viện còn có tiền xài nữa đấy. Khởi làm gì cho mệt.

Bà già tỏ ý không hiểu. Đông Mơ nhăn mặt đùa:

- Trời ơi! Có con gái "bán trời không mời Thiên Lôi" mà sao vú hiền ghê đi. Tiền này là tiền con chôm mừng mền của bệnh viện bán cho chị Ba ở cuối xóm mình đấy.

Bà già tưởng chừng như phát run. Quả là "cây ngọt sinh trái đắng". Con làm yêu làm quý, mẹ thì như phật Quan Âm. Bà chắp tay niệm phật:

- Con ơi con! Con làm việc khác được không? Bất cứ việc gì để có tiền cho

mẹ con mình sống, nhưng đừng ăn cắp có được không con. Lỡ con bị bắt thì còn gì danh giá.

Đông Mơ cười khúc khích:

– Vú ơi! Vú nằm mơ kiếp nào mà thấy con có danh giá vậy? Vú quên con là con nhỏ bụi đời sao?

Bà vú thở dài rầu rĩ, không nói thêm điều gì nữa. Dường như bà cũng hơi ngán cái ánh nhìn răn đe của cô gái kỳ khôi này. Bà dắt tay cô vào nhà.

– Con mệt lắm không? Nằm nghỉ một chút đi. Vú có nấu sẵn vài món ăn con thích để trong tủ đựng đồ ăn đấy. Bây giờ để vú đi đặt nước nóng cho con tắm nghe. Đi hôm qua tới này, chắc mình mảy dờ dữ lắm rồi.

Đúng là một bà già yêu con gái. Trong cái tổ ấm tồi tàn này. Đông Mơ được yêu chiều đặc biệt. Bà mẹ đi ra sau bếp. Cô vào trong căn phòng vách ván cũ, nhưng rất sạch sẽ, chắc chắn, có kê chiếc bàn nhỏ bằng cây, mùng mền cẩn thận. Thì ra cô bé bụi đời này không phải là dân vô gia cư hoàn toàn. Cô là một cô gái nghèo vô danh thì đúng hơn. Lý lịch mẹ con cô, không ai hiểu rõ. Mấy tháng trước đây, mẹ con cô từ đâu tới mua căn nhà lá nhỏ, rồi sửa sang lại cho nó đỡ tang thương, làm tổ ấm cho hai mẹ con.

Không ai biết được gì về cuộc sống của họ. Chỉ biết rằng bà mẹ không khi nào rời khỏi căn nhà tối tăm ấy và rất mực yêu chiều người con gái. Bà coi cô như vàng như ngọc và lúc cung kính nể hơn một người đàn bà ít con bình thường. Ném cái bị coi và năm bạc coi như đồ bỏ lên chiếc giường, cô đi thẳng ra sau. Bà mẹ quen với bốn phận này từ khi cô còn tám bé, đã pha sẵn một thau nước nóng.

Cô tắm gội sạch sẽ, thay bộ đồ bông hơi cũ nhưng rất sạch, chải lại mái tóc dài quá vai... cô có cảm giác như mình thoát xác. Một đêm tù ngục ồn ãu trên chiếc giường chiếu rách, nằm trần truồng cắn đã, cô bỗng thấy căn nhà ổ chuột của mình là thiên đường. Chiếc giường cây sạch sẽ, cái mùng lưới cũ

còn tốt chưa bao giờ có giá trị hơn lúc này, giá trị như một chiếc giường nệm trong phòng có máy lạnh đang hoạt động. Ngã người một cách thật thoải mái, Đông Mơ nằm im để tận hưởng cảm giác sung sướng mà nếu không trải qua hai ngày đêm đau khổ tận cùng, cô không thể nào hiểu được. Giá lúc này có ai nhìn thấy chắc không nhận ra một Đông Mơ bướng bỉnh lì lợm và đáng ghét đã làm tim ruột bà Huyền và cô Yến. Trong cái ổ chuột với bà mẹ, cô trở nên ngoan ngoãn dễ thương. Phải chăng cô là một thứ quặng thô, vàng và đất lẫn lộn?

Cô nằm ôn lại tất cả sự việc xảy ra từ, đêm tới giờ và không khỏi bật cười một mình rồi cúi gục đầu.

– Vú ơi! Vú làm gì đó, vào nói chuyện với con đi.

Bà mẹ già hết mực chiều con, vội vàng lên tiếng rồi chạy vào ngồi kế một bên. Cô kể hết từ chuyện bà Huyền, bác sĩ Thái Vinh, rồi tới cô Yến đau khổ nhăn nhó thế nào và kết luận:

– Vú thấy có vui không? Mới xuất chiêu đầu tiên, con đã cho bác sĩ Thái Vinh vác thánh giá chạy ngay. Con "chơi" cái mừng cái mừng ấy, ông ta phải đền là cái chắc.

Bà mẹ thở ra:

– Tội nghiệp ông ta! Người ta làm phước cho con, mà con nỡ lòng nào...

Thời buổi này, có được một người như bác sĩ Thái Vinh, hiếm lắm đấy con ạ.

Đông Mơ ngó bà:

– Kia mẹ! Mẹ lại quên rồi... Mẹ lại định làm người lương thiện rồi. Nếu con lương thiện thì con và mẹ chết đói đấy. Này! Con nhắc mẹ lần cuối cùng, là mẹ thấy con làm gì cũng mặc con, chớ có khuyên con vô ích nghe chưa.

Thôi, mẹ đi ngủ đi.

Đông Mơ chợt ngồi vọt lên, giở chiếc rương dưới chân giường ra lấy tập và

cây bút ra, ngồi ghi chép cái gì đó trông rất thành thạo. Cô nhỏ bụi đời này còn rành chữ nghĩa nữa chứ. Thêm một điều lạ nữa, mà có lẽ cả xóm này không ai ngờ biết tới.

Bây mấy chiếc bánh bao còn nóng hổi mà Mai Giao nhờ người hộ lý ở khoa sản đi mua diêm lên mặt bàn tròn, và cho sữa vào hai chiếc ly để sẵn hai phin cà phê thứ nhiệt ngon lên, Mai Giao sung sướng nói với người yêu:

– Lâu quá rồi mình mới được một ca trực trùng anh há! Phòng trực của bác sĩ bệnh viện đẹp hơn phòng trực sản khoa của tụi em nhiều.

Thái Vinh đang cởi chiếc áo blouse, móc vào tủ, bật cười:

– Phòng trực đẹp hay xấu có quan trọng gì hả dm? Kể cũng lâu lắm rồi, anh mới được em sửa soạn cho một bữa ăn ca ba chu đáo như vậy. Nhưng không biết có trọn bữa không đây, hay đang ăn nửa bữa có bệnh gọi mất ngon?

– Hừ! Anh đừng có nói xui nữa đi.

Thái Vinh cầm bình thủy châm vào hai phin cà phê. Mai Giao ngồi xuống bên chàng bẻ đôi chiếc bánh bao nóng, chia mỗi người một nửa.

– Này! Mời anh. À, quên nữa! Rửa tay chưa đấy? Anh mới đi khám về.

Khoa nào gọi vậy anh?

– Khoa anh. Bệnh uốn ván trở nặng... chắc bệnh nhân khó qua khỏi.

– Bệnh nhân già trẻ, nam hay nữ, hả anh?

– Trẻ lắm! Cô bé mới có mười sáu tuổi.

– Làm sao bị uốn ván vậy?

– Nó đi coi ti vi. Ngang qua cây cầu khi, cầu bị gãy, té trúng vào cọc tre nhọn dưới mương, bị chảy máu.

– Không chích ngừa à?

– Chích cái gì. Ở nhà quê có biết cái gì mà chích. Tội nghiệp quá! Mỗi lần lên cơn giật, mẹ nó khóc. Nó nói: "không sao. Mẹ đừng khóc. Con không chết đâu mẹ ạ!"

Chàng cắn miếng bánh bao mà chừng như nuốt không trôi. Chàng nói vớ giọng bất lực:

– Anh đã bó tay rồi. Đã dùng đủ phương cách, nhưng chắc chắn không cứu nổi vì bệnh nặng quá. Không có dấu hiệu thuyên giảm chút nào!

Mai Giao không thể nào cảm nhận sâu sắc nỗi buồn của người thầy thuốc như Thái Vinh. Là con người sống trên nhung lụa chưa bao giờ giáp mặt với khổ nghèo chết chóc, nên cô chỉ làm phận sự một bác sĩ mà thôi, khó đồng cảm được với người yếu. Niềm đau của người khác còn rất xa lạ với cô. Cô nghĩ đến cô nhiều hơn, cô nói:

– Em chỉ chấp nhận anh làm phận sự của một bác sĩ bình thường, chứ không thích thấy anh lúc nào cũng thấy như mình có tội trước nỗi khổ đau của thiên hạ, luôn luôn rước khổ vào thân.

– Anh có rước khổ gì đâu?

– Anh chóng quên quá. Con nhỏ bụi đời Đông Mơ, Đông Động gì đó... thế mà chưa làm khổ à?

Thái Vinh im lặng. Vậy là Mai Giao biết rồi. Có lẽ nguồn thông tin nhanh như gió thổi ấy là Yến. Chiều hôm Đông Mơ trốn viện, Yến là người hay trước nhất. Buổi chiều vào làm việc, chàng định đến khám xem cô ta đã ổn chưa, thì Yến đã hốt hải từ phòng bệnh tiêu chảy chạy về văn phòng khoa, la toáng lên như mình đã lập được công to:

– Thấy chưa! Bác sĩ thấy em đúng chưa? Tại bác sĩ đó. Cô ta trốn viện, ôm cả mùng mền đi luôn rồi.

Bà Huyền cũng phụ hoạ:

– Con đó thì lần nào cũng thế. Vừa mới ổn là nó trốn mất.

Thái Vinh nhăn mặt:

– Làm gì các bác các cô la quá vậy? Cô ta trốn viện hoài như vậy phải coi lại mình đó.

Yến tức mình ngó Thái Vinh:

- Bác sĩ nói gì lạ vậy? Cô ta trốn viện mà mình phải coi lại mình à?
- Cứ sao. Tại sao người ta trốn? Có phải thái độ phụng vụ của chúng ta không tốt không? Tại chúng ta ghét bỏ họ, coi họ là thành phần vất đi, đối xử không ra gì, nên người ta không an tâm điều trị bệnh. Con người, ai cũng vậy, họ chỉ đến chỗ nào thương họ, chứ làm sao ở được nơi ghét mình.

Yến bực dọc nói lớn:

- Tôi chưa thấy ai nói chuyện lạ đời như bác sĩ. Thôi, bác sĩ nói sao cũng được. Bây giờ, ông tính sao về cái mừng và mền mà ông lãnh trách nhiệm với tôi đây?
 - Cô ta ôm cả mừng mền đi hết à?
 - Chứ sao. Em có kinh nghiệm quá với dân vô gia cư rồi. Em đã không cho nó mượn, mà tại ông nhất định thực hiện cái tâm từ bi, thì ông ráng chịu. Chút nữa giao ban buổi chiều, em sẽ báo cáo tập thể.
 - Thôi khỏi! Cô có biết số tiền thế chân hai món đồ ấy bao nhiêu, tôi đưa đủ, coi như bệnh nhân trốn viện mang theo tài sản để lại tiền thế chân.
- Thái Vinh rút ví lấy đủ số tiền đưa cho Yến. Ngọc Nương nhìn bác sĩ, đồng cảm với nét gì lặng thầm và sâu sắc.
- Phức tạp quá, phải không bác sĩ? Hy vọng lần sau, ông không dính líu đến những thành phần ấy nữa.

Thái Vinh cười, nói khẽ:

- Cô lầm rồi! Tôi đang nghĩ đến bệnh cô ấy với cái đường ruột viêm mãn, điều trị phải tốn công tốn tiền đấy. Tôi băn khoăn không biết cô ta thuộc thành phần nào, và làm gì mà sống?

Ngọc Nương và Yến cùng cười rộ:

- Trời ơi! Bác sĩ lãng mạng từ bao giờ vậy? Ông thôi phòng "nhân vật Đông Mơ" thành ra cái gì? Chúng tôi thì chỉ thấy cô ta là một ả bụi đời gian manh,

lấy ơn làm oán.

Thái Vinh cũng cười theo:

– Đường như tôi cũng thấy như vậy. Nhưng khác hơn các cô một chút khi nhìn vào đôi mắt cô bé ấy. Đôi mắt biểu lộ một sự tinh nghịch bướng bỉnh và một tinh thần trong trắng, khác hẳn hành vi và nếp sống bụi đời.

Yến đe dọa Thái Vinh:

– Ông sắp thành Từ Thức đi hái thuốc tiên rồi chẳng? Nè! Coi chừng đấy! Tụi này mà nói lại những lời này với Mai Giao, thì cổ xé xác ông đó, nghe ông bác sĩ lãng mạng.

Thái Vinh chợt mỉm cười khiến Mai Giao bực mình:

– Anh cười gì vậy? Cười em nói tới bệnh nhân đặc biệt của anh, phải không?

– Cũng gần như vậy.

– Anh thiệt là lạ! Cô ta làm khó anh như vậy, mà anh không hề tỏ ra oán trách là sao?

– Cô Yến nói cho em nghe hết rồi, phải không?

– Phải. Anh bỏ tiền bồi thường cho bệnh viện cái mừng cái mừng cô ta ăn cắp. Thật là đồ vô liêm sỉ.

– Đừng chửi cô ấy em ạ. Người ta nghèo khổ hơn mình, thân danh mình hơn cô ta gấp bội... em đừng có hạ thấp mình xuống như thế.

Mai Giao để mạnh tách cà phê xuống, nói như rít khẻ:

– Nhưng con bé ấy rất đẹp. Nó khác xa những đứa bụi đời khác. Nếu anh mà chăm sóc nó kiểu như hôm nọ trước mặt em một lần nữa, là em không dễ yên cho anh đâu.

Thái Vinh cố điềm tĩnh, cười trêu chọc Mai Giao:

– Đàn bà con gái các em dỏ lắm. Biểu lộ cái tính ích kỷ của mình ra như vậy là vô tình "vẽ đường cho hươu chạy" đấy! Thật ra, đối với Đông Mơ, anh

cũng thấy như em. Nghĩa là cô ta có một cái gì đó hơi khác lạ với những kẻ lang thang. Có lúc những lời nói, giọng châm biếm của cô ta như là một con người không thuộc đẳng cấp của cô. Nhưng không phải vì vậy mà anh coi cô ta hơn em. Em tỏ ra ghen tức như vậy là vô tình em lo sợ em thua cô ta hay sao? Em làm cho anh phải chú ý tới cô ta hơn là sự vô tư của một bác sĩ như trước đây.

Mai Giao cúi mặt buồn hiu:

– Không hiểu sao em luôn có cảm giác lo lo về anh làm sao ấy. Em có cảm tưởng như mình sẽ không thuộc về nhau dù là rất gần nhau, và hai bên cha mẹ rất thân thiết.

Thái Vinh bung ly cà phê lên uống một ngụm sau cùng, rồi đổ cần vào một bụi hoa cúc vàng gần đấy. Chàng cũng có cảm giác như Mai Giao. Hai người bạn tốt với nhau từ thời còn là sinh viên y khoa, mặc nhiên được gia đình hai bên cha mẹ hứa sẽ cưới gả, và họ cũng không phản đối. Thái Vinh và Mai Giao đã có nhau trong cuộc đời theo hoàn cảnh tự nhiên thuận buồm xuôi gió, nên họ thản nhiên chờ ngày hôn lễ. Một đám cưới sẽ vô cùng môn đăng hộ đối. Ân nghĩa của ông giám đốc bệnh viện là cha vợ tương lai của chàng vô cùng sâu nặng. Nhờ có ông, mà chàng khỏi đi phục vụ Ở bệnh viện xa thành phố. Ông cố gắng xin cho chàng được làm chung với con gái. Mơ ước sau này, ông sẽ cất nhắc chàng lên danh phận lớn hơn, bởi chàng là bác sĩ chuyên khoa Nhiễm rất giỏi. Ân tình như vậy, lẽ nào chàng đi phụ rẫy, chàng lại là con người hiền lành an phận. Chàng khác hẳn đứa em trai tính nét thẳng thắn và xóc nổi.

Vòng tay ôm ngang eo Mai Giao, chàng nói đùa:

– Mình là người có danh phận cao, em đừng có lộ ra những điều kém phẩm giá, người ta cười chết đấy.

Mai Giao ôm cổ chàng nũng nịu:

– Cái ích kỷ và ghen của người đàn bà đều giống nhau. Đối thủ lợi hại nhất là nhan sắc, chứ không phải học thức hay danh phận gì đâu anh ạ.

Cô vít cổ chàng xuống, định đặt vào đôi môi kia một nụ hôn nồng thắm, ngờ đầu điện thoại reo vang. Hai người giật nảy mình. Thái Vinh lật đặt xô nhẹ Mai Giao ra. Chàng yên trí điện thoại từ khoa Nhiễm mời chàng, cô bé uốn ván chắc đã nguy kịch dữ rồi.

Chàng chụp nhanh điện thoại:

– Alô. Tôi nghe đây. Bác sĩ Thái Vinh đây.

– Dạ, chào bác sĩ. Tụi em ở khoa sản. Có bác sĩ Mai Giao ở đây không ạ?

– Chuyện gì vậy cô?

– Dạ, có sản phụ sinh khó ạ. Mới bác sĩ Mai Giao về gấp. Cảm ơn bác sĩ ạ.

Đặt ống điện thoại xuống, Thái Vinh khoát tay nhanh:

– Về đi em! Khoa sản em có người sinh khó đấy.

Mai Giao lật đặt đứng lên, biến nhanh sau câu chào tạm biệt, Thái Vinh ngồi lại một mình với điều thuốc trên tay.

oOo

Một mình thong thả bước trong khu bệnh viện yên tĩnh, cảm giác thật lắng đọng an nhàn. Đó là thói quen của Thái Vinh vào những đêm trực không có Mai Giao trực chung, và tương đối bệnh ổn, không có khoa phòng nào mời gọi. Chàng đi một vài vòng loanh quanh rồi trở về ngồi trên chiếc băng đá giữa sân vườn hoa phòng trực. Ngồi chưa yên vị, chàng bỗng nghe một giọng cười rúc rích từ sau bụi chuối cây cao, hài be lá đỏ bóng che khuất bụi hoa dạ lý hương thơm thoang thoảng. Một bóng người mảnh khảnh từ góc tối đó bước ra, khiến Thái Vinh ngỡ ngàng nhìn sững:

– Chào bác sĩ! Ông không nhìn ra tôi sao?

– A... a... Đông Mơ! Cô làm tôi hết hồn. Tại sao cô hiện ra như một hồn ma vậy?

Đông Mơ cười giòn:

– Ông bác sĩ không có óc văn chương tí nào hết. Sao ông không so sánh tôi như một cô tiên, mà lại nói giống như hồn ma?

Thái Vinh tự nhiên thấy lòng vui vẻ lạ:

– Ô! Tiên hay ma gì mà không được, bởi tính cách hiện ra đột ngột từ sau bụi lớn kia, thì cũng vậy? Có phải tại chúng tôi không tốt với cô không

Đông Mơ?

Đông Mơ nhìn Thái Vinh chăm chăm:

– Ông mai mĩa đấy, phải không bác sĩ? Ông đã đối xử quá tốt với tôi, thế mà tôi đã để khổ cho ông.

– Cô nói quá! Tôi có thất gì khổ đâu? Chưa ai làm khổ tôi được?

– Ông nói nghe như tự hào quá. Phải bồi thường một cái mừng và cái mền cho bệnh viện mà không khổ à?

– Số tiền đó chưa bằng một châu nhậu của tôi.

– Quả là hào phóng! Ông quả là một cái kho bắt tận để cho bọn bụi đời chúng tôi lợi dụng.

– Coi chừng! - Thái Vinh khoát tay cười khẩy - Ngĩ như vậy không khéo có lúc tôi bắt cô bỏ vào nhà cầu như bác sĩ Naoê bỏ thằng say rượu quậy phá vào đó đấy nhé.

– Ô hay! Vừa mới nói đó rồi sao phản bội lại mình ngay vậy?

– Không phản đâu, vẫn chính xác đấy cô ạ. Cô đừng làm trường hợp cảm thông người ở tình huống bất đắc dĩ với người lợi dụng chứ. Tôi không đến nỗi ngu dại để cho người ta đục khoét vào lòng nhân đạo của tôi đâu.

Đông Mơ cười giòn:

– Lòng nhân đạo cũng sẽ chẳng là cái quái gì, nếu không có những kẻ khổ đau dưới đáy xã hội đục khoét giùm nó. Không có đũa chôm nghĩa như tôi, thì làm gì người ta biết cái nhân đạo của bác sĩ Thái Vinh phải không ông ạ?

Thái Vinh rất lạ lùng với cách đối đáp bướng bỉnh của Đông Mơ. Nhưng mà nghĩ ra cũng hợp lý, khiến chàng càng chú ý cô gái khó hiểu này. Chàng không biết đánh giá cô thế nào cho đúng, nhất là đêm nay. Cô trở lại đây không phải là hình ảnh Đông Mơ bèo nhèo rách rưới và bệnh hoạn. Chiếc quần tay nâu và áo ngắn trắng hở cổ dù không mới mẻ lắm, nhưng rất hợp thời trang. Mái tóc bù xù hôm nào được kẹp gọn trong chiếc kẹp vải hình nơ màu tím nhạt. Hai con mắt như mắt mèo sáng và tinh nghịch, lẫn chút bướng bỉnh tự tin, khiến Thái Vinh thấy cô bé này độc đáo quá. Cái nồng nhiệt tự nhiên của nó tỏa ra như một vũ khí chiến thắng mà không cần chiến đấu. Chàng cũng hơi buồn cười cho mình là tại sao lại nhận xét kỹ về cô ta như thế. Chàng vội nói lãng đi:

– Đông Mơ! Đêm nay cô đi đâu trong này? Hay đến dạy tôi về "bài học nhân đạo bỏ mớ meo", nếu không có những người như...

– Như tôi phải không? Thì cứ nói đại ra đi, việc gì mà ngập ngừng hả ông? Lúc nào ông cũng tế nhị vá có duyên, ông bác sĩ ạ. Xem ra ông không hợp tí nào với bác sĩ Mai Giao.

Thái Vinh giật mình:

– Cô nói cái gì?

– Tôi nói ông không hợp với bác sĩ Mai Giao?

– Cô quá quắt lắm! Cô đã đi quá trớn rồi, cô có biết không? Cô là ai vậy?

Đông Mơ vẫn khúc khích cười:

– Tôi là con nhỏ bụi đời. Nhưng rất hiểu ông và người bạn đời tương lai của ông: bác sĩ Mai Giao. Tánh nết hai người không hợp tí nào.

Thái Vinh hơi có sắc giận:

– Tại sao cô biết chuyện riêng tư của tôi nhiều vậy.

– Có gì khó đâu. Vì ông là ân nhân của tôi, muốn tìm hiểu về ân nhân của mình thì có gì là khó chứ. Còn Mai Giao không hợp với ông là chuyện quá

rõ ràng. Hôm ấy ông giúp đỡ tôi, cô Mai Giao đến và tỏ ra khó chịu vô cùng. Lúc đó, tôi không biết cô ấy người vợ tương lai của ông. Chỉ hơi lạ là tại sao một bác sĩ trẻ đẹp, đứng xa xa sau lưng ông tỏ vẻ khó chịu khi ông giúp đỡ tôi. Sau đó tôi tìm hiểu ra mới biết cương vị của cô ấy. Tôi thất vọng cho ông quá! Một người vợ như thế thì làm sao giúp cho cái "sự nghiệp từ thiện" của ông vững vàng được chứ.

Thái Vinh lạ lùng và bốc giận. Chàng định mắng cho Đông Mơ ít câu về cái tội nhảy

vào phê phán chuyện riêng của chàng thật là vô lý và hỗn xược. Nhưng nhìn nụ cười hoà giải cầu tài, và ánh mắt bỗng nhiên đẹp lên một cách lạ lùng, phút chốc chàng thấy Đông Mơ như là một người bạn ngang tầm cỡ, là một thiếu nữ thông minh duyên dáng...

Trời ơi! Chàng có làm không? Cái dáng vẻ này làm sao nhỏ bụi đời Đông Mơ được... tự nhiên chàng dịu giọng và trở nên thân mật nữa mới lạ kỳ:

– Này, Đông Mơ! Cô thật là lạ. Tôi chẳng hiểu cô nữa. Cô muốn gì ở tôi vậy?

– Tôi muốn đùa với bác sĩ một chút, nên nhận xét tính nết của ông và người vợ tương lai của ông. Tất nhiên là hơi quá đáng, vì tôi và ông chưa đến chỗ thân thiện có thể tự cho phép mình tự nói ra sự thật đó. Xin bác sĩ đừng buồn và tha lỗi cho tôi!

– Nếu có thể thôi thì xin cô hãy về đi. Chà nhé!

Thái Vinh đứng lên, Đông Mơ lật đật đưa tay ngăn lại:

– Khoang đã bác sĩ! Xin làm phiền ông ít phút nữa thôi. Ông làm ơn nán lại cho!

– Cô định làm gì nữa đây?

– Tôi định trả lại ông số tiền mà ông đã đền giùm mừng mền cho tôi. Tôi không biết ông đền bao nhiêu, nhưng tôi xin gửi lại ông bao thư này. Xin

ông nhận cho!

Đông Mơ móc túi lấy ra bao thư, đưa bằng hai tay cho Thái Vinh.

– Đông Mơ! Càng lúc tôi càng khó hiểu về cô. Tại sao cô làm vậy, rồi tự nhiên cô lại hoàn trả số tiền nhiều quá thế này? Tôi không nhận đâu.

– Thưa bác sĩ! - Đông Mơ nói rất thành khẩn - Quả thật em chỉ là một kẻ nghèo. Em hầu như đã mất hết niềm tin về cuộc sống. Cuộc sống không còn nhiều cái đẹp trong xã hội bon chen tiền tài danh vọng. Để tự tồn tại, em đã phải làm đủ các nghề để kiếm tiền miếng ăn. Em rất ghét người giàu sang, và coi họ như kẻ thù của em. Nhưng hai lần vào viện gặp ông, ông đã làm cho em nghĩ lại. Thì ra vẫn còn có người tốt, rất tốt nữa là khác. Em đã có ý quấy rầy ông đủ thứ, thế mà ông vẫn một mực đối xử tốt. Ăn cắp mùng mền bệnh viện, thật ra đó chỉ là chủ ý của em muốn thử sức chịu đựng của ông đến độ nào. Hôm nay, em cố ý trở lại đây sau khi dò tìm kỹ bảng trực của bệnh viện và chắc chắn không gặp cô Mai Giao. Em gặp bác sĩ để trả lại số tiền bác sĩ đã đền cho em. Xin bác sĩ nhận cho thì em mới yên tâm được. Cô nói rất nhỏ và lịch sự khiến Thái Vinh cảm động thực sự. Anh quên mất là mình đang tiếp xúc với cô gái chưa quen thân lắm. Chàng trở lại thế ngồi cũ và thân mật:

– Thôi, cô cứ cất lấy mà tiêu dùng. Số tiền này chắc cô làm phải khó khăn lắm mới có được.

Đông Mơ cười như giễu:

– Bác sĩ không nghĩ đồng tiền trong tay kẻ cắp thì đều có lý lịch giống nhau sao? Em có đồ mồ hôi ra đâu. Chỉ cần một chút tính toán nhanh thôi mà.

Đông mơ xưng em hết sức ngọt ngào. Cô làm cho câu chuyện càng trở nên thân mật. Thái Vinh nhìn cô hơi lâu:

– Tôi... hơi quá đáng một chút. Nhưng nhân danh tình cảm thầy thuốc và bệnh nhân, tôi khuyên cô một câu, được không?

Đông Mơ sáng mắt lên, cười thật tươi:

- Chẳng những một câu mà ngàn câu cũng được. Đó là một vinh hạnh lớn trong đời em. Bác sĩ muốn khuyên em điều gì?
- Cô... đừng làm những việc như vừa rồi nữa, được không?
- Nghĩa là đừng ăn cắp?
- Tôi thấy dường như cô không thích hợp với nghề này đâu. Cô thông minh, có nhan sắc... cô chọn một nghề khác được không?
- Được. Nhưng mà nghề đó có lương thiện không? Có phạm tội không?

Thái Vinh lạ lùng:

- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là nghề lương thiện và không phạm pháp thì sống không nổi. Em đâu phải có mình em. Em còn phải nuôi một bà mẹ già nữa đấy.
- Cô còn mẹ già à?
- Nhưng nếu cô làm những việc phạm pháp, lỡ bị bắt giữ thì bà cụ còn khổ hơn.

Đông Mơ nín lặng nhìn Thái Vinh. Gương mặt chàng sao mà hiền lành, đa cảm quá! Vòng khói thuốc từ môi chàng buồn yếu ớt theo đôi mắt lim dim, làm cho Đông Mơ xúc động lạ kỳ.

Đông Mơ nói khẽ:

- Có thật là bác sĩ muốn em sống lương thiện?
- Cô còn phải hỏi.
- Vậy bác sĩ có vui lòng giúp đỡ em không?
- Chắc cô cần một số vốn. Được, nếu cô cho tôi biết nơi ăn chốn ở, tôi sẽ đến nơi và liệu cách giúp cô.
- Bác sĩ muốn tới nhà em?
- Phải, cô có nhà cửa gì không?
- Có một túp lều. Nhưng tại sao bác sĩ lại tốt với em quá vậy? Bác sĩ tự hạ

mình đi tới nhà em, thật... em không ngờ.

– Thì tôi đã nói rồi: Tôi muốn giúp cô. Một người có nhan sắc, thông minh thì thiếu gì việc làm khá hơn cảnh sống hiện tại.

– Thôi được, em rất cảm ơn bác sĩ. Điều đó cho em suy nghĩ lại. Giờ, xin bác sĩ hãy cầm lấy bao thư này cho em yên tâm cáo biệt.

– Không, tôi xin tặng cho cô. Cô hãy giữ lấy mà chi dùng. Giờ cô đi đâu mà trông cô lạ thế?

– Hơi diện phải không bác sĩ?

– Phải. Nãy giờ tôi không chú ý tới màu xanh của mắt máu hồng của gò má và màu son môi hơi nhạt. Quả là đêm nay cô đã lột xác, biến thành cô tiên bé nhỏ. Cô không còn là cô nữa, Đông Mơ ạ.

Đông Mơ cười giòn:

– Một kẻ bụi đời rửa sạch mặt đi, thay bộ đồ kha khá một chút, tô tí phấn son rẻ tiền thì phải khác đi một chút về hình thức bên ngoài. Nhưng cuộc sống bươm chải về đêm thì có khác gì đâu, có thay đổi được giá trị cô ta đâu hả ông.

– Bươn hải về đêm? - Thái Vinh kêu khẽ - Hoá ra cô có nghề.

– Ông ngạc nhiên lắm sao? Nếu không như vậy thì trang điểm làm gì? Nghề làm gái điểm và nghề chôm chĩa đúng là nghề của dân bụi đời rồi còn gì.

– Vậy sao cô trả tiền cho tôi, đó là cách sống của cô mà?

– Phải. Cách sống của em là trộm cắp, nhưng em không ăn cắp trái tim tình cảm và nhân ái thật sự của lương y. em chỉ đùa với ông vì em thích thế. Ông không nhận lại tiền thì em cũng bỏ đấy mà đi.

Đông Mơ ném bao thư xuống cạnh Thái Vinh, rồi quày quả bước nhanh.

Thái Vinh định gọi cô trả lại số tiền dư so với số tiền chàng đền mừng mên cho bệnh viện. Nhưng thật là ngẫu nhiên, cùng lúc ấy, chàng sinh viên trực kèm với chàng chạy nhanh từ phòng trực xuống.

– Ô, may quá! Thầy ở đây mà em tưởng đi đâu, định chạy kiếm. Có xét nghiệm báo cáo kết quả khản mà thầy cho thử bệnh nhân ở ngoại khoa ấy.

– Đúng viêm ruột thừa cấp rồi, phải không?

Chàng bỏ đi nhanh lên khoa ngoại, không kịp nhìn theo Đông Mơ đã mất hút nơi nào.

oOo

Ra khỏi cổng bệnh viện, thả dọc theo đường x... đi lần về hướng nghĩa trang Y..., chân bước thong thả nhưng lòng Đông Mơ rất ngại ngùng. Có liều lĩnh không khi đi đến đó? Theo như lời Phụng Hoàng, cô gái sống ở môi trường ấy cho biết nơi đó rất phức tạp. Tưởng tượng tới những "cú ái tình bị khổng chế áp đảo", cô khủng khiếp quá, không còn đủ dũng cảm để bước tới.

Nhưng anh cô cũng không chịu nổi hình ảnh mẹ với đôi mắt đại đục ngòi đuổi muỗi không bay vì đói. Cái cảm giác đêm nào chính bản thân cô đã trải qua, cô không muốn tái diễn. Phải can đảm lên! Muốn bắt

Được cạp phải vào hang hùm. Cô tự tin với sức mình, có sẽ chiến thắng, sẽ vượt qua tình huống xấu nhất để thực hiện ý định đã quyết.

Cô dừng lại, ngó hai đầu hướng xe rất đông và đưa tay ngoắt một chiếc xích lô.

Anh chạy xích lô còn trẻ, da nâu, có vết sẹo dài vắt ngang qua trán. Có phải đó là vết tích chiến tranh để lại hay một lưỡi dao của tên du đảng nào "lấy máu" trên gương mặt để coi, nhưng hơi lạnh lẽo phong trần?

Anh nhìn Đông Mơ, hỏi:

– Cô đi đâu vậy cô?

– Anh cho tôi đến nghĩa địa Y... đường... anh biết chứ.

Anh nhìn chăm chú Đông Mơ và chợt nhếch môi cười:

– Dạ, biết. Biết quá rành là đằng khác.

Câu nhấn mạnh làm cho Đông Mơ nhột nhột. Vậy là anh ta đoán mình thuộc

hạng người gì rồi. Mặc! Hơi đâu mà để ý. Tôn trọng hay coi thường, người ta cũng không cho mình đồng xu các bạc nào. Cô hỏi giá:

– Đây đi đến đó, bao nhiêu hả anh?

– Cô lên xe đi. Chắc cô mới đi đến đo lần đầu, phải không?

Cô ngạc nhiên nhìn sững anh:

– Sao anh biết là tôi đến đo lần đầu?

– Vì tôi đâu có lạ gì những người con gái

ái chuyện nghiệp đi đến đó. Họ ít khi hỏi giá. Mà tôi thì rất dễ dàng thông cảm, vì tôi cũng là một "thành viên" của cuộc sống âm binh ở đó.

Anh ta dùng từ nghe rất lạ. Đông mơ thấy thú vị với mẫu nhân vật mới này.

Cô vui vẻ hỏi tới:

– Anh có thể nói rõ hơn về cuộc sống "âm binh" của anh không?

Anh chàng cười mỉm:

– Cô có vẻ muốn nhập "hộ khẩu" ở nghĩa trang này hay sao mà hỏi nhiều thế?

– Tất nhiên rồi, nếu không tôi đi tới đó làm gì. Nhưng trước khi gặp bạn tôi, tôi muốn anh giới thiệu sơ về sự thật ở đây.

– Sự thật ư? Không có sự thật gì ngoài những "nữ âm binh" lảng vảng với đám xe đạp ôm, xích lô văng lai chờ khách đến như tôi đang chờ cô đến đây. Và nếu khách mua hoa cần "bông hoa đại" nào, thì đưa ngay hân đến một cái nhà mồ trắng xi măng hoặc lót gạch là xong ngay thôi mà.

Rồi hân chợt ngửa mặt lên trời cười như điên:

– Từ tạo thiên lập địa đến giờ, loài người dù phân chia đẳng cấp vua chúa, sang hèn, nhưng đều gặp nhau ở cái "chỗ đó" thôi mà. Sao con người không nghĩ tới chỗ đó mà thương nhau nhỉ?

Đông Mơ hơi lạ lùng lo sợ:

Quái nhân thời đại nữa rồi sao đây? Lạy trời cho anh ta đừng phát điên bỏ

cô dọc đường...

Nhiều con đường được anh đạp rút băng qua, đi vào rừng ngoại ô xa thành phố, không khí vắng vẻ lạnh lẽo làm cho Đông Mơ lo sợ. Cô muốn bảo anh xe quay lại. Cảm giác giữa thực tế nghèo đói đang chiến đấu với sợ hãi. Có lẽ trên đời không gì ghê sợ cho bằng cái túi rỗng, và dạ dày gào thét như đêm cô bị tiêu chảy. Cô đã nếm trải rồi. Cô muốn giây phút đó không lặp lại.

– Gần tới chưa anh?

– Qua khỏi lùm tre này nữa thôi cô ạ. Đèn đường bị bỏ lại đằng xa. Xe đi vào con lộ đất trải ánh trăng trong ngọn gió bao la thoáng mát. "khu xóm tình yêu" lặng yên.

Đông Mơ cứ tưởng đâu nơi đây tử khí dữ dội. Nhưng không, néo bên lề đường xanh cỏ là khu nghĩa trang san sát những ngôi mộ đá nằm bên nhau. Nó làm cho cô nhớ lại "thành phố buồn" của Đà Lạt. Có lần được tháp tùng theo đoàn khách du lịch ngang qua khu nghĩa trang thành phố này, nhìn những ngôi mộ "hai xóm đạo" một bên thánh giá... một bên chữ "vạn": Dấu hiệu của Công giáo và Phật giáo, sống lặng lẽ hoà bình bên nhau trong cái vĩnh hằng... Đông Mơ xúc động làm sao!

Đêm nay, nghĩa trang này cũng vậy, không giống "thành phố buồn" của Đà Lạt, những ngôi mộ Phật giáo và Công giáo xen lẫn với nhau càng thối ngạt hơn trong tình yêu không phân biệt.

Qua khỏi khu mả thấp lùn vào trong sâu nghĩa trang, Đông Mơ thấy thấp thoáng những bóng người. Khi xe ngừng lại, có mấy người con gái phấn son rõ nét dưới trăng chạy ra, họ chào đón khách mua hoa. Khi nhìn thấy Đông Mơ, họ ngạc nhiên ngó chăm chăm. Đông Mơ bối rối không biết làm quen cách nào. Anh xe thân nhiên lên tiếng:

– Cô bạn này dân mới "bóc tem" đi tìm cô Phượng Hoàng đấy. Có cô nào biết cô Phượng Hoàng không?

– Có phải Phụng Hoàng nhà ở xóm Bèo không?

Đông Mơ mừng rỡ:

– Dạ, phải. Em là em của chị ấy.

– Ở đây đi, lát nữa gặp. Nó đang "dù" ở đằng kia kia.

Cô gái rít vội một hơi thuốc, ném tàn đi, rồi quay mặt nhanh, coi như chẳng có gì dính líu tới mình.

Có tiếng nói đông ở đằng xa.

– Chỗ này càng ngày càng đông đưa đúng đường lấy mẹ gì ăn.

Một giọng khác chừng như quen thân với anh chàng xích lo đưa Đông Mơ tới:

– Cha nội này, sao không kiếm khách chơi, đi chở thứ gì không vậy? Tui giựt tiền phần trăm mấy khứa trước của cha, nếu đêm nay cha không đưa tới được cho tui một thằng "hai lúa" nào để tui bóp cổ nghe.

Anh xe cười hèn hếch:

– Đậu ở ngã tư gần hai tiếng không có ma nào, định rẽ vào bưng bình bệnh viện, gặp ngay cô này đi kiếm Phụng Hoàng. Thôi thì đành giúp cô vậy.

Mấy cô gái kia bỏ đi khi có vài bóng chiếc xe đạp ôm đèo khách đến. Từng cặp họ dắt nhau biến nhanh vào những ngôi mô. Thảo nào mà anh chàng từng từ "âm binh" là phải lắm.

Đông Mơ cảm thấy rất lo sợ cho cuộc sống mạo hiểm mà chưa quen. Cứ tưởng tượng tới một tấm thân trần tục, hay một lão già, một thằng oắt con mới lớn nào đó đến bên cô lôi xệch cô đi, rồi áp đảo những đường nét tinh túy trên cái cơ thể tuy nghèo đói, nhưng chưa một lần bị vùi dập... là cô muốn run lên. Cô không muốn chờ gặp Phụng Hoàng nữa. Cô nhìn anh xe vẫn còn ở đó chờ khách đi ra.

– Hay là anh đưa tôi trở về bệnh viện đi. Tôi... tôi... sợ lắm.

Anh xe cười nói nhỏ:

– Này! Tôi hỏi thật nhé. Trông cô lạ lùng lắm! Dám đi tới đây và định làm liều là người ở thế cùng cực lắm. Nhưng khi tới đây rồi thì không muốn hủy hoại cuộc đời phải không? Nếu sự thật cô cần có tiền và cuộc đời cô còn trong trắng, tôi sẽ đưa cô đến những nơi "xịn", bán cho ngoại kiều mới có tiền, cô ạ. Còn ở đây chỉ dành cho hạng gái bèo thôi.

Đông Mơ càng thêm lo sợ. Cuộc sống bức bách xung quanh việc mua bán xác thịt đàn bà con gái y như món hàng giữa chợ. Chưa quen với cách ăn nói thẳng thừng sống sượng, cô có cảm giác ngại ngùng chưa biết tính sao. Chợt đâu có một chiếc xe đạp ôm chở người đàn ông tuổi chưa quá ba mươi, nhưng gương mặt rất già gầy sần sùi. Y mặc bộ áo quần sạch sẽ, chải chuốt. Vài cô gái trong bóng tối lờ mờ chạy ra níu kéo, nhưng chàng ta quát khê:

– Các em chán bỏ mẹ! Cũ mèn hết rồi. Có em nào mới không?

– Không có đâu anh. Chỉ có tụi em thôi. Đi với em đi, đảm bảo tụi em có "nghệ thuật mới" làm cho anh bay tận trời xanh đấy.

– Xạo! Nghệ thuật gì. Bọn em thì nghệ thuật sao bằng mấy đứa hạng sang làm ở phòng chứ? Nhưng mà tại anh thích đôi món. Thôi, buông ra đi! Kìa! Như có một cô nào đứng đằng xe lỏi phải không?

Mấy cô gái thất vọng chửi thề, rồi buông bỏ chàng trai biến về chỗ cũ lo kiếm khách mới. Anh chàng kia đi thẳng lại chỗ Đông Mơ, sống sượng nhìn cô:

– Chà, chà! Mới hả em?

Đông Mơ hơi lùi lại. Anh ta tấn công tới, cười títt mắt:

– Trông biết ngay còn "thơm phức". Trời ơi! Chắc đêm nay tôi trúng số rồi. Bao nhiêu, nói đi em?

– Không, tôi...

– Kỳ chưa! Không cái gì? Không đi khách hả? Không đi khách thì đứng đây

làm gì? Đồ dĩ rác còn làm cao.

Đông Mơ thấy lạnh cóng, máu như đóng cứng. Lần đầu tiên cô bị chửi là đồ dĩ rác. Bất giác cô cảm nhận được hết nỗi thống khổ của đờn đau cùng cực. Cô còn cảm tưởng như máu trong huyết quản cô đứt từng mạch, trào ra khỏi cổ họng. Đồng tiền kiếm ra ở đây đau đớn và nhục nhã như vậy sao? Ôi! Cô tưởng bán thân là một sự dễ dàng, ngờ đâu phút giáp mặt với nó, cô cần phải bán trước cái phẩm giá làm người. Cô lẩm cô rồi! Thì ra trong cơn đói cùng cực, cô có thể ăn cắp để rồi sau đó cái gì xảy ra nữa, cô không biết mình sẽ ứng phó ra sao. Còn ngay bây giờ, cô thấy căm ghét cái gã có tiền độc ác này. Bản chất cương nghị làm cho cô bỗng trở nên lạnh lẽo. Đôi mắt khinh miệt của cô chiếu thẳng vào gã:

– Tôi không phải là kẻ bán thân. Anh không mua nổi tôi đâu. Không có cái giá nào tương xứng với tôi cả.

Cho là một cô gái điểm đẹp làm kiêu, làm phách. Gã cười lên một tràng dài, rồi móc trong túi quần ra một cọc đầy cao toàn giấy năm mươi ngàn. Gã cầm đưa cao ngang mặt Đông Mơ dứ dứ:

– Đồ con dĩ lộng ngôn. Tưởng là bánh lăm đầy hả? Bao nhiêu đây có đủ mua đứt mày không?

Gã đập luôn xấp bạc vào trán Đông Mơ. Hành động táo bạo bất ngờ không lường được. Đông Mơ bị cái đập chao đảo, chút nữa thì té.

Anh chàng chạy xích lô bất ngờ chộp cổ áo gã nọ như sẵn sàng giết chết gã:

– Ở đâu tới làm cha vậy?

Gã nọ vùng vẫy gỡ ra, nhưng không thể nào vượt ra nổi đôi tay như hai gọng kềm của anh chàng xích lô vô danh. Anh thẳng cánh tay giáng vào mặt gã một cái tát nảy lửa, rồi xô mạnh gã ra:

– Đồ chó chết! Có thủ đoạn gì thì giờ ra đi.

Miệng nói chưa dứt, thì... vút! Vút! Hai cú đá liên hoàn trúng vào gò má tên

nọ. Anh chàng xấn láo không đỡ nổi đòn nào, mà chỉ ôm mặt kinh hoàng lùi xa... máu miệng đỏ nhòe. Anh xích lô chửi:

– Đồ bị thịt ý quyền thế, ý tiền bạc, ăn hiếp đàn bà con gái. Thiệt là uống quả đấm của tao đã đấm vào bãi ... trâu.

Gã nọ cúi nhặt xấp bạc rải rác rồi lùi biến nhanh trước khi đám gái điếm hiếu kỳ chạy tới.

Họ by đến chửi đồng mỗi người một câu, và hỏi thăm Đông Mơ nguyên do câu chuyện.

Đông Mơ sững sờ kinh dị, quá sợ hãi cái nơi kiếm sống đầy tủi nhục đã man như vậy. Trời ơi! Vậy mà có biết bao chị em phải sống lẩn lút nơi đây tìm sống trên cái chết.

Thấy Đông Mơ chưa hết kinh hoàng thất đảm cho sự việc vừa qua, anh chàng đạp xích lô an ủi:

– Nó trốn rồi, cô sợ cái gì. Lâu lâu mới gặp một thằng mặt hạng như vậy, có đáng gì đâu mà cô sợ dữ vậy? Tôi đã từng choãng nhau bằng dây xích với lũ đầu gấu ăn hiếp gái còn chưa ngán, sá gì cái thằng heo nọc đó chứ.

Đông Mơ nhìn anh với đôi mắt thật dịu dàng ấm áp:

– Em cảm ơn anh đã chở che. Không có anh, không biết em sẽ ra sao với tên khốn đó.

– Cô khỏi mang ơn. Tính tự nhiên của tôi vốn vậy. Trông cô là tôi biết ngay người không hiểu vì lý do gì mà cô mạo hiểm đến đây. Không biết có phải vì bức bách áo cơm quá không? Vì vậy mà tôi có ý năn ná...

Anh xe càng lúc càng tỏ ra con người hiểu biết, có tình cảm chứ không như cái vẻ ngoài lạnh lẽo và cái vết thẹo gây sợ hãi cho người yếu bóng vía.

Đông Mơ nói:

– Anh... ầy ơi! Em không muốn tìm bạn nữa. Hay là anh đưa em trở về chỗ bệnh viện ban nãy đi, rồi em trả tiền hai lượt xe cho anh luôn.

Anh xe cười:

– Cô có thể gọi tôi là Huỳnh Đại. Còn tên cô là gì? Trông cô hiền lắm! Cô lo gì tiền bạc chứ. Tôi sẽ đưa cô về lại chỗ lên hồi nãy. Cô lên xe đi.

Đông Mơ lên xe. Chiếc xích lô đạp lọc cọc xa nghĩa địa... Những bóng "ấm bình" biến mất. Ra đến đường sáng và đại lộ phẳng phiu đông đúc xe cộ, Đông Mơ có cảm giác như mình vừa chui ra khỏi lòng mộ tối đen sau hầm. Cảm giác như mình vừa được sống lại với thế giới loài người, tự nhiên cô thấy yêu thích cuộc sống vô cùng. Mới có mấy tiếng đồng hồ trong cái nghĩa địa hoang vắng với bao điều khủng khiếp, rõ ràng là như bị cắt đứt mọi cảm giác, mọi liên hệ cuộc đời. Được trở lại với xã hội bình thường cô mới thấy được hết niềm vui và nỗi buồn khi đánh mất. Cô nói chuyện với Huỳnh Đại như những người thân:

– Anh Đại ơi! Anh Đại thứ mấy vậy? Anh có vợ con gì chưa?

– Tôi tứ út. Ở xóm hay gọi tôi là Út Đại. Tôi chưa có gia đình.

– Anh Đại giỏi võ quá. Trông anh Đại đánh thẳng cha đó như tài tử trong phim vậy.

Huỳnh Đại cười:

– Cô nói quá! Trước đây, hồi còn ở quân đội, tôi cũng có học chút ít để phòng thân.

Đông Mơ ngạc nhiên ngoái lại đằng sau nhìn rõ mặt Huỳnh Đại:

– Nói vậy anh là... bộ đội xuất ngũ à?

– Lâu rồi cô ạ. Đáng lý tôi cũng có công ăn việc làm ổn định ở quê, nhưng tôi không thích ở yên một chỗ.

Đông Mơ cười:

– Phải rồi. Anh Đại còn trẻ mà.

– cũng chẳng trẻ lắm đâu cô. Ba mươi rồi đó. Nhưng tôi có máu giang hồ tự do và thích thành phố nên tôi sống với chiếc xe này. Ăn cơm hàng cháo chợ,

dậu đầu ngủ đó, không cửa không nhà chi ráo trội.

– Ôi! Anh sống thế thì buồn lắm!

– Quen rồi cô ạ. Phải ráng chịu thôi. Dù mình muốn có khác đi cũng không được.

Cầu nói có vẻ chịu đựng và an phận vô cùng. Gương mặt anh bỗng chốc trở nên lầm lì. Đông Mơ không muốn gọi thêm gì nữa về nhân vật tốt bụng này... Cô nhìn anh rất chân tình.

– Anh Đại ơi! Nếu không có gì phiền phức, anh em mình có thể kết thân nhau. Em đã nợ anh, em muốn được xem như là em gái của anh, có được không anh?

Đại cười rạng rỡ:

– Tôi vốn đơn độc mà cô. Nếu được thế thì còn gì bằng. Cô cho biết địa chỉ. Để hôm nào rảnh, tôi sẽ đến thăm cô.

– Em rất mong anh đến. Em và mẹ em ở xóm... phường... nhà em không có số. Nhưng tới đầu xóm, anh hỏi nhà Đông Mơ, ai cũng biết.

Huỳnh Đại cười đùa:

– Chà! Nhân vật quan trọng đây!

– Hồng dám quan trọng đâu. Hồi nãy không có anh, chắc em chết với cái thằng cha mất dạy ấy quá.

– Thôi, bỏ qua điều khủng khiếp đối với cô đi. Tôi đoán cô không thể làm những việc như vậy đâu. Nhất là bây giờ, cô đã xem tôi như anh, tôi không muốn có trở lại nơi đó đâu. Để rồi tôi liệu cách giúp đỡ cô, nếu quả tình cô đang ở vào hoàn cảnh bí.

Đông Mơ hơi ngờ vực:

– Tại sao anh tốt với em như vậy?

– Con người từng trải như tôi, chẳng lẽ tôi xét người lầm lẫn. Bản chất cô trong sáng lắm. Cũng như tôi: "Đi với phật mặc cà sa, đi với ma mặc áo

giấy".

Mắt Đại ánh lên vẻ chân tình và hiền lành hơn lúc anh quắc lên thoi vào mắt gã khách làng chơi mắt dậu. Cô thấy sung sướng thật sự. Tình người chưa đến nỗi như thiên hạ báo động la toáng lên, những trái tim chân chính còn nhiều dưới nhiều lớp áo xã hội. Tự thân nó không bị buộc ràng dưới hình thức tiền bạc danh vọng.

Kiên nhẫn ngồi hai tiếng đồng hồ dưới bóng cây điệp tây gần bệnh viện mới gặp chàng bác sĩ trẻ dắt chiếc Honda ra cổng. Vừa thấy bóng chàng. Đông Mơ mừng quýnh:

– Thái Vinh! Bác sĩ Thái Vinh!

Thái Vinh nhìn dáo dác, chợt nhận ra Đông Mơ, nhưng chàng vẫn tỉnh bơ, chỉ lặng lẽ rẽ dòng người đang ra cổng đi đến bên cô:

– Đông Mơ! Hôm nay cô đẹp đấy.

– Nhờ bác sĩ đấy.

– Nhờ tôi? Tại sao?

– Từ ngày... thọ Ôn bác sĩ, em bỗng thấy mình có bốn phận không được... ở đó nữa.

– Ôi! Cô biết nói đùa quá!

– Thật đấy! Em không có quần áo mới, nhưng những bộ quần áo cũ này cũng tạm có lễ độ trước mắt bác sĩ, phải không ạ?

Đông Mơ nói thật. Quần tây nâu hơi bạc, áo thun màu xanh cũng giản đơn lại rất hợp với khổ người thanh mảnh và làn da trắng hồng, trông nàng thanh lịch ghê đi!

– Đêm nay, bác sĩ có trực không?

– Có. Nhưng tôi đổi cho người khác trực thế.

– Ô! Chắc bác sĩ bận công chuyện?

– Cũng không phải. Tự nhiên đêm nay tôi thấy cần nghỉ ngơi cho khỏe.

– Bệnh nhân nhiều, bác sĩ mệt lắm phải không?

– Tất nhiên là vậy.

Đông Mơ nhìn kỹ gương mặt Thái Vinh. Dường như chàng hơi xanh, gầy hơn dạo trước. Tự nhiên cô thấy chạnh lòng. Nét thâm trầm kín đáo của Thái Vinh dường như có sức hút khiến người ta khó mà lãnh đạm.

Đông Mơ nói khẽ:

– Bác sĩ có rảnh không? Nếu không bận việc gì, em mời bác sĩ qua quán cà phê bên kia đường ngồi với em một chút, có được không ạ?

Thái Vinh cười hóm hỉnh:

– Cô này cũng lịch sự gớm! Cô đề dặt điều gì vậy?

– Em sợ... Bác sĩ không còn tự do.

Hai người cười, sóng đôi đi qua quán cà phê gọi hai ly dừa đá.

– Bác sĩ không uống cà phê à?

– Không. Nóng lắm!

– Ngược lại, em rất thích cà phê, ghiền nữa là khác.

– Cô giống mấy nhà văn đấy. Sao không gọi cà phê mà uống?

Đông Mơ hơi giật mình về câu so sánh vô tình. Cô giống nhà văn à? Nhưng cô vội vàng lấp liếm:

– Tại bác sĩ uống dừa nên em cũng uống theo. Những gì hợp sở thích bác sĩ là em vui rồi.

Thái Vinh nhìn Đông Mơ trong đôi kính mát màu xanh đậm mà chàng vẫn không lột ra từ khi bước vào trong quán. Câu nói vô tình hồn nhiên của Đông Mơ gợi chàng nhớ đến cá tính mạnh mẽ của Mai Giao. Không bao giờ cô chiều Thái Vinh theo kiểu đó. Cô bảo vệ sở thích của mình, và thích người khác chiều chuộng mình. Thái Vinh chúa ghét ăn bánh bao, cái mùi khai khai trong nhân, chàng chịu không nổi. Thế mà Mai Giao cứ ép chàng nuốt và khen ngon. Chàng không ăn thì cô xụ mặt. Có những sở thích nhỏ

nhật mà hai người yêu nhau nên tôn trọng, cần để ý, tránh không nên ép buộc. Tự nguyện quên mình theo sở thích của người mình yêu thương, thì phụ nữ khéo hơn người đàn ông. Thế mà Mai Giao... Thái Vinh ngồi thừ, không thấy Đông Mơ đã khuấy ly dứa lạnh và mời chàng:

– Bác sĩ uống thử coi có ngọt không ạ?

– Cảm ơn cô Đông Mơ.

Thái Vinh bung ly nước uống mà trong lòng không khỏi băn khoăn. Thật lạ lùng, những lần sau này gặp lại Đông Mơ, chàng khó mà hình dung nổi đây là cô gái bụi đời rách rưới, bưng bình đêm hôm nào. Cô luôn luôn cho chàng cảm giác là một cô gái dịu dàng, ăn nói thông minh có học thức mới lạ kỳ chứ. Luôn luôn chàng thấy rất dễ chịu khi ngồi nói chuyện với cô dù là chuyện vớ vẩn gì không cần thiết, không quan trọng.

– Nào! Cô uống đi. Sao lại để mình tôi uống vậy?

Đông Mơ cười, bung ly nước uống tự nhiên, vẻ vô cùng thoải mái như bản chất không màu mè của cô. Thái Vinh hỏi:

– Thế nào! Hồi này cô thật hết bệnh chưa? Sao không tới cho tôi khám cho toa thêm?

– Cảm ơn bác sĩ. Em có nhờ người quen khám và cho thuốc ở phòng khám từ thiện rồi ạ. Hồi này, em thật khỏe rồi.

– Thế, cô đang làm gì?

– Dạ... làm gì nghề cũ ạ.

– Nghĩa là vẫn đi.

– Vâng. Đi tới nghĩa địa...

Thái Vinh cau mặt khó chịu nín thinh, Đông Mơ cười rúc rích:

– Không hiểu sao em cứ thích nhìn về mặt nhăn nhó của bác sĩ...

– Cô im đi! Bao giờ cô mới bỏ cái giọng chăm chọc ấy? Cô... Cô thật là một con người khó hiểu. Lúc thì lịch sự ghê, lúc thì như quỷ ấy.

– Thì bác sĩ cũng giống hết chứ gì. Đây! Bác sĩ vừa ăn nói có khác gì em đâu. Sao, bác sĩ có còn ý định từ thiện như đã hứa với em đêm trực mấy tháng trước nữa không.

– À! Về việc giúp đỡ vốn cho cô sống lương thiện đây hả?

– Quý bắt ông đi! Cách nói này thì hết lương thiện rồi. Tại sao ông phải hài rõ cái "sống lương thiện" ra đây? Như vậy là ông đang "phê" cái sống bệ rạc của tôi phải không? Ăn nói thiếu tế nhị như vậy, tôi không cần nữa đâu.

Đông Mơ đứng lên định bỏ đi. Thái Vinh lật đật đưa tay ngăn lại:

– Đông Mơ! Cho tôi xin lỗi. Quả tình tôi sơ xuất, chứ không có ý xúc phạm lòng tự trọng của cô. Cô giận tôi, tôi càng mến cô. Như thế mới chứng tỏ được tư cách bất khuất kỳ lạ của cô đấy.

– Xin lỗi bác sĩ! Em cũng nóng quá.

Đông Mơ ngồi trở lại và bùng ly nước dừa lên:

– Nào! Em với bác sĩ cùng uôn để cho cái phút không được vui vẻ ấy qua đi. Cô uống một hơi và nheo mắt cười tinh nghịch như đứa trẻ con, khiến Thái Vinh thấy mến cô nàng. Buồn vui đều thăng thần bực trực như vậy, không phải loại phụ nữ nham hiểm. Tâm hồn cô ta rộng lớn, khác với đời thường. Gần những con người như vậy mới dễ hoà đồng và tìm thấy chân tình.

Chàng cười trở lại câu chuyện:

– Này, Đông Mơ! Bây giờ! Bây giờ tôi có thể làm gì được cho cô đây?

– Em muốn bác sĩ giúp em điều này mà không biết có được không? Em sợ bác sĩ không nhiệt tình lắm.

– Sao cô nói vậy? Lúc nào, tôi cũng muốn cô có công ăn việc làm đàng hoàng. Tôi đoán cô có thể làm được nhiều việc lắm đấy.

– Bác sĩ nói đúng. Thật ra em có thể làm được nhiều việc lắm. Nhưng từ trước tới giờ, em sống buông trôi chỉ vì... em thích thế.

– Ô! Cô này lạ lùng thật. Sao thích kỳ vậy?

– Những bây giờ, em muốn chấm dứt làm "nữ hoàng lang thang", nên em mới đến đây cậy nhờ bác sĩ.

– Cô nhờ việc gì?

– Nhờ bác sĩ xin việc làm cho em ở bệnh viện.

Thái Vinh ngạc nhiên:

– Ở bệnh viện? Cô làm được gì ở đó cô biết chuyên môn không? Sợ tôi...

– Bác sĩ không sợ là quá khả năng đâu. Em có xin việc gì cao sang đâu chứ. Em xin làm hộ lý thôi mà.

– Hộ lý thì tôi có thể nói với phòng tổ chức xin cho cô được, vì khoa tôi thiếu người làm công việc đó.

Đông Mơ mừng rỡ:

– Ôi! Thế thì tốt quá. Em không dám nghĩ là được làm việc chung với bác sĩ. Miễn xin vào được bệnh viện thì tốt rồi. Làm ở khoa nào hay ở đâu cũng được, chứ không cần phải làm ở khoa của bác sĩ.

Thái Vinh suy nghĩ một chút, rồi nói:

– Tôi hứa sẽ hết sức cố gắng. Tôi sẽ gặp trưởng phòng tổ chức bệnh viện xin cho cô. Nhưng cô phải hứa với tôi là đừng có lộn xộn gì nhé. Nếu cô quậy thì tôi sẽ mất mặt với ban lãnh đạo đấy.

Đông Mơ nhìn Thái Vinh hơi buồn:

– Vâng. Em biết chứ. Bác sĩ giám đốc là... nhạc phụ tương lai của bác sĩ. Cô Mai Giao và còn bao nhiêu người nữa... Uy tín của bác sĩ rất lớn, em đâu dám hành động gì để ân nhân mang tiếng. Cuộc sống từ nay được ổn định, có đồng lương đảm bảo nuôi mẹ là em mang ơn bác sĩ lắm rồi.

Thái Vinh nói:

– Cô không phải mang ơn tôi đâu. Bệnh viện cần người. Cô thì cần việc làm, tôi giới thiệu cô không phải là một cái ơn. Danh dự tôi cũng không gắn liền vào cô đâu. Nếu cô có làm gì sai trái cũng không hao mòn một chút nào uy

tín của Thái Vinh. Người ta hiểu chứ! Có điều là nếu cô hành động sai là thiệt thòi cho cô. Vì "tính cách đẻ ra số phận" mà, phải không cô? Tôi vốn quen đánh giá con người qua trực diện, qua bản thân họ mà thôi.

Đồng Mơ đắm mắt nhìn những giọt nước lạnh đọng ngoài thành chiếc ly. Cô không trả lời Thái Vinh. Hình như cô đang phân chất cái giọng nói trầm rõ ràng nhân cách của con người công chính... Thỉnh thoảng, cô lén nhìn đôi môi rít những hơi thuốc dài, và đôi mắt chột xa xăm từ lúc đó...

oOo

Buổi giao ban thường lệ tại phòng hành chính khoa Nhiễm có đủ mặt y tá. Họ đang chờ bác sĩ trưởng khoa Thái Vinh vào để báo cáo diễn biến tình hình phiên trực hôm qua. Nhưng đã trễ mười lăm phút rồi mà chẳng thấy chàng bác sĩ trẻ ấy đâu. Oanh bực mình nói:

– Ông nội này đêm qua có đi chơi với bồ không mà sáng nay trễ quá? Trực đêm qua cực muốn chết, giao ban sớm cho người ta về.

Nương cười:

– Dám hôm qua muồi mẩn với bà Mai Giao ở nhà hàng hay vũ trường nào đấy, hôm nay mệt, dậy trễ chứ gì.

Yến phản đối:

– Ê, ê! Mấy bạn không có rành bằng tui đâu. Tui thì tui không nghĩ vậy. Hai người ấy coi bộ khắc khẩu lắm. Nhất là Mai Giao ghen động trời động đất. Bác sĩ nhà mình coi bộ bèo nhèo với bà. Chắc hôm qua hai người gây lộn, ông Vinh bỏ vào bệnh viện bữa nay.

Bà Huyền lừ mắt với Yến;

– Giỡn hoài! Thái Vinh mà bỏ đi làm một bữa, tao thua tội bây cái gì cũng chịu hết. Ai còn lạ gì cái tính cần mẫn và tận tụy của anh ta chứ.

Thục chen vào:

– Vả lại, chưa cưới chứ bộ. Bà Giao làm quá, ông "de" luôn cho mà khóc.

– Để cho mày nhảy vô hả? Ham lắm!

Cả đám cười rộ lên sau câu chăm chọc táo bạo của Yến. Rồi tất cả bỗng lặng yên khi bóng Thái Vinh đi bên cô gái ăn mặc đơn sơ, tóc kẹp cây nơ tím đi vào tới đầu trại.

– Trời ơi! Ông đi với ai vậy?

– Nhỏ này thấy quen quen, ta ơi.

– Trời đất ơi! Chuyện lạ! Con nhỏ bụi đời nằm viện ở đây đó mà.

– Con gì... Con gì quên rồi?

– Đông Mơ.

Cả đám lặng im khi bác sĩ Thái Vinh bước vô. Đông Mơ khẽ gật chào mọi người. Nhiều cặp mắt kinh ngạc tò mò. Học ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô gái, với nét thay đổi không ngờ. Cô mặc đồ tây cũ đơn sơ gọn gàng, gương mặt sáng rỡ trắng hồng, chứ không có bèo nhèo bụi bặm dơ dáy như hai lần trước. Chắc tất cả phải liên tưởng đến một cô Tấm xinh đẹp bước ra từ trong quả thị.

Bác sĩ Thái Vinh chỉ chiếc ghế trong góc kế bàn làm việc vủa anh:

– Cô ngồi xuống đó, tôi giới thiệu.

Chàng nhìn khắp một lượt, gương mặt vẫn nghiêm trang như thường lệ:

– Xin lỗi, hôm nay tôi đến muộn vì phải chờ phòng tổ chức hoàn tất thủ tục để nhận nhân viên mới. Bắt đầu từ hôm nay, cô Đông Mơ đây là nhân viên mới của khoa mình. Trước đây, Đông Mơ là bệnh nhân ở trong hoàn cảnh đặc biệt, nên có một vài hành vi... chắc là làm phiền các cô ít nhiều. Nhưng hôm nay, Đông Mơ thật sự muốn làm việc với chúng ta, cô ấy đã nhờ tôi giúp đỡ. Tôi hy vọng các cô cũng sẽ giúp đỡ cô ấy làm việc tốt.

Không có ai trả lời Thái Vinh. Họ chưa xoá sạch ấn tượng về cô gái bụi đời bướng bỉnh trước đây... nhất là bà Huyền và Yến cứ liếc liếc nhau ra điều không tin tưởng và mỉa mai ngầm. Đông Mơ liếc thấy, hơi đau lòng mà

không giận họ. Bởi vì cô đã gieo ấn tượng xấu đầu tiên người ta ghét cô là phải. Cô cảm thấy phải làm lại tất cả để tìm lại nhân cách đã mất.

Bác sĩ Thái Vinh bắt đầu qua phần chuyên môn. Y tá trực báo cáo tình hình bệnh nhân nặng trong phiên trực đêm qua, trao đổi thêm một vài vấn đề chuyên môn rồi anh khoát tay:

– Thôi, các cô đi làm việc đi! Tôi đi giao ban bệnh viện.

Chàng đứng lên nói với Đông Mơ:

– Cô yên tâm làm tốt công việc nhé. Việc gì không biết, nhờ chị em đỡ hướng dẫn cho.

Chàng chợt nhớ ra, vội nói với cô Loan y tá trưởng khoa:

– Quên nữa. Cô Loan làm phiên đề nghị duyệt may đồ blouse cho cô Mơ nhé! Còn bây giờ thì cô có bộ cũ nào không, cho cô ấy một bộ mặc đỡ đi. Trông cô với cô ấy có dáng người bằng nhau, chắc Đông Mơ mặc vừa đấy. Thái Vinh cầm lấy cuốn sổ đi luôn ra cửa.

Bà Huyền ngó Yến:

– Chà! Ông thấy mình lo cho nhân viên mới ghê ta!

Yến chanh chua:

– Tôi không biết chuyện đó, chỉ lo cho cái túi mừng mềm của mình thôi.

Đông Mơ khẽ cắn môi giả bộ như không nghe câu đó. Cô Loan hiền lành hơn. Cô đi đến bên Đông Mơ, cười, nói:

– Mới vô thì lạ và buồn lắm, nhưng rồi sẽ quen dần đi. Mình về làm việc nơi đây hồi có mười tám tuổi, chắc nhỏ tuổi hơn cô bây giờ.

Đông Mơ nói khẽ:

– Dạ, em hai mươi lăm rồi ạ.

Loan ngạc nhiên:

– Hai lăm? Trời ơi! Sao nhí vậy? Vậy là mình hơn bạn có hai tuổi thôi.

– Thế mà trông chị trẻ ghê đi!

– Không trẻ lắm đâu. Mơ ơi! Già rồi. Hai con chứ ít gì.

Cô vừa nói vừa cười, đi vào phòng mở tủ quần áo trực lấy bộ blouse cũ đem ra đưa cho Đông Mơ vào phòng tắm thay, rồi dắt cô đi tìm dì Ba - người họ lý già - giới thiệu.

Dì Ba đã già, nhưng rất hiền lành vui vẻ. Gặp Đông Mơ, dì nói ngay:

– Ô! Tưởng ai chứ cô này, tôi nhớ rồi. Chà! Không ngờ cô đẹp thế. Mấy lần trước vào nằm viện coi bèo nhèo lắm, hôm nay đẹp nhìn không ra. Thôi, ở đây làm việc có dì cháu cho vui.

Đông Mơ nắm tay dì Ba:

– Cháu rất biết ơn dì. Dì cực khổ với cháu mà không ghét cháu.

– Ôi! Với ai thì tôi cũng vậy thôi cô ạ. Nghề của mình mà. Người ta nói "nhà thượng" chứ có ai nói "nhà ghét" đâu.

Cô Loan nói:

– Thôi, hai dì cháu vui vẻ, tôi về làm phận sự của tôi.

– Cảm ơn cô Loan. Có xét nghiệm, cô kêu tôi nghe.

– Vâng. Nhưng hôm nay, dì phải dắt cô Mơ đi cùng, để cô biết hết các khoa phòng trong bệnh viện.

Cô Loan đi rồi, dì ba đưa cây chổi cho Đông Mơ. Đông Mơ đón lấy. Dì Ba chợt vuốt ve bàn tay trắng mềm của cô:

– Mèn ơi! Bàn tay cô đẹp quá, đẹp như con gái nhà giàu ấy!

Đông Mơ lật đật giấu hai bàn tay ra sau, cười:

– Dì Ba vui vẻ và hiền như mẹ cháu vậy.

Dì Ba cứ như say mê cái sắc đẹp bất ngờ được nhìn thấy ở cô gái bụi đời trước đây hay sao mà cứ nói mãi:

– Cô mà được ăn diện đúng mức, không thua cô ở trong khoa này hết.

– Dì Ba ơi! Con làm gì được như vậy mà dì Ba nói quá. Con mắc cỡ lắm.

Dì ba cười hì hì:

– Thôi được! Bây giờ không nói nữa, hai dì cháu mình làm đi.

Đông Mơ lóng cồng với công việc chưa từng làm. Tự nhiên trong cô thoáng thấy chút hối hận. Mình điên thật rồi ư? Tại sao lại dễ dàng ngoan ngoãn nghe theo lời Thái Vinh? Có phải nàng quá sợ cảnh bị sĩ nhục trong cái đêm ở nghĩa trang? Có phải cuộc sống ở ngoài không còn chỗ dung thân? Những chiếc lá vàng lăn lóc dưới đầu chổi vụng về, như là những dấu hỏi về một Đông Mơ đầy bí mật.

o0o

Trực kèm với Ngọc Nương, suốt đêm Đông Mơ không ngủ được. Đêm nay nhiều bệnh nặng quá, phải cấp cứu liên tục. Hai cô chạy vất chân lên cổ. Còn bác sĩ Thái Vinh chắc cũng không hơn gì. Điện thoại cứ gọi rối lên, bác sĩ không về được phòng trực khoa để ăn uống bồi dưỡng, vui đùa với Đông Mơ và các cô y tá trực như mọi lần.

Đông Mơ thật sự làm lại tất cả. Vào làm việc mấy tháng nay, cô đã được lòng các bạn y tá như Loan, Ngọc Nương, và Thục. Cô chịu khó đi mua cho các cô từng tách cà phê ở ngoài bệnh viện, rút giùm chai nước biển cho bệnh nhân lúc các cô đang bận ăn cơm, đi lấy nhiệt độ giùm họ... cô còn học tiêm được thuốc cho bệnh nhân rất giỏi, xử lý được thuốc theo lời hướng dẫn của bác sĩ. Bệnh án chỉ nhìn qua là nắm hết phần chẩn đoán phần điều trị của bác sĩ. Nghe Thái Vinh giảng bài cho tập sinh viên thực tập, Đông Mơ nói lại từng chứng bệnh, từ nguyên nhân đến diễn biến... khiến Thái Vinh và cả khoa Nhiễm phải ngạc nhiên vì Đông Mơ đặc biệt thông minh. Người ta nghi ngờ về trình độ học thức của cô. Nhưng có hồi tới, thì lần nào cô cũng nhận mình chỉ học hết cấp ii.

Đạt được kết quả tốt, Đông Mơ cũng đã trải qua những ngày vất vả mệt mỏi với tanh hôi dơ dáy. Về nhà kể lại cho mẹ nghe một ngày vất vả tận cùng của vai trò này, bà mẹ cô khóc lóc bảo cô thôi việc ngay:

– Không tội tình gì mà con phải quá vất vả như vậy... Vú thật chẳng hiểu con.

Đông Mơ lừ mắt với vú:

– Vú lại quên rồi. Quên con đang làm gì sao?

– Nhưng mà vú không chịu nổi. Cô... cô...

Đông Mơ nghiêm mặt giận:

– Con cấm vú! Sao lại cô... cô...

Bà mẹ im thin thít, lắc đầu bỏ ra sau, không dám nói gì nữa.

Đông Mơ lại tiếp tục những ngày cố gắng mới và thích nghi với công việc. Đến bây giờ, thì cô hoàn toàn là một nhân viên rất thạo việc như một y tá giỏi. Thái Vinh không còn nhớ cô là một hộ lý từ hồi nào. Những lúc cần giúp đỡ để cấp cứu bệnh nhân, chàng thường gọi cô đến phụ giúp chàng, mà không nghĩ đến việc trái nguyên tắc. Chàng thực sự ngợi khen nỗ lực cô từ một phiên trực chỉ có hai người. Cô y tá trực vì con ốm bất ngờ, nên xin phép chàng về nhà mấy tiếng. Bệnh viện đã xẹp hết mạch vì mất nước quá nhiều.

Lập tức, chàng cho truyền một lúc bốn chai nước biển, tiêm vào mạch hai chân và hai tay. Khở nổi, điện lại cúp. Dưới ánh đèn dầu lù mù, vậy mà Đông Mơ mò mẫm tiêm đúng mạch, hay hơn cả mấy cô cậu sinh viên thực tập, trước đôi mắt ngỡ ngàng thán phục của Thái Vinh.

– Trời ơi... Đông Mơ! Cô tập chích hồi nào mà hay quá vậy?

– Dạ, em thường học tập vào những khi trực với các ô.

Đông Mơ càng được nhiều người biết đến và khen ngợi bao nhiêu, thì càng khổ cho Thái Vinh. Chàng vẫn giữ kín những bất hoà giữa Mai Giao và chàng kể từ sau khi chàng giúp Đông Mơ làm việc trong bệnh viện.

Có lẽ do nguồn tin nhanh như "phắc" của Yên, nên vào một buổi tối, chàng nhận được điện thoại của Mai Giao, cần gặp chàng gấp. Cô đến đúng lúc

ông bà Hoàng Danh - ba mẹ Thái Vinh, giám đốc xí nghiệp sản xuất đồ nhựa thành phố - và hai cô con gái Bích Hồng, Bích Hoa sửa soạn đi xem ca nhạc.

Ông bà mừng rỡ:

– Ô, Mai Giao! Con khoẻ chứ! Lâu quá con mới đến chơi. Anh chị bên nhà có khoẻ không con?

Mai Giao thưa:

– Dạ, cảm ơn bác. Ba mẹ con cũng định sang bác chơi nay mai đây ạ.

Ông Danh cười ha hả:

– Phải đấy! Hôm nào, hai bạn già chúng tôi gặp nhau để bàn tính chuyện cô cậu cho xong đi chứ.

Bích Hồng, Bích Hoa cũng tíu tít:

– Ôi! Bà chị yêu của em! Hai anh chị định kéo dài thời gian tìm hiểu đến bạc đầu chắc?

Mai Giao cười giòn:

– Hai cô hỏi Thái Vinh ấy. Hồi này, anh ấy làm sao, tôi không hiểu được nữa.

Cô muốn nói toạc nỗi khổ tâm của mình và hành động của Thái Vinh cho mọi người nghe, nhưng rồi cô kiềm chế lại. Có lẽ chưa đến lúc phải làm cho mọi người lo nghĩ quá đáng, nên cô cười giả lả, nói tiếp:

– Vả lại, cưới xin là do nhà trai lên tiếng trước chứ cô.

Bích Hoa liếc yêu Mai Giao.

– Làm như " ông bà" còn bé lắm đấy. Không yêu cầu ba mẹ, ai biết đường nào mà rờ.

Bà Danh lên tiếng:

– Thôi các con! Chúng ta đi thôi, để Mai Giao tự do... Hình như Thái Vinh đang đợi con ở phòng nó. Con vừa gọi điện thoại hẹn nó, phải không? Bác rủ nó đi xem ca nhạc, nó nói như vậy.

– Vâng, ạ.

Cả nhà đi ra xe. Mai Giao đi thẳng tuốt lên lầu.

Thái Vinh niềm nở:

– Kia em! Có chuyện gì vậy? Em làm anh lo quá!

Mai Giao ngồi xuống ghế bàn viết, chau mày, nóng nảy vào thẳng đề:

– Có phải anh xin giùm cho con nhỏ bụi đời đó vào làm việc tại khoa anh không?

– Đúng. Nhưng làm gì em có vẻ quan trọng vậy? Giúp một cô gái nghèo khổ có công ăn việc làm là tốt chứ sao?

Mai Giao kể liêm môi.

– Anh thấy là tốt à? Em thì không thấy tốt tí nào. Mà còn coi đó là một tai hoa. nữa.

– Tai hoa. gì?

– Tai hoa. là em sẽ mất anh.

Thái Vinh nổi giận, đang nằm ở ghế xích đu, chàng ngồi hẳn dậy.

– Em đừng có nói bậy! Em tỏ ra hẹp hòi như vậy, không đúng với tư cách của người có học thức, và vô tình tự hạ mình thua một người con gái tầm thường.

Mai Giao rơm rớm nước mắt:

– Con nhỏ đó có ma lực kỳ dị lắm. Em rất thù ghét nó.

Thái Vinh cười:

– Chính trong lòng em có ma lực thì đúng hơn. Lòng em luôn chất chứa ghen hờn, cứ sợ người khác hơn mình, nên không bao giờ em có hạnh phúc được. Điều đó em hoàn toàn khác anh, vì anh luôn luôn lấy niềm vui của người khác làm hạnh phúc của anh. Em đừng có biến anh thành nô lệ của em đó.

Mai Giao nghiêm giọng:

– Đối với tình yêu, người đàn bà luôn luôn độc tài như thế. Anh hiểu em không?

– Có lẽ không. Nếu không hiểu được anh và không thể làm người bạn đời của anh, em có thể có một giải pháp nào có lợi cho em, em cứ nói thẳng ra. Chúng ta chưa có gì ràng buộc nhau.

Mai Giao cười lạnh giọng:

– Chưa có gì à? Khắp cả bệnh viện và bạn bè, ai cũng biết Mai Giao và Thái Vinh sắp kết hôn. Như vậy còn chưa có gì sao?

Thái Vinh cười:

– Chẳng lẽ em sợ tai tiếng như vậy mà không dám chia tay nhau, nếu quả tình chúng ta có nhiều điểm không tương đồng?

– Đúng vậy! Em sẽ không bao giờ chịu chia tay anh, để mang tiếng dẫu. Em sợ tai tiếng lắm. Em sẽ thừa với ba má và ba má anh thu xếp cho chúng ta, vì em yêu anh.

Thái Vinh cười ôn hòa:

– Em nói thật chứ? Em nhất định tiến hành hôn lễ à?

– Em đã chờ đợi anh quá lâu rồi. Em không thể để anh tự do nữa. Nhất là không thể để cho con nhỏ kỳ quái ấy làm chung khoa với anh dẫu. Em sẽ nói phòng tổ chức điều nó đi chỗ khác. Đó là em còn nể anh, còn nhân đạo. đấy. Nếu không, em sẽ tống cổ nó ra khỏi bệnh viện không cho làm nữa.

Cô vừa nói vừa nũng nịu ngả đầu vào vai Thái Vinh, ôm cứng lấy chàng như là cô vô cùng yêu mến chàng. Thái Vinh hồ hững khép nhẹ vòng tay, nhưng lạ lùng thay, chàng không thấy lòng run lên nỗi khát khao nào. Dưới mắt chàng chỉ có Mai Giao rực rỡ như loài hoa đậm sắc thiếu hương nồng. Hình như chàng có một cảm giác sờ sờ người con gái này. Chàng chợt khám phá, thấy cô ích kỷ đến không ngờ.

Mai Giao chợt nói:

– Em không có ngu đâu. Bây giờ có điều kiện trông sạch sẽ, quần áo dù không sang, nhưng nó lại có nét quý phái như tiểu thư ấy. Thiệt là kỳ lạ quá! Cứ chỉ nó khác hẳn trước đây. Để nó gần anh, thế nào cũng nảy sinh tình yêu.

Thái Vinh cảm thấy lạ thật! Đàn bà con gái sao mà nhạy cảm và tinh tế quá. Thái Vinh không thể nào chối bỏ nhận xét đó của Mai Giao. Càng lúc, Đông Mơ càng tỏ ra là một cô gái có nét hấp dẫn thông minh đặc biệt. Chàng nín thính và cũng không cử động gì làm tổn thương Mai Giao. Nhưng cũng bắt đầu từ đó, Mai Giao đã làm cho chàng chú ý đến Đông Mơ nhiều hơn.

oOo

Mấy tháng qua rồi. Đêm nay, bộ ba Thái Vinh, Ngọc Nương và Đông Mơ lại gặp nhau ở một phiên trực. Cả ba đều mệt vì hầu như thức trắng đêm. Bác sĩ Vinh nghỉ ngơi trong phòng trực, Ngọc Nương đang lấy thủy đo nhiệt độ buổi sáng, dù mới có năm giờ. Đông Mơ lo xách nước nóng, phát cơm, cháo cho bệnh nhân, và lau nhà cho sạch. Đang cầm cúi đẩy đẩy câu lau trên nền gạch bông, chợt cô nghe tiếng khóc ré bên khoa Lao bên cạnh khoa cô.

– Trời ơi! Chết con tôi rồi! Bác sĩ ơi! Cứu giùm con tôi... Bác sĩ ơi... (Bệnh viện không lớn lắm, nên một bác sĩ trực có thể xử lý hết cả khoa).

Đông Mơ hoảng kinh hồn vía. Không chờ đợi cô y tá trực bên lao chạy sang mời, cô chạy thẳng vào phòng Thái Vinh đập cửa.

– Bác sĩ ơi! Dậy cấp cứu bệnh! Dậy cấp cứu bệnh mau!

Thái Vinh choàng tỉnh, với lấy chiếc áo blouse thật nhanh.

– Khoa nào vậy Đông Mơ?

– Lao, bác sĩ ạ! Em nghe tiếng người nhà khóc quá trời.

Thái Vinh bước nhanh ra ngoài, vừa đúng lúc cô y tá khoa lao mặt mũi xanh mét chạy sang thở hắt hắt:

– Nhanh lên giùm bác sĩ ơi! Bệnh nhân xuất huyết và đang bị nghẹt thở.

Đông Mơ chạy theo Thái Vinh.

Bệnh nhân còn quá trẻ, chưa quá hai mươi lăm tuổi. Cậu đang vật vã vì máu ra theo con ho, và bất thần trợn trắng mắt giãy giụa vì máu chận nghẹt khí quản. Thân nhân khóc ré lên.

Thái Vinh bình tĩnh, nhanh như chớp, chàng ôm xốc bệnh nhân, thọc tay vào miệng móc máu ngẹt bằng kinh nghiệm nhà nghề. Bệnh nhân giãy giụa mấy cái, rồi ho lên một tiếng lớn, máu nghẹt tuôn bắn vào mặt Thái Vinh làm ướt đầm chiếc áo blouse trắng tinh.

Đông Mơ không kềm nổi tiếng rú lên vì kinh hoàng, vì xúc động... Thế mà Thái Vinh không hề tỏ ra ghê sợ hay dao động một chút gì, trông anh vô cùng bình tĩnh, quyết tâm giành giật với thần chết. Nhìn mặt mũi Thái Vinh lúc đó và người bệnh rách rưới trong tay chàng, bất giác Đông Mơ bật khóc nhỏ.

Và khi chàng trai đã thở được điều hoà, mọi người nhẹ nhõm, thân nhân ôm con khóc vì sung sướng, Đông Mơ móc khăn tay mình dúi vào tay bác sĩ Thái Vinh, nói khề:

– Anh lau mặt mũi đi anh!

Cô chạy vụt trở về khoa mình. Thái Vinh cầm chiếc khăn tay bóp mạnh nhìn theo cô rồi, từ từ lau sạch máu trên mặt.

Chàng cho chích thuốc và truyền dịch xong, trở về khoa gặp Đông Mơ lom khom tiếp tục lau nhà. Chàng muốn nói chuyện thật nhiều với Đông Mơ, nhưng không hiểu sao chàng lại nghĩ: "nói làm gì. Đâu có cần thiết phải nói". Chàng đưa chiếc khăn tay dính máu trả lại cho Đông Mơ:

– Cô có cần giặt sạch đi không? Hay để tôi giặt được không?

Đông Mơ dừng tay, đứng thẳng người lên nhìn Thái Vinh:

– Bác sĩ vào phòng tắm nhanh đi. Đẻ áo blouse em giặt cho.

– Thôi! Hãy để nhà giặt họ giặt.

– Không. Họ giặt dơ lắm. Em muốn giặt cho bác sĩ chiếc áo này.

Thái Vinh mỉm cười đi tuốt vào phòng tắm. Dưới chiếc vòi sen, những giọt nước nhỏ dày đặc sao mà mát rượi không thấy lạnh một tí nào. Mùi thơm của xà phòng càng làm cho cảm giác băng khuâng sung sướng. Chiếc khăn tay được trải ra rưới làn mưa vòi sen để lộ ra cảnh hoa hồng còn búp và hai chữ tắt "Đông Mơ" bay bướm đan chéo vào nhau, nét thêu cực kỳ tinh xảo khéo léo.

Mùi thơm của một loại nước hoa thật đắt tiền, Thái Vinh không thể nào làm được.

Trời ơi! Thật là kỳ lạ! Một cô gái nghèo khổ làm sao có được cung cách như một thiếu thư vậy. Bất giác, chàng rạo rức âm thầm với mùi nước hoa, với búp hồng với hai chữ vô tri giác "Đông Mơ". Một xúc cảm thật là thần thánh lạ kỳ. Và những giọt nước mắt kia, cứ chỉ bỏ đi về... Tất cả không có tiếng nói nào, không có gì hết, thế mà tim ta rạo rức. Ta đang dậy lên trong lòng một chất men kỳ lạ... Đông Mơ ơi! Em đã bước qua vòng khoanh của ta rồi. Chàng xát xà bông vào chiếc khăn thật kỹ, giặt thật sạch, vắt thật khô và tắt vòi sen... chiếc áo blouse dính máu, chàng để nguyên trong thau giặt cho Đông Mơ.

Xong công việc, cô đi vào phòng tắm. Đóng kín cửa lại, cô giặt chiếc áo thật sạch bằng loại xà bông gội tóc rất thơm đặc biệt của riêng cô, giấu ở một chỗ kín mà không ai biết. Khi chiếc áo đã thơm phức, cô đưa lên mũi hít thật mạnh vào chỗ miệng túi có thêu mấy chữ đỏ "Bác sĩ Thái Vinh". Cô tò mò nhìn kỹ nét chữ rồi thở dài. Hẳn đây là chữ của Mai Giao. Đường kim mũi chỉ cũng là của cô thêu cho người chồng sắp cưới. Cô cảm thấy buồn làm sao.

Trừ đêm nay, hai người đã nói chuyện thân mật với nhau, còn hằng ngày, chàng rất ít khi mở miệng. Mỗi lần Mai Giao đi đèn khoa Nhiễm, gặp Đông

Mơ, cô không nói gì, nhưng đôi mắt cứ liếc liếc ngằm và thái độ khinh khi như đồ hạ tiện, khiến Đông Mơ bốc máu. Cô cảm thấy tội nghiệp cho Thái Vinh và cũng tức cho chàng. Tại sao chàng lại chọn một người tâm tính nhỏ hẹp như vậy để làm vợ nhỉ? Hai người có hạnh phúc được không?

Được hay không cũng là chuyện của người ta, mắc mớ gì tới mình đâu chứ? Thái Vinh hồi này rất kỳ lạ! Hầu như chàng lạnh lùng với tất cả mọi người. Đông Mơ có biết đâu nếu chàng không như thế, không tỏ ra lãnh đạm với cô, thì Mai Giao sẽ không để yên cho cô. Cái "loa thông tin" của Yên thật là nhạy bén. Không thấy quan hệ gì đặc biệt giữa Thái Vinh và Đông Mơ, Yên hơi thất vọng báo cáo:

– Kể ra cũng lạ chứ! Minh chẳng thấy anh ta tỏ thái độ gì khác hơn quan hệ bình thường và tư thế bề trên. Con nhỏ kia chắc là cũng biết thân biết phận không dám dè dặt.

Mai Giao có vẻ hài lòng:

– Tất nhiên là vậy. Chẳng lẽ Thái Vinh không biết giá trị của anh sao? Bây giờ thì mình tạm tin anh ấy có lý. Anh chỉ thương hại con nhỏ ấy thôi.

Nhưng mà bồ cũng phải theo dõi kỹ đó nghe. Thấy có gì "trịch mắt me" là cho mình hay liền, để mình tổng cổ nó đi ngay. Còn nếu quả thật nó không sanh tâm sanh sự gì thì thầy kệ nó, để cho nó làm kiếm cơm ăn.... Minh làm phước.

Đông Mơ vắt khô chiếc áo, lấy móc phơi lên rồi tắm rửa sạch sẽ. Đang đứng chải tóc thì Yên vô tới. Ôi! Hôm nay không hiểu sao cô ta đi làm sớm thế!

Bao giờ cũng thế, cái chào nhau của cô ta là cái liếc qua Đông Mơ. Thế gian này có những người kỳ lạ. Cô vẫn giữ một khoảng cách với Đông Mơ, nếu không nói là dị ứng. Thấy Đông Mơ được mọi người yêu mến chừng nào, cô ta càng ghét cay ghét đắng chừng ấy.

Nếu thiếu rộng lượng một chút, Đông Mơ sẽ nói lại với Thái Vinh về cái lỗi

tày trời của cô ta. Trong một phiên trực với Đông Mơ, cô ta đã dùng nước cất chích cho bệnh nhân để đổi lấy ống thuốc kháng sinh rất đắt tiền. Theo nguyên tắc, khi chích thuốc tư cho bệnh do bác sĩ cho mua thêm, cô ta phải cưa ống thuốc trước mặt bệnh nhân, rút lấy nước chích, trả vỏ thuốc cho bệnh nhân giữ. Đằng này, cô ta cầm ống thuốc về phòng trực giấu đi, rồi rút nước pa tiêm qua chích. Đã từng nghi ngờ việc làm vô lương tâm của cô ta, Đông Mơ thường để ý theo dõi và bắt gặp vào một phiên trực chỉ có hai người.

Cô đau khổ ngồi chết cứng. Phải chi bệnh nhân này giàu có thì tội cô ta có thể giảm nhẹ, đằng này người ta quá nghèo, trông vô cùng lam lũ. Không biết họ đã chạy vay cách nào, bán đất bán nhà làm mượn làm thuê, hay đợ vợ đợ con gì để có được ống thuốc ấy? Mà trời ơi! Dù giàu hay nghèo gì, thì hành vi giết người tiếp ấy làm sao tha thứ được! Nếu Đông Mơ đem chuyện này nói ra, chắc chắn Thái Vinh sẽ không tha thứ. Yên sẽ trả về phòng tổ chức và phòng tổ chức sẽ đuổi ngay. Nhưng cô không nói gì cả. Cô hy vọng có dịp nào đó tâm sự với Yên để ngăn ngừa tội lỗi. Còn sau đó, cô lẳng lặng sang gặp bệnh nhân ấy nói khéo để xem toa thuốc bác sĩ Thái Vinh đã cho là thuốc gì, rồi đi ra hiệu thuốc của bệnh viện mua một ống. Thừa lúc Yên xuống căng tin uống nước, Đông Mơ lấy kim và ống chích mua cùng lúc với ống thuốc, qua nhanh phòng bệnh nhân, nói là bác sĩ cho chích thêm một mũi nữa. Bệnh nhân mừng quá cảm ơn rồi rút.

Yên hoàn toàn không hay biết gì về việc làm tốt đẹp của Đông Mơ. Cô vẫn xem Đông Mơ là một con bụi đời hạ tiện may mắn được lột xác, nên không thể nào ngang bằng được với cô ta.

Liếc nhìn thấy chiếc áo blouse của Thái Vinh được Đông Mơ giặt sớm phơi trên móc cẩn thận, cô ta hơi nhú mày đánh dấu hỏi, và nhìn Đông Mơ chăm chặp. Cô phớt lờ coi như cô không nhìn thấy. Hình như cô ta tức lắm! Coi

chừng sẽ có chuyện! Đông Mơ luôn cảnh giác trước con người nham hiểm này.

o0o

Chưa bao giờ có một phiên trực tuyệt vời như đêm nay. Bệnh trong khoa còn rất ít và hầu hết là bệnh nhẹ. Phòng cấp cứu không có người nào. Đông Mơ thật rảnh rỗi. Cô ngồi một mình trên băng đá công viên trước cửa khoa, nhìn vầng trăng non sáng trên bầu trời trong vắt. Tựa lưng vào gốc cây hoa sứ không biết trồng từ thời nào mà to quá. Hương hoa thoang thoảng nhẹ nhàng trong không khí tĩnh lặng. Cô chợt thấy lòng mình thanh cao nhẹ nhàng như hương hoa, và chút lâng lâng gì không rõ... Hình như có một chút buồn phảng phất nữa. Buồn gì? Buồn không tên. Buồn băng quơ! Buồn con gái! Cô muốn xua đi cái gì đó rõ nét dần trong nỗi buồn của cô... cô muốn đứng lên rời bỏ chỗ này. Nhưng chợt sau lưng cô, không khí có pha mùi lạ. Và cảm giác bén nhảy khiến cô quay nhìn lại và giật mình kêu khẽ:

– Bác sĩ!

– Phải! Thái Vinh đây. Làm gì mà cô giật mình dữ vậy? À, phải rồi, cô đang ngao du trong mộng phải không? Với ai vậy? Cho tôi biết được không?

– Bác sĩ có mùi rượu.

– Không. Mùi bia. Đêm nay, tôi không trực mà. Tôi có quyền say chứ Đông Mơ. Nhưng tôi chưa say đâu, tôi đi tìm cô đây.

– Có chuyện gì không bác sĩ? Bác sĩ ngồi xuống đây!

Cô nhích vào trong, chừa cho Thái Vinh một khoảng ở đầu băng. Chàng ngồi xuống kế bên cô.

– Sao, cô và cô Loan đêm nay liệu có yên không?

– Dạ, yên lắm. Không có bệnh nào nặng cả.

– Cô trực với bác sĩ khoa khác, có lẽ là tốt số hơn trực với tôi. Số tôi là số lận đận đây.

- Vậy mà em thích trực với bác sĩ...
- Tại sao?
- Em không biết.
- Có phải tại vì cô muốn chia sẻ cái lận đận với tôi. Tôi không mang ơn đâu đấy.
- Bác sĩ đừng lo! Em cũng không bao giờ làm gì cho ai mà không theo lý lẽ của trái tim mình.

Thái Vinh nhìn Đông Mơ như thôi miên, khiến cô chột dạ.

- Làm gì nhìn Đông Mơ dữ vậy?
- Tôi muốn biết là tôi có làm không?
- Làm gì ạ? Có chuyện gì phải không? Sao tự nhiên bác sĩ nói những điều khó hiểu?
- Không khó đâu, Đông Mơ. Cô có thể vì tôi mà thành thật không? Tôi sẽ vô cùng đau khổ, nếu lời thóc mách kia đúng sự thật.

Đông Mơ ngỡ sững Thái Vinh:

- Ai thóc mách gì ạ?
- Người ta nói cô "ngựa quen đường cũ". Hôm nay, cô đi lên khoa ngoại, trà trộn trong đám nạn nhân của vụ tai nạn. Một chiếc xe chở alcohol bị bốc cháy, thiêu sống gần hai chục người bị cháy sém lớp chết, lớp bị thương, có không?
- Có. Đúng là em có lên trên đó.
- Cô lên để làm gì?
- Lên để giúp đỡ nạn nhân, tiếp nhân viên khoa ngoại. Người bị cháy khóc la liệt. Người bị nặng thì nức nở, kẻ nhẹ hơn thì gào kêu xin nước uống. Nhân viên ngoại khoa tháo mồ hôi lo cấp cứu không xuể. Em đi lấy nước, đỡ từng người bị nặng và giúp cho khoa ngoại được nhiều việc.
- Thế mà người ta bảo cô trà trộn vào đấy, để coi ai sơ hở làm chộm vàng,

chộm tiền của nạn nhân đấy. Cô sẽ trở thủ đoạn lừa gạt người ta như "nghề nghiệp trước đây.

Đông Mơ thấy lạnh tái cõi lòng. Cô hỏi Thái Vinh:

– Ai đã nói như thế với bác sĩ?

– Cô Yến. Cô ấy đòi ngày mai giao ban, đem cô ra phê bình đấy. Cả bác sĩ ngoại khoa: bà Tài. Có lẽ do cô Yến kích động, nên cũng có ý kiến với tôi là nhân viên khoa nào nên ở khoa đó. Nếu không có ý đồ gì, thì có mặt làm chi giữa lúc khoa người ta bận rộn?

Đông Mơ đau nhói cả vùng ngực. Tình yêu đồng loại đã khiến cho cô vượt ra ngoài nguyên tắc đời thường, ngờ đâu bị Yến châm ngòi nổ. Cô ta đã đi "nổ" tùm lum khắp nơi về cái dĩ vãng của Đông Mơ... Thật ra hành động chộm chĩa trước đây không là cứu cánh của đời cô. Tại sao cô làm thế? Có lẽ một mình cô biết một mình cô hay, cô hiểu mà thôi. Cô không trách Yến.

Nhưng suy nghĩ đến chân giả ở đời, cô thốt nhiên cười khẩy, và nói với Thái Vinh:

– Bác sĩ ạ! Nhiều nữa thì em không có, chứ nếu cần khoảng một trăm cây vàng trong ba ngày, chắc em có đấy. Tài sản của những người bị nạn hôm đó gom góp lại chắc không được một cây đâu. Bác sĩ cứ nói giùm với bà Tài và cô Yến yên tâm về em đi.

Nụ cười của Đông Mơ thật dí dỏm khôi hài lúc nói ra câu đó, khiến Thái Vinh cũng cười theo:

– Lâu lâu cô muốn bốc đồng lên mây xanh chơi, phải không? Được lắm! Cứ tưởng tượng như thế cho đời thoải mái một chút.

Đông Mơ chột, nghiêm mặt:

– Em bắt cần biết tới ai. Em chỉ muốn biết bác sĩ có tin em không? Tin em không có ý nhe nhóp ấy.

– Rất tin! Tin như tin chính mình vậy.

– Cảm ơn bác sĩ.

– Đừng cảm ơn Đông Mơ. Em nói lời đó nghe giả dối lắm. Tôi muốn em hãy lặng thinh, lặng thinh như em đã từng lặng thinh trước cô Yến, trước Mai Giao. Em tưởng là tôi không biết sao? Và em thấy tôi có nói gì đâu, thế mà tôi tin là em rất hiểu tôi. Có đúng thế không?

Đông Mơ lặng thinh, với tay ngắt mộ cánh hoa tím mọc gần gốc sứ. Nhưng bông hoa nhỏ như những con mắt màu tím trong tay Đông Mơ mở ra nhìn hai người. Thái Vinh chìa tay:

– Tặng cho tôi đi! Có được không?

– Không. Bác sĩ đừng giữ chân loài hoa buồn này. Nó có một tình sử không vui. Bác sĩ biết rồi mà. Bác sĩ đang giữ một trái tim hồng tuyệt diệu.

– Cô mĩa mai tôi đây à?

– Không đâu. Em nghe đồn khắp bệnh viện là bác sĩ sắp thành hôn rồi mà.

– À! Vậy mà chính tôi chưa nghe tôi nói.

– Bác sĩ đùa phải không?

– Không.

Bỗng nhiên chàng nhìn Đông Mơ:

– Ủ, mà tôi nói đùa đó. Chúng tôi sắp làm lễ cưới rồi, có lẽ tháng tới. Cô đã chuẩn bị chưa? Phải may một bộ váy thật đẹp chứ. Tôi chưa thấy cô mặc váy bao giờ. Lần này, cô cho phép tôi may tặng cô một bộ dự tiệc cưới của tôi nhé!

Trong khung cảnh thơ mộng đêm nay, Thái Vinh chợt thấy Đông Mơ quý phái bất ngờ, khiến chàng đắm kính nể. Cô vẫn mặc đơn giản: áo sơ mi đen với chiếc quần Jean đen bó ống. Tóc cô thả dài, thơm mùi nước hoa hảo hạng đặc biệt mà thường ngày chàng không thấy cô dùng. Màu trắng hồng tự nhiên của da mặt đôi mắt ngời đen của cô như hiện nguyên hình người "cô gái liễu trai", dần dần Thái Vinh mới khám phá ra. Cô thiếu nữ này đầy tiềm

ẩn trong một Đông Mơ giản dị, tầm thường trước mặt mọi người. Giờ đây còn lại một mình, cô ta mới hiện ra với vẻ thanh khiết lạ lùng. Chàng nhắc lại:

– Cô đồng ý nhận quà tặng của tôi mặc trong ngày đám cưới của tôi chứ? Đảm bảo cô sẽ đẹp hơn tất cả mọi người dự tiệc hôm đó và đẹp hơn cả Mai Giao cho mà coi.

Đông Mơ khẽ nhú mày:

– Đừng có cho em ăn bánh vẽ, ông bác sĩ ạ. Mai Giao là người đẹp nhất trong lòng ông rồi. Rất tiếc là em không thể nhận quà tặng của bác sĩ được.

– Tại sao vậy?

– Vì ngày đó, tôi đã rời bệnh viện.

– Cô không định làm nữa à? Tại sao vậy?

– Vì nhân vật của tôi đã hoá thân vào kiếp khác.

– Tôi chẳng hiểu cô muốn nói gì? Cô đang tỉnh hay mơ vậy?

– Tỉnh trăm phần trăm.

– Vậy sao nói lời như mơ? Nhân vật nào của cô và biến đi đâu?

Đông Mơ đứng lên:

– Ông không cần biết đâu bác sĩ ạ. Em có lời chúc trước cho ông và cô Mai Giao được trăm năm hạnh phúc.

– Cô không có quà mừng hôn lễ cho tôi sao?

Đông Mơ lặng nhìn Thái Vinh. Đôi mắt chàng như hội nhập vào ánh nhìn buồn bã như trong suốt của Đông Mơ. Hai tâm hồn như đụng chạm nhau rất khẽ khàng da diết.

Đông Mơ nói nhỏ:

– Em đã tặng bác sĩ rồi. Có lẽ món quà quý nhất là cái đêm trực bệnh nhân ho ra máu. Bác sĩ còn giữ chiếc khăn tay của em mà. Những giây phút đó, chúng ta thật sự cảm thông, đã sống chan hoà trong cái tình chung và...

Đông Mơ liếc nhìn Thái Vinh rồi cúi mặt...

Thái Vinh nắm lấy tay Đông Mơ:

– Đừng bỏ tôi đơn độc, Đông Mơ. Tôi phải chiến đấu tứ phía có một mình. Chừng nào em thật sự bỏ tôi? Đừng để cho tôi nổi kinh hoàng vào một sáng hay một chiều đến đây, thấy biến mất Đông Mơ.

– Em quan trọng nhiều như vậy sao? Em không tin.

– Em đang lừa dối em. Em tin còn hơn như vậy nữa. Cũng như tôi đã nhận ra ngay bản chất của em không phải là loại người tầm thường. Chúng ta gặp nhau nhiều đêm rất tự nhiên, chúng ta "có nhau" trong cái không bền phận, không buộc ràng chi hết.

– Nhưng đã quá muộn rồi. Xin bác sĩ đừng bao giờ nói ra!

– Phải. Có lẽ như vậy là đúng hơn.

Hai người thả bộ lòng vòng qua mấy con đường ngắn trong bệnh viện và không nói gì với nhau. Chỉ là hai chiếc bóng thôi, nhưng cũng đầy đe dọa. Sóng gió ngày mai của Thái Vinh trên con đường hạnh phúc.

o0o

Cơm nước xong, Thái Vinh gặp cha mẹ Ở phòng khách uống nước trà. Nhân lúc cha mẹ vui vẻ vì loạt đồ nhựa sản xuất của hãng kỳ này có lời nhiều, nên Thái Vinh mới bạo dạn đem chuyện mình ra hỏi ý kiến cha mẹ.

– Ba ơi! Có phải hôm qua, ông bà giám đốc bệnh viện đến nhà mình chơi không ba?

Bà Hoàng nhìn con trách yêu:

– Cái thằng này... ăn nói nản thận chứ con. Ai đời sắp làm rể nhà người ta rồi mà không xưng hô thân mật "bác cháu" được hay sao, mà gọi ông bà giám đốc bệnh viện nhạt như nước ốc vậy.

Ông Hoàng cũng trách con:

– Bác Lâm với ba là bạn thân từ thời còn học trung học đấy. Tình thân hai

gia đình như ruột rà, sao tự nhiên con ăn nói kỳ lạ vậy? Làm mặt lạ gọi chức vụ người ta ra. Mai Giao nghe được, chắc không tha thứ cho con.

Thái Vinh e dè thưa:

– Chính vì con nể trọng tình thân của người lớn, nên con muốn xử sự mình bạch đấy, ba ạ. Con không muốn...

Bà Hoàng ngó sững Thái Vinh:

– Hôm nay, con giờ chứng gì vậy, Thái Vinh? Con muốn nói chuyện con và Mai Giao phải không?

Ông Hoàng lừ mắt nhìn bà:

– Nói cái gì nữa chứ? Hôm qua, anh chị Lâm đã lái xe đến đây dùng bữa với mình, bàn tính với nhau đã xong xuôi rồi, còn nói cái gì?

Thái Vinh cứng rắn hơn:

– Nhưng quyền quyết định vẫn là con. Hạnh phúc của con, do con quyết định chứ ba.

– A! hay chưa! Thằng này bữa nay ăn nói hay quá. Sao từ trước tới nay, tao không thấy mày phản đối?

– Còn trong thời gian bạn bè tìm hiểu, chưa đi đến quyết định thì làm sao con phản đối được. Cho tới hôm qua, con mới biết hai nhà đã thống nhất định ngày cưới cho con, mà không bàn qua với con.

Ông Hoàng dằn mạnh chén trà:

– Thế bây giờ, mày muốn gì?

– Con muốn thưa với ba mẹ, là Mai Giao không hợp với con. Cô ấy kênh kiệu, ích kỷ lắm, không thể nào sống chung với con trọn đời được đâu. Xin ba má chớ vội vàng. Ba má không hiểu cô ấy bằng con đâu.

Bà Hoàng nhìn chăm chú vào Thái Vinh rồi chợt vỡ lẽ:

– A! Mày "vận nãi bẻ ông", tao nhớ ra rồi. Tao ngu quá! Thì ra có lý do...

Thật, tao không ngờ.

Ông Hoàng nhìn bà chung hững:

– Bà nói cái gì vậy? Lý do gì nó "Vặn nái bẻ ống"?

Bà Hoàng hừ một tiếng rồi nói:

– Lý do nó... mê cái con ăn trộm cắp gì trong chỗ nó làm đấy. Tôi nghe con Mai Giao nói mà tôi không tin.

Ông Hoàng cũng nổi giận lớn tiếng:

– Thái Vinh! Thế là thế nào? Nói tao nghe coi!

Thái Vinh cố dằn nén cơn giận, nói với mẹ:

– Cô ấy nói với mẹ thế nào, hả mẹ?

– Nó nói lung tung. Đại khái là con có dấu hiệu yêu con nhỏ bụi đời làm hộ lý trong đó, nên nó muốn làm đám cưới gấp. Mẹ thì mẹ không tin con tệ hại như vậy. Gia thế nhà Mai Giao mới xứng với nhà mình. Mẹ nghĩ là con chỉ bốc đồng đùa nghịch gì đó thôi.

Ông Hoàng phụ họa:

– Vả lại, ơn nghĩa nhà người ta còn chưa trả. Nếu không nhờ ba con Mai Giao chạy chọt, thì dễ gì con làm được ở bệnh viện thành phố chứ. Thôi, đừng có lấy ơn làm oán nữa. Hãy lo chuẩn bị cưới xin đi. Lớn rồi, ba mẹ thu xếp cho con, rồi còn lo cho Bích Hoa, Bích Hồng nữa. Đừng có quan hệ bậy bạ với người không xứng đáng, để tai để tiếng cho tụi nó xấu hổ lây đi nghe.

Thái Vinh ngập ngừng:

– Nhưng con... đối với Mai Giao không có sự rung động.

Ông Hoàng gạt ngang:

– Rung động, rung động cái khỉ mốc! Thời buổi bây giờ mà con nói chuyện rung động xưa quá. Phải chú ý của hồi môn nhiều hay ít. Ông nội, ông ngoại cha chú nó làm ông Nghè hay ông Cống. Con ơi! Con là bác sĩ rồi, mà sao con còn ngu quá vậy?

Bà Hoàng cũng nhất quyết:

– Mẹ không thay đổi gì cả. Ngày mai mẹ sẽ đưa Mai Giao đi chợ mua sắm nữ trang. Con và nó sẽ đi chọn áo cưới đấy.

Thái Vinh dịu dàng, nhưng cương quyết:

– Con sẽ gặp Mai Giao nói thẳng. Con với cô ấy là bạn hợp hơn chồng vợ. Vợ con phải có trái tim giống con: phải nhân ái, phải coi mọi sự đời là giả tạm, chỉ có tình yêu thuần túy là cái mà con đang tìm. Yêu không phải yêu mình, mà là yêu hết mọi người. Cô ấy chỉ biết có yêu mình thôi.

Ông Hoàng nổi giận, hét lớn:

– Vậy thì mày đi tu đi, làm bác sĩ làm gì?

Thái Vinh vẫn dững cậm trả lời cha:

– Đi tu buồn lắm! Giải thoát một mình con không sung sướng bằng ở bệnh viện cứu được nhiều người. Nếu ông Lâm và ba mẹ có hối tiếc vì giúp đỡ con, mà không thành chuyện hôn ước với Mai Giao, thì con sẽ tự nguyện làm đơn xin chuyển đi chỗ khác.

Bà Hoàng giận tái mặt mày, nhưng bà cố ghìm cơn giận, đổi chiến thuật đấu dịu. Bà dùng nước mắt người mẹ, biết đâu sẽ có tác dụng lớn hơn đối với ông con cứng đầu ngăm này. Bà kéo ghế ngồi xích lại gần Thái Vinh, nói:

– Thái Vinh à! Mẹ chỉ có hai đứa con trai, mẹ cưng như vàng như ngọc, mà em con thì bỏ đi làm lãng tử với túi màu, bộ đồ vê, làm hoa. sĩ lang thang, hết nhờ cậy gì được, có chết không? Còn có mình con, con định chống lại ba mẹ, định bỏ đi nữa hay sao? Mẹ van xin con! Hãy chấp nhận lời ba mẹ, đừng để cho Mai Giao mang tiếng lỡ làng.

Thái Vinh nhìn vẻ khổ sở của mẹ thương hại:

– Mẹ Oi! Mẹ chẳng hiểu gì hết. Chắc gì Mai Giao tha thiết với con. Có thể cô ấy tự ái vì sợ tai tiếng, con không cưới thì cô quê thôi. Chứ người theo cô thiếu gì mà mẹ lo. Con rút lui thì bác sĩ Trình ở xét nghiệm, sẽ xin cưới cô ngay thôi mà. Biết bao người đang ao ước địa vị của con.

- Vậy mà con lại chẳng màng tới, sao kỳ vậy chứ?
- Vì con không chọn những gì má các bác sĩ kia chọn.

Ông Hoàng kết thúc:

– Tao không biết mẹ con mày nói tào lao điều gì. Mặc kệ! Nhưng tao kết thúc rằng: Mày làm lỡ cái đám cưới này, thì tao tự vận đấy, sống làm gì cho mắt mặt với bạn bè. Một lời tao đã nói ra, "bốn ngựa theo không kịp". Ngày mai, tao đi đặt thiệp cưới đấy.

Ông đứng lên đi thẳng tuốt lên lầu. Bà an ủi Thái Vinh một câu rồi cũng đứng lên theo:

– Mẹ mong con suy nghĩ lại. Ba mẹ già rồi, hãy làm gương cho em út, con ạ. Con là đầu đàn, con xử sự không khéo, ba mẹ sẽ mang tiếng là "trị gia bất nghiêm" thì xấu hổ lắm, con ạ.

Ngồi lại một mình, Thái Vinh ôm đầu đau khổ. Chưa dám hé môi, chưa dám thừa nhận với lòng mình, nhưng chàng biết khó mà rút ra nỗi cảm giác chớm nở khó mà quên. Phải có cách nào để thoát ra cuộc hôn nhân mà tim mình không một chút rung động về cô gái ấy. Nhưng cũng phải làm sao đây cho cái thành phố này không vang lên một cái tin chấn động: "Nhà doanh thương đại phú Hoàng Danh vừa uống một liều thuốc đắng..."

Suy nghĩ mãi, cuối cùng chàng đi đến một quyết định. Không còn cách nào khác hơn là phải gặp Mai Giao và ông bà Vương Lâm để trình bày. Chàng đứng lên, dắt chiếc cup ra không do dự, lên xe chạy thẳng một mạch đến biệt thự "Mai Giao". Đèn trong nhà sáng trưng. Hình như ông Lâm đang có khách. Chàng hơi lo ngại. Lúc này cương quyết đến đây để tỏ rõ thái độ của mình đối với cái đám cưới nay mai này bao nhiêu, thì giờ đây chàng thấy ngại bấy nhiêu. Dù sao chàng cũng không thể thẳng thừng ra mặt phản đối được, phải nghĩ đến danh dự người lớn chứ.

Chàng dè dặt bấm chuông. Chị người làm chạy ra mở cổng. Thái Vinh vào

phòng khách. Ông Vương Lâm mừng rỡ:

– Ô, Thái Vinh! Con đi đâu mà tối vậy?

Ông xởi lởi quay qua ông khách cũng ăn mặc rất sang trọng ra vẻ người có địa vị cao trong xã hội giới thiệu:

– Thằng con rể tôi đây anh. Nay mai, chúng tôi gởi thiệp mừng đám cưới nó và con gái tôi. Chuẩn bị đi là vừa, ông giám đốc ạ.

Thái Vinh ghen hòng. Trời ơi! Ông Vương phủ đầu kiểu này thì làm sao mà chàng dám mở miệng nói ra ý định của mình. Chàng đành phải lễ phép chào vị giám đốc nào đó, rồi hỏi cho có chuyện.

– Thưa bác, Mai Giao có nhà không ạ?

– Ô! Nó với bác gái vừa lái xe đi tiệm gội đầu làm tóc gì đấy con ạ. Hai mẹ con có nói là sẽ rẽ qua con để bàn thêm về chuyện cưới xin đấy.

Thế là tuyệt vọng! Vòng vây càng lúc càng khép chặt hơn. Liệu chàng có thoát ra nổi không? Chàng lại trách mình sao lại đùa dai với ái tình? Tại sao không tỏ rõ lập trường lúc đầu? Cứ lập lờ để cho gia đình đi đến quyết định hôm nay, chàng mới phát hoảng lên.

Chàng buồn, nhưng không phải là không có lý do để tự an ủi mình. Con người có ai tự hào là hiểu biết về mình đâu. Khoác chiếc áo dòng như ra Ral trong tiểu thuyết "Những con chim ẩn mình chờ chết" gặp cô bé Meggie còn không thoát khỏi lưới tình, thì trách chi chàng. Chàng ngỡ đó là tình yêu, nhưng bây giờ...

Thái Vinh giã từ ông Vương. Ông nhiệt tình lưu giữ:

– Kia con! Ngồi xuống đây uống với bác chung trà và nói cho bác nghe tình hình khoa Nhiễm của con xem. Có cần gì, nói bác giúp đỡ tối đa. Con khá lắm! Còn trẻ mà tài năng được lắm. Nhiều sáng kiến trong khoa học kỹ thuật, đến bác cũng phải nể nang.

Thái Vinh nhún nhường:

– Dạ, bác quá khen. Chúng cháu còn phải học hỏi nhiều kinh nghiệm ở bậc thầy như bác đây ạ.

Chàng nhất định xin phép ông Vương và chào vị khách của ông ra về. Chàng lang thang khắp các ngã đường phố về đêm... Lần đầu tiên trong đời, chàng thăm thía cô đơn....

o0o

Tâm lý con người thật là lạ lùng! Thái Vinh muốn tìm Mai Giao nói thẳng cho cô biết tình cảm đối với cô không phải là tình yêu, đừng có buộc ràng nhau vì một danh dự hão do sợ tai tiếng. Bác sĩ Trình mới là người thật sự yêu cô, là chàng trai tốt, hiền lành có thể đem hạnh phúc tới cho Mai Giao hơn là mình. Tuy không tâm sự với Thái Vinh, nhưng tình yêu âm thầm của chàng bác sĩ khoa xét nghiệm ấy, Thái Vinh hiểu rõ. Những lúc chàng và Mai Giao gặp Trình ở căng tin, Trình thường hay quay mặt nhìn chỗ khác. Ánh mắt thiết tha nhìn Mai Giao một cái, rồi đứng lên lẳng lặng bỏ đi. Tất cả đều không qua khỏi mắt Thái Vinh. Đôi khi chàng cũng hơi tức bác sĩ Trình. Tại sao không tự tin? Tại sao không dũng cảm trong tình yêu lại đầy mặc cảm? Yêu Mai Giao, tại sao chàng ta không tìm cách chinh phục và chiến đấu cho tình yêu của mình? Tại sao anh chàng lại mặc cảm về cái nghèo của mình hay cái gì nhỉ? Ô! Mà mình lẩn thẩn quá! Cậu ta chưa đủ tinh tế để nhận ra mình và Mai Giao chỉ là "một cặp xứng lứa vừa đôi" theo gia đình và theo lời đồn đãi. Còn thật ra, mình chưa bao giờ chính miệng nói ra mấy tiếng "anh yêu em. Anh xin cầu hôn em" kia mà. Mình mà nhắc đến điều chính yếu đó, hử Mai Giao sẽ tức giận và giận mình lắm. Mặc kệ! Nhất định mình phải nói với Mai Giao như thế, và sẽ tạo cơ hội giúp cho bác sĩ Trình. Còn bây giờ... ta biết đi đâu cho đỡ cơn buồn?

Nói là không biết đi đâu, nhưng đôi chân lang thang lại chỉ đạo cho chàng. Chàng vào thẳng bệnh viện và gặp ngay Ngọc Nương trực với dì Ba.

Chàng ngạc nhiên:

– Ô, dì Ba! Hôm nay Đông Mơ trực cơ mà?

Dì Ba cười đơn đả:

– Dạ đúng rồi, bác sĩ ạ. Đêm nay đúng là đêm của Đông Mơ. Nhưng cô ấy năn nỉ đổi với tôi. Cô bảo cô đau bụng lắm.

Ngọc Nương cũng nói thêm:

– Có lẽ là chứng viêm ruột mãn của Đông Mơ, ăn phải vật không thích nghi là bệnh ngay, phải không bác sĩ?

Thái Vinh gật đầu:

– Có thể. Nhưng từ ngày đi làm có tiền lương, tôi đã giúp Đông Mơ điều trị hết hẳn rồi mà.

Ngọc Nương cười:

– Bệnh hoạn biết đâu mà lường được bác sĩ.

Cô chợt nhớ ra, nhìn Thái Vinh:

– Còn bác sĩ, đang nghỉ phép thương niên, sao lại đi đâu vậy?

– Tôi đi chơi lang thang thôi. Tôi vốn có máu mơ mộng mà cô.

Ngọc Nương cười trêu chọc Thái Vinh:

– Còn tự do có một thời gian ngắn nữa thôi, cứ tận hưởng đi bác sĩ ạ. Kéo ít lâu nữa, đi đâu cũng không được đâu.

Dì Ba cũng cười, trêu tiếp:

– Ít nữa đi mà không có Mai Giao theo là chết với cô ấy đấy.

Thái Vinh cũng đùa:

– Bất quá cháu cột cô ấy vào cần cỏ hoặc công lên lưng là xong chứ gì, dì Ba!

Ngọc Nương cười ré lên:

– Thôi, tiện nhất ông cứ "đội" là xong ngay, bác sĩ há!

Thái Vinh nhún vai cười đứng lên:

– Thôi, chúc cô với dì Ba một đêm trực thật bình yên nhé!

Chàng lại đi. Nhưng bây giờ thì không lang thang, chàng có chủ định... chàng sẽ đến đó bất ngờ. Chàng nhớ kỹ như in địa của vùng đó, nhưng không biết nhà. Cô mặc cảm nhà quá nghèo, nên không cho Thái Vinh tới. Cô hăm dọa, nếu bất ngờ Thái Vinh tìm tới, biết rõ về cô thì cô sẽ nghỉ việc ngay. Chàng bắt giắc mỉm cười. Cô nhỏ này có những mâu thuẫn rất buồn cười. Trước đây chưa biết, chưa thân gì, cô ta để vạ cho mình thường mừng mền, mình còn không giận được bởi cô ta có nét đẹp và cử chỉ buống bình dễ thương quá. Mình lại giúp đỡ xin việc làm. Hai người thông cảm nhau, hiểu nhau tưởng chừng như một. Vậy mà bao nhiêu lần, chàng bảo cô đưa về chơi để gặp mẹ cô ta, mà cô ta nhất định từ chối, không cho biết nhà.

Đêm nay, nhất định mình sẽ tìm cho ra, dù có phải thức sáng đêm. Cô ta sẽ rất kinh ngạc như người hảnh tinh lạ đến đây cho mà xem. Đầu óc miên man nghĩ đến cô bé kỳ lạ, đồng thời có một chút háo hức thúc đẩy chàng rẽ qua nhiều con đường, chạy nhanh đến chỗ Đông Mơ cư ngụ.

Qua hai ngã ba... đúng rồi! Rẽ trái, con đường nhỏ tráng xi măng đi sâu vào vùng xa ánh sáng đèn đường. Ghê ghê làm sao! Đường khá vắng! Cây cột điện cuối cách đây gần một trăm mét. Khu xóm nghèo bên trong rải rác những ngôi nhà lá giống như ở nông thôn. Vùng ngoại ô thành phố này gây cảm giác sợ hãi. Đã mấy lần chàng định quay đầu xe trở ra. Tuy sinh trưởng ở thành phố này, nhưng có bao giờ chàng đến những vùng như thế này.

Đang lúng túng chưa biết tính sao, chợt gặp một chị đi với đứa trẻ chừng mười một tuổi từ trước mặt đi tới. Chàng rẽ xe tới sát bên:

– Chị Oi! Chị làm ơn cho tôi hỏi thăm, chị có biết nhà của cô Đông Mơ ở đâu không chị? Cổ nói cô ở khoảng này, nhưng tôi không biết chỗ nào.

Chị đàn bà quay qua thằng nhỏ:

– Đông Mơ nào vậy Tèo? Sao cái tên này nghe lạ quá vậy ?

Thằng nhỏ cũng lắc đầu:

– Ai biết đâu à. Ở đây hồng có Mơ, mà có Mận được không?

Thái Vinh muốn nổi giận bỏ đi tưởng là thằng nhỏ quá quắt, trêu trọc mình.

Nhưng về mặt nó rất thành thật, nó nói tiếp:

– Thiệt mà! Tui nói thiệt đó. Hồng có cô Mơ, có cô Mận không hà.

Chị đàn bà chợt hỏi:

– Cô ấy làm nghề gì?

– Cô ấy làm ở bệnh viện.

Thằng nhỏ nhảy đồng lên:

– Phải rồi vậy thì cô Mận. Cô Mận làm ở nhà thương chứ gì? Cổ cho thuốc má tui hôm đó đấy. Hồng có cổ, chắc má tui chết queo rồi đó. Kia! Nhà cổ ở trong kia kia. Chỗ khoảng đất trống, trước sân có vườn hoa đó.

Thái Vinh bán tín bán nghi. Biết có phải hay không tìm cho mắt công. Đêm hôm mà gõ cửa nhà người ta... Nếu gặp Đông Mơ thì không nói gì, nếu gặp người con gái lạ thì hết sức vô duyên. Nhưng cũng không thể bỏ ngang, cứ đi đại tới đó xem sao. Nếu không phải thì xin lỗi người ta vậy.

Chàng dắt xe đi bộ thêm một đoạn đường nữa. Đường dây điện khu xóm này bị hư, nên khu xóm hoàn toàn chìm trong ánh trăng đêm bàng bạc. Ngôi nhà lá có sân hoa trống trải đã hiện ra trước mắt chàng. Chàng thấy lòng chợt run lên một cảm giác băng quơ lạ kỳ. Dường như có bóng người trước sân.

Đúng rồi! Một dáng người đứng khoanh tay như là đang suy nghĩ điều gì hay là canh chừng một bông hoa nở về đêm? Nhìn thật kỹ, khi dắt xe rẽ vào sân, chàng mừng rú lên:

– Đông Mơ! Trời ơi! Em đây phải không?

Người con gái tinh mộng, hoảng hốt nhìn trân trân Thái Vinh như á khẩu một lúc, rồi mới chợt thốt lên:

– Thái Vinh! Là anh... Ồ! Không... không... Bác sĩ! Bác sĩ đi đâu mà tối hù

vậy?

Thái Vinh không trả lời mà cứ đứng sững sờ nhìn Đông Mơ. Cô sượng sùng lúng túng như đang ăn vụng bị người bắt gặp. Cô đang mặc trên người chiếc áo ngủ màu hồng bằng loại hàng đắt tiền. Kiểu áo phủ tới gót chân, có nhiều tầng ren ở vai và phía dưới gót. Dưới ánh trăng, giữa vườn hoa, nàng mặc thế này trông sang và đẹp một cách huyền thoại, đến Thái Vinh cũng không tin mắt mình nữa.

Đông Mơ bối rối giải thích:

– Bác sĩ đừng quá ngạc nhiên! Đây là quà tặng của bệnh nhân bị viêm gan giường số mười ba, bác sĩ còn nhớ không? Họ là Việt kiều về nước. Cô tiểu thư ấy đã tặng em chiếc áo ngủ này. Đêm nay tôi đem ra mặc thử.

Thái Vinh vẫn không rời mắt khỏi đôi vai lộ ra trắng muốt, gật đầu:

– Quá đẹp Đông Mơ ạ! Cô ấy và cô có cùng một khổ người, nên rất vừa vặn. Mặc thế này, sắc đẹp cô tăng lên bội phần.

Đông Mơ cười khê:

– Em không quen thứ này, mặc mắc cỡ lắm. Em tưởng giờ này ít ai trông thấy, nên em mặc thử một chút. Ai ngờ... bác sĩ đến đột ngột thế này.

– Làm cô tiên không kịp chui vào quả thị phải không? Tôi rất thích cô mặc như thế này.

– Nhưng mà nhà em nghèo khó quá, em mặc như vậy để người ta chửi cho ư? Mặc thế này phải ở nhà lâu bác sĩ ạ. Ấy chết! Quên nữa, mời bác sĩ vào nhà uống nước.

Thái Vinh liếc vào trong căn nhà nhỏ lụp xụp:

– Không cần đâu Đông Mơ. Để yên cho bà cụ nghỉ. Có phải bà cụ ngủ rồi không?

– Vâng. Mẹ em ngủ sớm lắm.

– Còn cô sao lại thức khuya vậy?

Đông Mơ liếc nhìn Thái Vinh:

– Bác sĩ có thấy cần tự hỏi mình như vậy không? Nếu có, chắc bác sĩ có câu trả lời đấy.

Cô chạy vào nhà lấy hai chiếc ghế nhựa cũ loại cao mời Thái Vinh:

– Nếu không thích vào nhà, mời bác sĩ ngồi ngoài này ngắm trăng cho vui.

Thái Vinh ngồi xuống ngó vườn hoa rải rác có vài bụi hồng, vài bụi sứ, và dạ lý chen lẫn với đám cây hạnh kiểng, tạo sự thơ mộng an nhàn quá. Thái Vinh khen:

– Đêm nay lại có một khám phá mới về cô. Trước đây, ai có thể ngờ nổi cô gái bụi đời lại có cách sống lạ lùng thanh cảnh vậy chứ. Ngày mai, nếu tôi có nói ra với mọi người trong khoa, chắc không ai tin về cô.

– Em có gì mà bác sĩ thối phồn lên dữ vậy? Coi chừng ba cái cây cảnh bầy bạ này mà bác sĩ đánh giá sai về em đấy. Của mẹ em trồng không đấy, bà già rất yêu thích hoa lá.

– Tôi không tin. Hồi nãy, tôi thấy cô ngắm nó say mê. Hay ít ra thì cô cũng đang làm bạn với nó. Đừng có quanh co, Đông Mơ ạ. Tâm hồn cô đồng chất với tôi, yêu thiên nhiên, yêu cái đẹp thanh cao. Cô có dám không trung thực mà cho là tôi đoán sai không?

Đông Mơ lặng im... hai người rơi vào một khoảng không. Hồi lâu, Đông Mơ nói khẽ:

– Nhưng bác sĩ lưu tâm đến những điều vật vãnh ấy làm gì? Bác sĩ đi đâu giờ này? Ông đang nghỉ phép kia mà... và nghe đâu đã sắp tổ chức lễ thành hôn rồi, ông còn thì giờ rảnh rỗi hay sao?

– Cô cũng biết là tôi sắp làm lễ thành hôn? Nhanh quá! Nhưng cô có tin là có đám cưới thật không?

– Ô! Ông không nên đùa như vậy, bác sĩ ạ. Hôm nọ, ông đã chẳng đòi quà mừng của em là gì? Sao ông mau quên quá vậy?

– Tôi không quên. Nhưng hôm đó là tôi nói dối. Tôi cố ý đùa giỡn với cô thôi. Còn bây giờ, tôi đang nói thật. Tôi chưa hề quyết định có cái đám cưới ấy đâu, cô ạ.

Đông Mơ ngạc nhiên ngẩng cao mặt nhìn Thái Vinh:

– Em chẳng hiểu gì hết.

– Tôi cũng chưa biết tôi phải thoát ra khỏi cái lưới đang bao vây mình cách nào đây. Tôi đang căng thẳng và muốn tìm một chút an ủi, sẻ chia, nhưng không biết sẻ chia với ai bây giờ. Cô có bằng lòng ngồi với tôi tại đây sáng đêm nay không, hả Đông Mơ?

– Được chứ ạ. Nhưng chỉ sợ chỉ có một đêm nay thôi thì không đáng kể gì. Bác sĩ sẽ còn những đêm dài khác một mình, sẽ buồn hơn nếu ông không thể...

– Từ bỏ Mai Giao, phải không?

– Em không biết.

– Mặc! Không nên lo xa quá. Đông Mơ ạ. Được đêm nào hay đêm nấy. Đòi tôi là một chuỗi ngày buồn mà, tôi linh cảm như vậy.

Đông Mơ không biết an ủi chàng bác sĩ làm sao nữa.

o0o

Vừa giao ban xong, đã thấy Mai Giao tay cầm một xấp thiệp cưới hớn hờ đi vào khoa Nhiễm của Thái Vinh. Các cô ngó thấy reo lên:

– Ô! Tin vui hả bác sĩ? Vậy mà thầy Vinh cứ giấu tụi em.

Thái Vinh thấy lạnh tái lòng. Trời ơi! Mai Giao đã in thiệp cưới và đi mời bạn bè khắp bệnh viện rồi. Yén chộp xấp thiệp cưới trên tay Mai Giao:

– Đâu, cái nào của mình đâu? a, đây rồi! Nào! Để xem coi ngày nào và đãi tại đâu. Nhà hàng "Quỳnh Châu" ngày... tháng... năm... Ôi! Nhà hàng "Quỳnh Châu" thì hết sảy các bạn ạ.

Mai Giao nói:

– Rất mong các bạn đi chôn đông đủ, mình đại diện cho Thái Vinh mời các bạn luôn. Hai nhà tô?

chức đãi chung, ai vắng mặt lỡ rắng chịu.

Các cô y tá khoa Nhiễm cười ằm và lãnh mỗi người một cái thiệp, trừ Đông Mơ không có. Cô bước lảng vào trong để tránh mắt Mai Giao. Cô ta vẫn thù ghét Đông Mơ và đương nhiên coi như cô bé này là tình địch của mình. Là một điều là tại sao ai cũng cảm nhận như vậy. Ai cũng thấy là Thái Vinh... yêu Đông Mơ, trong lúc hai người đã nói với nhau điều gì đâu. Họ vẫn có khoảng cách, và gặp nhau thì hoặc không nói được gì. Thái Vinh không tỏ thái độ gì ngoài vẻ điềm đạm và lịch sự để cho mọi người khỏi tò mò thắc mắc. Chàng cũng không thấy cần nói gì với Mai Giao nữa. Chàng đã nói với cô suốt buổi ở nhà Ánh Hồng hôm nọ rồi. Chàng đã nói thật lòng mình và yêu cầu cô nên chờ một thời gian để chàng thật hiểu lòng chàng đã. Nhưng Mai Giao hiểu đó chỉ là cái cớ kéo dài của chàng thôi. Cô nhất định tiến hành đúng như ý mẹ cha. Cô đã khóc và nói rằng:

– Em yêu anh, chỉ yêu anh thôi. Được sống với anh một hai ngày, dù có chết em cũng không hối hận. Đời con gái của em, nhất định phải trao cho anh. Anh phải là người bẻ hoa trinh trắng đầu tiên, anh hiểu không? Anh có biết thứ tình yêu cuồng si không hả anh? Em không cần anh yêu em. Em yêu là đủ hạnh phúc rồi, dù cho anh vui dập em...

Thái Vinh hết biết có ý kiến gì, chỉ còn có một cảm tưởng đeo "gông" vào cổ khi Mai Giao tấn công thêm cú chót:

– Anh không cưới em, em nhất định tự tử cho anh xem. Không ai cản trở nổi em đâu.

Ônt Hoàng Danh - cha ruột của chàng đòi chết. Mai Giao cũng đòi chết, để phản đối chàng. Có thể lắm... Những người thân ấy có thể làm liều khi họ tuyệt vọng. Chàng đành thúc thủ để cho mọi việc xảy ra chưa có cách gì để

giải quyết. Mai Giao cứ tiến hành mọi việc như ý cô. Cô đã in thiệp cưới và mời bạn bè.

Chàng buồn bã đi vào trong theo Đông Mơ sau vài câu đối đáp với Mai Giao, và cố giữ ý tứ như không có việc gì xảy ra. Vào trong, chàng hỏi Đông Mơ:

– Cô đã lấy đồ ở nhà giặt rồi chưa? Áo blouse sạch của tôi có sẵn đấy chứ?

– Dạ, có sẵn đấy ạ. Em đã lấy về từ chiều qua. Bác sĩ cần thay áo mới, phải không?

– Phải, cô cho tôi chiếc áo mới. Ngồi phòng khám mà mặc áo cũ quá, sợ có vẻ thiếu nghiêm chỉnh.

Đông Mơ ngạc nhiên:

– Ủa! Hôm nay bác sĩ khám ở phòng khám sao? Ai khám ở đây?

– Sẽ có người thế. Bệnh nhiễm hôm nay ổn, tôi phải ra phòng khám mỗi tuần hai buổi thay cho bác sĩ Thu đi học, cô quên sao?

Đông Mơ không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng chọn lấy áo đưa cho Thái Vinh từ trong đóng đồ ủi để trên đầu giường ngủ, rồi đi luôn ra phía trước mới thân nhân nuôi bệnh ra ngoài, vì tới giờ làm việc. Hôm nay, cô không có việc gì nhiều. Dì Ba sẽ đảm trách cho cô. Hôm nay, tới ngày khám sức khoẻ định kỳ. Hôm qua cô đã làm thay dì Ba công việc, để dì Ba cùng phân nửa số nhân viên trong khoa đi khám. Bây giờ, cô và một nửa còn lại đi khám dứt điểm.

Phòng khám hôm nay chắc chắn là đông. Lốp bệnh nhân, lốp nhân viên... không biết Thái Vinh có cách làm việc máy móc nào cho đỡ vất vả, nếu không chàng sẽ mệt lả cho mà xem. Cô đi ra đầu trại, khoá hai cánh cổng giới hạn người đi thăm bệnh, rồi trả chìa khoá lại cho dì Ba. Cô cười đùa:

– Con xin trao lại dì chìa khoá "kho tàng của vua Ai Cập" đấy nhé. Xong phận sự. Chào dì Ba.

Dì Ba cũng cười, trêu lại:

– Phải rồi! Khoẻ quá mà! Khám sức khoẻ xong, về nghỉ lương sướng quá mà.

– Hôm qua dì Ba cũng vậy. Con chỉ thi hành đúng thoa? hiệp của hai dì cháu mình thôi.

Đông Mơ cười giòn, thơ thới quảy túi đi vòng ngã sau ra phòng khám.

Không vội gì khám, hôm qua vừa làm công việc, cô vừa tranh thủ đi khám.

Tai, mắt, mũi, họng, tim mạch, cân đo... Tất cả đều bình thường. Giấy khám đang nằm ở phòng Thái Vinh, chờ chàng ký xác nhận tổng kết. Bây giờ cô có thể đi vòng vòng khu phòng khám, đến chỗ mấy bạn thân chơi một chút trước khi đến phòng Thái Vinh nặn kết quả. Định vậy, nhưng vừa ra tới phòng khám, cô bỗng gặp Huỳnh Đại đang chen chúc trong đám bệnh nhân ngồi chờ khám. Đông Mơ mừng quá kêu lớn:

– Anh Đại! Anh Đại! Trời ơi! Hôm nay anh đi đâu vậy? Lâu quá, em không gặp anh.

Huỳnh Đại bất chợt gặp Đông Mơ, anh chàng cũng mừng như bắt được của:

– Cô Mơ! Cô đi đâu vậy?

– Em làm ở đây mà anh.

– Vậy sao! Đi làm lâu chưa?

– Lâu rồi, anh ạ.

– Tôi cũng tệ quá! Cứ lo chạy ăn học xì dầu, nên không rảnh rỗi mà đi thăm cô thường xuyên được.

Đông Mơ nhắc lại:

– Rồi hôm nay anh đi đâu vậy?

– Tôi đi khám sức khoẻ để xin việc làm cô ạ. Chạy xích lô hồi này ế lắm.

– Anh định xin vào đâu vậy anh?

– Một chân bảo vệ Ở xí nghiệp bao bì cô ạ.

– Ô! Thề thì em chúc mừng anh. Anh đã khám xong chưa?

– Mới cân đo sơ sơ, đang chờ đo huyết áp.

Đông Mơ chưa kịp trả lời Huỳnh Đại, chợt thấy mấy bóng người hung hăng xông vào phòng khám. Ba, bốn thanh niên choai choai về bụi đời, đồng loạt tấn công đánh Thái Vinh. Nhiều tiếng thét rú lên kinh hoàng:

– Đánh lộn! Đánh lộn! Trời ơi...

Người ta chạy tán loạn, mấy cô y tá đang làm việc với Thái Vinh vừa chạy vừa la:

– Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Cứu bác sĩ! Tiếp bác sĩ! Trời ơi...

Mặc cho mấy cô la chẳng thấy bóng dáng bảo vệ nào. Một mình Thái Vinh tả xung hữu đột phía. Đông Mơ kinh hoàng hồn vía, nhưng thay vì bỏ chạy xa chỗ đánh nhau, thì cô lại xông thẳng vào chỗ Thái Vinh ôm chặt lấy một thằng. Một tên rút con dao nhắm đầu Thái Vinh giơ cao đâm xuống. Huỳnh Đại lao vào đỡ con dao bằng một thế võ chém phạt vào cổ tay đối thủ, đồng thời tung thêm một đá nhanh như chớp. Bên ngoài lại hai ba con nữ tặc nữa lao vô. Thế là cuộc chiến ẩu đả một bên ba người, một bên sáu bảy mạng. Thái Vinh vác một chiếc ghế chống đỡ loạn xạ ngẫu, vì chàng đâu có biết võ nghệ gì. Còn Đông Mơ cũng bị đánh tới tả té quỵ, nhưng không chịu lùi xa Thái Vinh. Cô vẫn cứ gào thét kêu cứu. Người bên ngoài gọi điện thoại hoặc chạy bộ ra ngoài kêu công an. Gần ba phút, mới thấy mấy ông bảo vệ hoàn hồn đến tiếp, thì mình mấy Huỳnh Đại và Thái Vinh dính đầy máu. Huỳnh Đại dính máu hung thủ, còn Thái Vinh thì đã ngất ngư vì mấy vết thương trên đầu. Đông Mơ cũng bị bể đầu lão đảo. Nhưng cô cố gắng nhào tới ôm tay một thằng sắp đâm con dao vào cạnh sườn Thái Vinh. Bị lỡ đà, tên kia hăng máu nổi khùng đâm luôn Đông Mơ một nhát. Mũi dao đâm trật, kéo dài vết thương từ vai xuống cánh tay, rách chiếc áo sơ mi trắng một đường dài, máu tươi thẩm đỏ. Cô xui luôn trên nền gạch loang lổ máu, Thái

Vinh cũng không chồm tới cứu nổi, vì chân tay chàng bắt đầu rũ liệt, mắt đã chập choạng thấy màu đen. Chỉ còn một mình Huỳnh Đại chống với mấy tên, cũng bị thương gần chết. Chúng bỏ chạy khi công an ập tới bắn súng rượt đuổi theo. Nhưng chỉ bắt được hai, ba đứa bị thương không chạy kịp. Còn hai kẻ đều tẩu thoát.

Bây giờ, nhân viên bệnh viện và dân chúng mới hoàn hồn ủa đến cấp cứu Thái Vinh và Đông Mơ. Cô đã hoàn toàn ngất xỉu vì vết thương đầu, vết thương trên cánh tay. Còn Thái Vinh không ngất, vì may mắn không bị vết thương nào trúng chỗ nghiêm trọng mà chỉ bị chảy máu đầu và bị gãy xương tay, mặt mũi bầm tím xung vù.

Huỳnh Đại hốt hoảng bỗng Đông Mơ chạy thẳng vào phòng cấp cứu ngoại khoa. Người anh ta cũng đầy máu, mặt bị vài chỗ sưng không đáng kể, vì anh ta có võ nghệ cao cường. Nếu không có Huỳnh Đại, có lẽ Đông Mơ và Thái Vinh khó lòng thoát hiểm. Nhất là Thái Vinh bọn ác ôn chỉ quyết lòng đánh Thái Vinh chờ kỳ chết, nên chúng cứ xông vào đâm đá, đâm chém, và vác ghế phang chàng. Huỳnh Đại đã nhiều lần cứu nguy cho chàng bác sĩ yếu đuối, không biết võ nghệ, chỉ có lòng can đảm và ý chí quyết tử để bảo tồn mạng sống. Nhưng mạng sống của chàng không đảm bảo ở giây phút chàng đã bị thương đuối sức... nếu Đông Mơ không liều chết nhào vô ôm địch thủ, bị gã đâm cho một nhát. Huỳnh Đại bỗng Đông Mơ chạy nhanh đến phòng cấp cứu một lượt với băng ca khiêng Thái Vinh.

Người bu đến đông nghẹt phòng cấp cứu ngoại, lớp nhân viên, lớp thân nhân bệnh nhân hiếu kỳ bu đến xem thương tích bác sĩ Thái Vinh, Đông Mơ và tìm hiểu vì đâu xảy ra trận đánh ác liệt như vậy. Người ta bàn tán trầm trồ khen ngợi Đông Mơ.

– Trời ơi! Con nhỏ thật là can đảm. Cổ ôm nghì hết sức mình để đánh lạc hướng mũi dao, nếu không thì ông bác sĩ chết rồi.

Nhân viên khoa ngoại nhốn nháo cả lên. Họ lau máu, thay đồ cho Thái Vinh. Mai Giao từ đâu chạy tới, ôm chàng khóc ngất lên:

– Trời ơi! Anh ơi... có sao không? Có sao không anh? Em chẳng hay biết gì... em đến quá muộn.

Ông giám đốc bệnh viện- cha Mai Giao- lôi cô đứng lên:

– Con bình tĩnh lại, để cho các bác sĩ làm phận sự.

Các bác sĩ ngoại khoa đến xem xét vết thương trên mình, ở đầu chàng và vết thương, lo chùi rửa khâu lại và băng bột. Họ làm với tinh thần cẩn trọng, kính nể vị đồng nghiệp thường ngày vốn tỏ ra điềm đạm, đứng đắn, không tai tiếng gì, mà sao hôm nay lại xảy ra chuyện đáng tiếc này. Ông giám đốc ra lệnh cho bác sĩ ngoại khoa:

– Các anh trực tiếp chăm sóc nó hộ tôi nhé. Thiệt là khổ! Không biết nguyên do gây thù kết oán gì mà dữ vậy không biết.

Bác sĩ Thanh Huy trẻ nhất khoa ngoại, là bạn rất thân với Thái Vinh, nói:

– Xin giám đốc yên tâm. Tôi tình nguyện chăm sóc Thái Vinh. Xem ra không có vết thương nào quan trọng đâu ạ. Lo băng bột cái tay bị gãy là xong, chứ không nguy hiểm gì đâu ạ. Chỉ có cô kia kìa. Cô ấy là ai? Cô ấy bị vết thương đầu khá nặng, đang mê man.

Ông giám đốc và Mai Giao quay lại nhìn mấy cô nhân viên khoa ngoại và một bác sĩ đang lau chùi và khâu lại vết thương trên trán của Đông Mơ. Vết rách dài khoảng ba phân lẩn vào trong tóc. Rất may nếu xích ra mấy phân nữa, thì chiếc trán thanh tú của cô sẽ bị vết thọc. Hai mắt cô nhắm nghiền như ngủ. Mặt cô toát ra vẻ hiên lành, thanh cao đáng kính nể. Hai gương sắc nệm trắng ngoại khoa nằm gần nhau. Hai gương mặt trẻ đẹp nhẹ nhàng của Thái Vinh và Đông Mơ gây cho người ta một cảm giác mến thương cho đôi trai tài gái dũng cảm đã dám tặng nhau những phút giây sinh tử của đời mình. Họ như gặp nhau trong hình ảnh của Romeo và Juliette rất ngây thơ

tha thiết. Bất giác lòng Mai Giao thấy gợn lên một chút yêu thương Đông Mơ, cô gái nghèo không danh phận, luôn luôn câm lặng chịu sự hắt hủi rẻ khinh của nàng mà không hề tỏ ra bất mãn. Tự nhiên cô thấy mình thua kém Đông Mơ, nhưng đồng thời cô cũng thấy lòng ghen hờn bốc lên. Tại sao lúc nào Đông Mơ cũng sát cánh bên Thái Vinh và chịu chung một tai nạn với chàng? Cô ta còn liều lĩnh đỡ cho Thái Vinh một nhát dao. Hừ! Không còn chối cái gì nữa. Cô ta cũng yêu Thái Vinh. Hai người... đã yêu nhau ư? Cô chợt bốc cao lửa giận khi nghĩ đến có thể Thái Vinh đã yêu Đông Mơ, nên mới từ chối quyết liệt lễ thành hôn với mình. Trời ơi! Sao mình ngu ngốc quá tin tưởng Thái Vinh, vì Thái Vinh kín quá. Từ nay, mình quyết tâm phải để ý đến chàng cẩn thận hơn. Sau tai nạn này, nhất định mình không thể chần chờ một ngày để tiến hành hôn lễ. Trời ơi! Thật là xui xẻo! Thiệp cưới mời chưa giáp, bỗng đâu xảy ra tai nạn như vậy. Cũng may Thái Vinh không việc gì!

Cô ngồi sát bên giường chàng khi các bác sĩ đã làm xong phận sự, ông bà Hoàng Danh không biết ai đã gọi điện thoại giùm cũng đã nhanh chóng tới nơi. Vừa vào phòng gặp con trai, bà Hoàng đã oà lên khóc:

– Trời ơi! Con tôi... con tôi có sao không? Quân khốn nạn ác ôn nào thù oán gì con tôi mà đánh đập nó như vậy?

Bà ôm con rờ vuốt khắp nơi, ông Hoàng Danh bình tĩnh hơn. Ông lộ vẻ đau xót nhìn con, nói với giám đốc bệnh viện đang còn ở đó:

– Nó có sao không anh? Tôi lo quá!

– Không sao đâu anh ạ. Có lẽ chỉ có vết thương tay là nặng nhất. Tôi không ngờ bình thường trông nó yếu đuối thư sinh, thế mà có sức chống trả thật là gan lì và liều lĩnh. Mà nói đúng ra thì cũng nhờ có chú em đây và cô nhân viên cùng khoa với nó. Nghe nói chú em này đã đánh ngã mấy tên, đỡ cho Thái Vinh. Nếu không có chú em đây, thì chắc chắc nguy khốn rồi.

Ông giám đốc Vương Lâm chỉ cho ông Hoàng Danh thấy Huỳnh Đại đang đứng dưới chân giường Đông Mơ. Không hiểu sao, chàng bỗng có thái độ lạnh lùng khi nhìn thấy sự chăm sóc cho hai người bị thương cũng là nhân viên của bệnh viện. Bác sĩ Thái Vinh thì được bao nhiêu người chiếu cố, tưu tít lo lắng. Còn Đông Mơ thì người ta chỉ làm phận sự cấp cứu chu đáo mà thôi. Có phải vì nàng là nhân viên quen, vô thân vô thế? Hơn ai hết, Huỳnh Đại, chắc hẳn cô sẽ bị Ô nhục bởi gã đàn ông khốn nạn. Và hơn ai hết, chàng là người biết rõ từ đầu đến cuối tấm chân tình kín đáo của cô gái này và chàng bác sĩ trẻ kia. Trong khi người ta bỏ chạy thì cô lao vào. Và hai lần cô đã chặn đứng lưỡi dao đâm vào Thái Vinh, và chiến đấu cùng chàng đến ngã gục. Chàng biết, nếu không có chàng là người từng có kinh nghiệm lâm trận mạc ngày xưa, đón đỡ và phá những cú đập đánh Thái Vinh và Đông Mơ kịp lúc, thì hai người có lẽ đã chết với mấy con nữ tặc và nam côn đồ không biết vì lý do gì đã cố sát Thái Vinh. Thế mà nãy giờ, người ta bận lo cho tấm thân vàng của Thái Vinh, còn chàng và Đông Mơ chưa được hỏi thăm qua loa, và Đông Mơ chưa được hưởng một đặc ân chiếu cố nào như người ta đối với Thái Vinh. Bây giờ thì ông giám đốc bệnh viện và ba Thái Vinh mới để ý tới anh. Ông giám đốc nói:

- Này anh! Anh ở đâu mà tới kịp lúc để giúp đỡ con chúng tôi vậy?
- Tôi đi khám sức khỏe ông ạ. Và thật ra tôi không có chủ định giúp các ông đâu. Tôi giúp cô gái này thì đúng hơn.
- Cô này là thế nào với anh?
- Người dung nước lã thôi.

Ông Danh và Lâm hơi ngạc nhiên về cách đối đáp của chàng lao động nghèo mà kênh kiêu này. Nhưng dù sao thì gã cũng là người có ơn với bệnh viện, khá hơn những anh chàng bảo vệ co đầu rút cổ khi chuyện, chỉ giỏi tài đuổi bắt mấy đứa trẻ nghèo đi bán rong vé số và thuốc lá len lỏi trong bệnh viện.

Ông Hoàng Danh nhỏ nhẹ:

– Chúng tôi rất biết ơn anh, nhất là tôi. Nghe nói lại, nếu không nhờ có anh là tay võ nghệ khá, chắc Thái Vin con trai tôi sẽ bị nguy hiểm.

Huỳnh Đại nói:

– Không. Tôi giúp là giúp cô gái này, vì cô ta và tôi có thâm tình đặc biệt. Tôi không có ơn nghĩa gì với ông bác sĩ, mà chính cô Đông Mơ này đã lãnh nhát dao cho Thái Vinh.

Anh ta im lặng, gương mặt như chìm vào một cõi nào đó không dính dáng gì đến cái phòng khám ngoại còn đông đặc người này, khiến cho ông bà Hoàng Danh, ông giám đốc và Mai Giao ngạc nhiên và thán kính nể Đông Mơ.

Anh chàng lại nói:

– Cô ấy có lạng lăm không? Nếu quý ông cho việc làm của tôi là một điều ơn, thì xin quý ông hãy tận tình chăm sóc giùm cô gái này.

Ông Lâm nói:

– Không sao. Nghe anh nói về cô ấy, chúng tôi rất xúc động. Cô ấy lại là nhân viên bệnh viện, nên nhất định chúng tôi phải chăm sóc tận tình. Chúng tôi sẽ theo dõi cô ấy từng li từng tí.

Huỳnh Đại gật đầu:

– Vậy thì tôi có thể yên tâm gửi cô ấy ở đây một tiếng hay nửa tiếng đồng hồ, để tôi về báo lại cho mẹ cô ấy hay. Bà sẽ đến chăm sóc cho cô ấy.

Chàng đi nhanh, độ nửa tiếng sau đưa đến một người đàn bà khoảng hơn năm mươi tuổi trắng trẻo, ăn mặc sạch sẽ. Bà hấp tấp chạy nhanh lại giường Đông Mơ. Nhìn sắc diện và vết thương đã băng, áo rách và dính đầy máu... bà tái mét mặt mày và run bắn lên... Bà ngã ngồi xuống bên giường, ôm lấy cô khóc ngất.

– Trời ơi! Tiểu thư... tiểu thư của tôi. Cô ơi... Sao ra nông nỗi này? Tôi chết mất... Tôi biết làm sao mà ăn nói với ông bà đây? Việc gì... việc gì đã xảy

ra?

Mọi người ngạc nhiên, tưởng là bà này hoá điên nên đều nhìn chăm chú.

Thái Vinh cũng vừa lơ mơ hồi tỉnh. Tuy tiếng kêu khóc còn mơ hồ, nhưng chàng cũng gượng mở mắt thấy rõ ràng là một người thân của Đông Mơ đang ôm cô gào khóc, nói những lời kỳ quái.

Mẹ Đông Mơ như không thêm để ý đến ai hết, bà như điên dại ôm cô cứng ngắc, hôn khắp mặt mũi tay chân rồi ngó đảo dác nhìn khắp mọi người nói những lời điên dại:

– Các ông bà ơi! Tiểu thư tôi... Côi tôi có sao không? Lạy các ông bà cứu giùm tiểu thư tôi! Ồ... Không, không... con tôi chứ. Con tôi chết thì tôi chết mất. Trời ơi! Tôi chẳng hiểu gì hết. Tại sao đương không rồi cô tôi ra nông nỗi này? Cô ơi! Cô thật là kỳ quái! Già không thể hiểu nỗi cô! Con... Ừ, con chứ. Con ơi con! Tỉnh lại đi con.

Bà già này loạn trí thiệt rồi. Huỳnh Đại vỗ về:

– Bác ơi! Bác tỉnh lại đi. Đông Mơ không có sao đâu.

Các bác sĩ cũng an ủi:

– Cô ấy tuy bị hơi nặng một chút, nhưng không sao đâu bác ạ. Chúng tôi sẽ chích thuốc mạnh lên, cô ấy sẽ tỉnh ngay.

Bà lại gào lên:

– Tôi không biết, tôi sợ lắm... Nếu cô ấy không tỉnh, tôi sẽ đi gọi...

Ông Lâm hỏi:

– Bà gọi ai? Tôi sẽ gọi cho bà.

Bà mẹ Đông Mơ như nhớ ra điều gì, vội nín thinh, lắc đầu.

Thái Vinh đã hoàn toàn hồi phục trí nhớ. Chàng mở mắt ra khiến mọi người mừng rỡ. Chàng bỗng thốt lên:

– Đông Mơ đâu? Cô ấy... có... việc gì không?

Mai Giao đau xé lòng, nhưng mà làm sao trách chàng chứ. Mọi người trấn

an chàng:

– Đông Mơ không sao đâu. Chúng tôi cho chụp phim rồi, không sao cả. Có lẽ cô cũng sắp tỉnh đây.

Mai Giao lau mặt cho chàng:

– Em mừng quá, anh ạ! Trong người anh ra sao?

– Đau nhức khắp nơi. Nhưng chắc không sao. Tôi không thấy chỗ nào đáng lo hơn là cánh tay.

Ông Danh cúi xuống gần con:

– Con có biết kẻ đánh con là ai không? Và tại sao họ đánh?

Thái Vinh gật đầu:

– Con biết, nhưng... con còn mệt lắm, không thể nói được.

Bà Hoàng vuốt tóc con:

– Con cứ nghỉ. Đừng nói nhiều, mệt lắm.

Ở giường kê bên, Đông Mơ cũng lay động mí mắt, cô bỗng bỉnh trong một đám sương mù trắng toát. Cảm giác đau nhức toàn thân và cái đầu nhức buốt. Cô cố gượng mở mắt, nhưng hai mắt không tài nào chống đỡ nổi, cặp mí cong dài. Không biết là bao lâu, cô mới cảm thấy tan dần, tan dần cái khối đen đen mờ mờ trắng trắng. Tai cô nghe rõ dần, rõ dần tiếng mọi người. Cảm giác cho biết cô còn sống. Một gương mặt rất thân thương gần gũi, hạ thấp xuống khi cô khẽ mở mắt ra.

– Tiểu thư! Tiểu thư đã tỉnh! Trời ơi! Tôi mừng quá...

Mẹ Đông Mơ ôm chặt lấy cô khóc nghẹn. Mọi người mừng rỡ.

– cô ấy đã tỉnh! ồ, thoát rồi! Không sao cả.

Đông Mơ gọi khẽ.

– Vú... con... con không sao mà.

– Tiểu thư thật là...

Đông Mơ nhìn mẹ với đôi mắt nghiêm khắc:

– Kia Vú! Vú gọi điên những gì vậy? Ai là tiểu thư? Con là con của vú đây mà.

Bà mẹ vẫn khóc:

– Vâng, vú điên rồi, điên vì lo sợ khi thấy con bị thương. Vú điên vì con đã tỉnh lại.

Thái Vinh liếc nhìn Đông Mơ với đôi mắt trầm ám làm sao. Nó có nghĩa như một lời reo, một lời thăm hỏi:

"Anh mừng quá! Thế là chúng ta không chết. Không đứa nào chết, phải không Đông Mơ? Chúng ta cù lắm. Em cù lắm, Đông Mơ ơi!"

Huỳnh Đại bây giờ mới nở nụ cười thật tươi, và không biết anh ta đã ngắt ở đâu một bông hoa mua màu tím, có lẽ là trên đường đi gọi mẹ Đông Mơ.

Xung quanh nhà cô bé có rất nhiều hoa mua. Anh ta móc túi quần lấy cành hoa nhét vào tay Đông Mơ.

– Chúc mừng tiểu thư của một bà mẹ yêu con đến phát điên cuồng! Bác cứ luôn miệng gọi em là tiểu thư, kêu khóc ầm ĩ cả lên.

Đông Mơ nhìn vú như trách móc:

– vú chẳng thương con tí nào! Vú lại sắp trở bệnh tâm thần rồi. Con đã dặn vú phải cẩn thận tỉnh dưỡng mà vú cãi con ư?

Mẹ Đông Mơ cầm tay cô hôn:

– Vú lo sợ quá... Vú... vú... khủng thật đấy. Vú vẫn nhớ con là tiểu thư trong một cuốn phim vú say mê ấy mà. Thôi, từ nay vú không thể nữa.

Đông Mơ khẽ nắm cành hoa, rồi buông trôi nó ra giường lẩn, tìm tay Huỳnh Đại.

– Em cảm ơn anh đã không bỏ em trong cơn nguy khốn. Nếu không có anh...

Huỳnh Đại cúi gần Đông Mơ, nói thật khẽ:

– Em đừng suy nghĩ viển vông Đông Mơ ạ! Làm sao anh đành bỏ em trong

con nguy khốn chứ.

Ông giám đốc nãy đứng im, bây giờ mới bước tới an ủi:

– Cô đừng cảm lắm, cô bé ạ! Tôi rất hãnh diện có được một nhân viên như cô. Cô cứ an tâm điều trị, bệnh viện sẽ lo hết không để cho tốn phí đâu. Cô sẽ còn được khen thưởng nữa đấy.

– Dạ cảm ơn ông giám đốc.

Cô quay mặt nhìn về phía Thái Vinh. Chàng vẫn còn lừ đừ mệt mỏi, đôi mắt cứ như

muốn khép lại. Đông Mơ cũng không hơn gì chàng. Hai người bệnh lại gặp nhau trong cái căng thẳng, thương cảm âu lo đứng canh từng giọt nước biển chảy vào hai cơ thể đầy thương tích nặng nề.

Hoàng Lan

Đông Mơ

Tập 2

Lần lựa mãi mới có cơ hội tốt không có Mai Giao bên cạnh, Thái Vinh thật sung sướng. Sự săn sóc quá chu đáo tận tụy của cô làm cho chàng đôi lúc rất bực bội. Kề kề mãi bên cạnh cũng chán chứ. Chàng muốn có những phút giây hoàn toàn yên tĩnh không ai quấy rầy. Cả chục ngày qua, lúc nào cô cũng nâng giấc, lau chùi thay áo thay quần cho chàng như một người vợ chính thức. Thật sự chàng không vui không thích một tí nào. Mọi việc ấy nếu để cho một cô hộ lý, hay mẹ chàng làm, có lẽ chàng thích hơn. Nhưng

chàng không dám lộ ra cảm nghĩ đó, vì chàng vốn cả nể, nói thẳng sợ làm tổn thương Mai Giao.

Bây giờ chàng đi đứng được rồi, có thể tự lo liệu việc vặt cá nhân. Những vết thương nhỏ vết bầm đã lành, chỉ còn có cái tay băng bột bị vòng băng cột chéo qua cổ, phải cả tháng nữa mới lành hẳn và trở lại bình thường. Được điều trị Ở phòng khám đến nay, chàng chưa gặp lại cô. Không biết cô đã ra sao rồi, có khoẻ được như chàng chưa? Nghĩ đến người con gái dũng cảm lặng thầm ấy, lòng Thái Vinh rạo rực một tình thương cảm biết bao nhiêu. Nàng đẹp không kém Mai Giao. Và tính cách tâm hồn nàng nhất định là hơn hẳn. Một người con gái bình dị, khó hiểu, quẩn rũ, với nhiều nét độc đáo làm cho Thái Vinh ngày càng bị cuốn hút một cách tự nhiên đến nỗi chàng nhận ra rằng: chàng đã yêu cô gái ấy. Và nàng... có yêu mình không? Sao lại dám hy sinh tính mạng để sẻ chia phút giây đau khổ với chàng? Bất giác chàng tự hỏi thầm: "Đông Mơ ơi! Bất kỳ em là ai, em có yêu anh hay không, nhưng anh rất yêu em. Bây giờ thì anh không cần tránh né chính anh nữa. Anh sẽ nói thật lòng mình cho em hiểu. Em là người yêu, người ơn của anh trọn đời. Vừa ngồi dậy là anh phải đi tìm em ngay đây. Anh phải nhìn thấy em cho anh đỡ nhớ nhung thấp thỏm..."

Chàng bước xuống thang lầu, gặp ngay Thanh Huy từ dưới chạy lên.

– Kia, Thái Vinh! Đi đâu vậy? Còn yếu lắm, coi chừng bị choáng.

– Không sao- Thái Vinh trả lời- mình đã ăn uống được khá nhiều rồi. Trong người cảm thấy khỏe, mình định đi tới chỗ có Đông Mơ. Cô ấy ra sao rồi? Khỏe chưa? Điều trị Ở khu nữ ngoại khoa phòng tiền, phải không?

– Phải, nhưng không phải là phòng tiền hạng sang đâu, cô ấy nằm ở khu miễn phí.

– Cái gì! Nằm ở khu miễn phí à? Trời ơi! Hai người một giường làm sao ngủ được?

– Tự Đông Mơ muốn như vậy mà. Chứ giám đốc rất ưu tiên cho cô, nhưng cô nhất định từ chối.

Thái Vinh hết sức lạ lùng đi xuống khu ngoại nữ tìm Đông Mơ. Khu này rất đông bệnh nhân. Vừa bước vào, chàng đã khó chịu với cái mùi hôi từ những bệnh nhân phỏng nước sôi, vết thương nhiễm độc...

Thái Vinh dừng bước bên ngoài cửa phòng, nhìn bệnh nhân nằm như nêm trên những chiếc giường mà lòng quặn thắt. Bất giác chàng thấy mình thật là tội tệ so với Đông Mơ. Hai con người cùng trải qua cái chết giống nhau, cùng được cứu sống, thế mà lại khác nhau cỡ này.

Đứng rất lâu, không thấy Đông Mơ đâu, chàng định bỏ đi. Bất chợt có bóng người ngồi dậy từ chiếc giường nằm hai người. Bà lão nhướng mắt:

– Ai như bác sĩ Thái Vinh, phải không?

Thái Vinh nhìn kỹ bà lão, ngạc nhiên:

– Xin lỗi, bà là...

– Tui là mẹ của Đông Mơ. Đêm nọ bác sĩ vô nhà tui chơi một lần, bác sĩ quên rồi sao? Đêm đó tui ở trong buồng, nhưng chưa ngủ.

Thái Vinh vui vẻ:

– Vậy ra là bác. Cô ấy thật khỏe chưa ạ?

– Nó khá rồi, vừa mới đi ra ngoài đó. Hình như nó đến chỗ vườn hoa thư viện ấy. Con nhỏ đó nó thích bông lả đời. À quên nữa! Bác sĩ thật khỏe chưa?

– Dạ, cháu cũng khá lắm rồi, bác ạ. Cháu cảm ơn bác. Cháu đi tìm Đông Mơ đây ạ.

Thái Vinh gặp Đông Mơ ngồi đọc sách ở vườn hoa thư viện. Hai người mừng nhau trong cái nhìn thăm thiết và những câu reo vui.

– Ôi! Vậy là chúng ta không chết. Đội ơn trời phật! Tưởng là gặp nhau ở địa ngục rồi phải không, Đông Mơ? Anh mang ơn biết kiếp nài cho hết đây

Đông Mơ.

Thái Vinh đổi cách xưng hô và Đông Mơ cũng không thấy đó là điều lạ. Hình như cô cũng đang tíu tít mừng vui vì không hiểu sao cô thoát qua cái chết như có phép lạ. Cô mỉm cười:

- Ổn nghĩa gì! Anh nói quá đáng. Anh thiệt khỏe chưa?
- Tất nhiên là chưa. Hai đứa mình còn tái mét, nhưng khi ngồi dậy được, là anh đi tìm em.
- Em cũng mới thấy hết choáng váng. Đi ra đây tìm một chút không khí trong lành. Sau đó em cũng định đi tìm anh.

Nhìn vẻ xanh xao của Đông Mơ, lòng anh rất xót xa:

- Tại sao bệnh viện ưu tiên lo lắng thuốc men và chỗ nằm điều trị cho em, mà em lại tự nguyện nằm phòng miễn phí chung với những người cơ cực vậy?

Đông Mơ cười:

- Anh quên em xuất thân từ con nhỏ bụi đời sao? Lý lịch em còn tệ hơn những người dân tội nghiệp ấy.
- Nhưng em có ơn với anh, có ơn với bệnh viện.
- Ơn gì với bệnh viện đâu anh? Còn với anh cũng vậy. Em có được anh bảo phải tiếp anh đâu. Lúc đó, anh chịu một mình... em...

Đông Mơ nín lặng hồi lâu rồi nói tiếp.

- Không quan trọng gì chỗ nằm anh ạ. Em cũng được bệnh viện giúp đỡ miễn phí tất cả. Thế là tốt quá rồi! Em phải biết em là ai chứ. Em chỉ là một người lao công trong bệnh viện thôi mà.
- Anh không đồng ý cách nghĩ đó của em.
- Nhưng đó là sự thật.

Thái Vinh cầm lấy tay Đông Mơ, kéo ngồi xuống băng đá:

- Em ngồi xuống đi. Hôm nay, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.

- Em cũng vậy. Em cũng có chuyện thắc mắc cần anh cho em biết.
- Vậy à! Anh tưởng chỉ có mình anh có chuyện chứ. Nào! Em thử nói anh nghe chuyện của em trước coi, coi mình có giống nhau không?
- Anh nói trước đi.
- Em nói đi!

Thái Vinh cười cười chờ đợi. Đông Mơ nghiêm chỉnh nói:

- Em muốn tìm hiểu một chút về nguyên nhân anh bị bọn côn đồ đánh hôm nọ. Anh có biết họ là ai và tại sao đánh anh không?

Thái Vinh tắt ngau nụ cười:

- Anh biết. Đó là những người làm ăn bất lương, gặp mặt anh hàng ngày ở trước cửa phòng khám.

Đông Mơ ngạc nhiên tròn mắt:

- Làm ăn phi pháp? Họ làm gì?
- Họ chặn đầu đón ngõ bệnh nhân vào bệnh viện khám, để bắt khách cho bác sĩ có phòng mạch tư. Các bác sĩ ấy cho họ tiền muốn dẫn khách tới. Ngoài ra, họ còn lợi dụng sự quê mùa dốt nát của bệnh nhân mà "bóp cổ" tiền mua thuốc. Anh đã theo dõi và ngăn chặn nhiều lần, nên chúng nó thù ghét.

Đông Mơ xúc động nhìn Thái Vinh. Thì ra là vậy! Chàng đã vì thương bệnh nhân mà suýt mất mạng. Vậy mà hôm nào đến giờ nàng lo sợ và nghĩ mãi không ra, tại sao Thái Vinh lại gây thù chuốc oán với dân tứ chiến ấy?

Chẳng lẽ con người nho nhã đầy nhân ái như chàng, lại có đời sống bí mật nào khác sao? Giờ thì niềm suy tư nặng nề bay khỏi lòng nàng, thay vào đó một cảm giác nhẹ nhàng cảm mến. Hôm ấy, mặc dù chưa biết rõ nguyên nhân ra sao, nhưng thấy Thái Vinh nguy khốn, nàng bất chấp lao vào. Giờ đây, nàng cảm thấy mình không một chút gì ân hận được cận kề với Thái Vinh trong cái chết. Cô còn có cảm giác gắn bó hơn với chàng. Giá như hai

người được luôn gần nhau trong sung sướng cũng như nguy hiểm, thì cuộc sống mới vui thích, và có ý nghĩa biết bao nhiêu.

Nhưng thực tế nào phải vậy. Ngày mai cô sẽ xin ra viện, sẽ điều trị Ở nhà, và có thể sẽ đưa đơn nghỉ việc luôn. Cô cần gì phải dối lòng cô nữa. Ngoài chiếc khăn tay đẫm máu, cái kỷ niệm này chắc cũng đủ cho Thái Vinh nhớ đến người con gái bụi đời. Ngày mai, cô phải trở lại với cuộc đời thật của cô. Đoạn đời mấy tháng làm ở đây, gần gũi với Thái Vinh, có lẽ là quãng đời đẹp nhất.

Nếu không có tai nạn xảy ra, có lẽ đám cưới anh ấy đã tiến hành lâu rồi... Đông Mơ miên man suy nghĩ và bất chợt trở về thực tế nhìn lại Thái Vinh. Chàng đắm đắm nhìn gương mặt pha nét buồn xanh xao của cô.

– Em mộng du lâu lắm! Anh chờ đợi phút tỉnh lại của em. Em có thể cho biết em đã nghĩ gì không?

– Em đang nghĩ: giá như không có tai nạn thì bây giờ anh đã làm đám cưới rồi.

Thái Vinh nhìn Đông Mơ:

– Em nghĩ tới đám cưới anh làm gì? Có liên quan gì tới em?

– Không liên quan gì. Nhưng mà em vẫn nghĩ.

Thái Vinh cười, cầm lấy tay Đông Mơ, nói rất nghiêm chỉnh.

– Đông Mơ! Chúng ta không cần phải giấu nhau nữa đâu. Em không cần phải nói. Không cần lời tự nói ra của em là em yêu anh thì anh cũng thừa hiểu. Chúng ta thật sự đã sống trong trái tim nhau từ lâu rồi. Nhưng vì tư thế mỗi người, nên không ai muốn nói, có đúng không em?

– Nói làm gì. Hãy quên đi tất cả. Em cũng không ngờ em lại quá yếu đuối, để lộ ra những lời nói, những cử chỉ để cho anh đoán được. Em trách mình không thực tế, quá lãng mạn.

– Em lầm rồi! - Thái Vinh phản đối - Trái tim là một con ngựa chứng không

ai điều khiển được đâu. Tình yêu tự điều khiển nó một cách rất độc lập và ngổ ngáo đấy, em ạ. Hôm nay anh quyết định rồi, anh phải sống thật với lòng anh. Anh yêu em, Đông Mơ ạ. Bất chấp em là một cô gái ở hoàn cảnh nào, tim anh vẫn rung động vì em. Em mới là một người thật, có sức sống có hơi thở, có tình yêu nỏ lửa cho trái tim anh. Chứ không phải là Mai Giao, chỉ là con búp bê đóng khung, và hoạt động trong một công thức cứng nhắc. Cô ấy không cần lấy người yêu, mà chỉ cần có một mô hình tương xứng. Cả gia đình anh cũng vậy, cả ba mẹ cô ta... Tất cả đều biến anh thành một chú bé con. Không, anh đã hiểu ra. Tình yêu đúc kết tinh tế từ tâm hồn rộng rãi và nhân cách nư em là mong ước của anh, dù hình thức em nghèo nàn không sang trọng. Anh khác Mai Giao. Anh sẽ thoát ra khỏi mô hình chật hẹp, để lấy khoảng trời xanh và hoa lá, chứ không thể nào héo rũ trong địa vị giàu sang. Anh xin cầu hôn em, Đông Mơ! Anh yêu em.

Đông Mơ sung sướng tưởng như tai mình ù lên. Chính miệng chàng đã nói ra điều cô ấp ủ, nhưng không hy vọng. Không bao giờ cô dám hy vọng có giây phút này, bởi Thái Vinh cao vời vợi, địa vị hai người khác biệt nhau quá xa. Hơn nữa... cô e dè nhìn Thái Vinh:

– Em... em rất xúc động và cảm ơn anh đã nghĩ tới em. Nhưng em nghĩ em không xứng đáng với anh đâu. Yêu một cô hộ lý như em, anh không sợ người ta cười chê ư? Nhất là những người trong khoa Nhiễm. Các bạn ấy chưa quên dĩ vãng em là một con nhỏ bụi đời, trộm cắp...

Thái Vinh bùm miệng Đông Mơ:

– Bản chất em không phải như vậy. Anh dám quả quyết như thế. Không hiểu vì sao mà em lại hành động như vậy thôi. Có thể đó chỉ là một trò đùa của em. Sống gần em anh hiểu lắm. Anh cầu xin em đấy Đông Mơ. Hãy trả lời là yêu anh đi em!

Đông Mơ xúc động trước trăn tình của Thái Vinh. Chàng đã thấp mình

xuống làm cho cô tí nữa thì không còn tự chủ. Gương mặt hiền lành, đôi mắt hay mơ mộng, tư cách chính nhân quân tử thường ngày làm cho cô cảm mến. Và bắt đầu nghe tim rung động thật sự từ cái đêm người bệnh nhân khoa Lao ho văng máu vào mặt chàng. Rồi bây giờ cũng vì lo sợ bệnh nhân bị bóp hầu bóp cổ, mà chàng đã gây thù kết oán, suýt bỏ mạng. Chàng đáng yêu như thế đây... nhưng làm sao mà yêu được... Cô buồn bã nhìn Thái Vinh.

– Đừng nói chuyện của giấc mơ nữa, đượ ckhông anh? Hãy lo tịnh dưỡng, mau chóng bình phục để về mặc áo cưới với Mai Giao.

Thái Vinh cười:

– Mai Giao mới là một giấc mơ đấy. Anh sẽ không bao giờ mặc áo cưới với Mai Giao.

– Và em cũng chẳng bao giờ bước tới anh được, vì giấc mơ quá rực rỡ của cô bác sĩ yêu anh say đắm.

Thái Vinh cười lớn:

– Mai Giao yêu cô ấy chứ không phải yêu anh. Cô ấy muốn chiếm hữu anh thì đúng hơn. Còn em mới thật lòng yêu anh, dám sống chết vì anh mà không có một chút hy vọng về tình yêu của mình. Em tưởng anh không đọc được lòng em sao. Thôi, em đừng có hành hạ em nữa. Hãy nói yêu anh đi em!

Đông Mơ nhè nhẹ lắc đầu:

– Không. Có chết cũng không bao giờ em nói ba tiếng ấy. Em không muốn phá vỡ mộng đẹp của Mai Giao. Em không phải là kẻ đôn mặt đi giành tình yêu với cô ấy. Em sẽ đi khỏi đây như em đã từng nói với anh. Anh biết rồi đấy.

– Anh sẽ đi theo em, dù chân trời góc biển. Anh sẽ bỏ tất cả, để sống cho tình yêu.

– Em không muốn anh làm vậy. Làm sao có thể vì một cô gái nghèo vô danh tiểu tốt, mà anh bỏ cả thân danh sự nghiệp.

– Nếu có thân danh sự nghiệp mà không có tình yêu, thì nghĩa gì trong cuộc sống chứ?

Đông Mơ không tranh luận nữa. Cô có nói gì, thì Thái Vinh cũng không chịu nghe đâu. Tốt nhất là hãy chờ đến khi hai người hoàn toàn bình phục rồi nàng sẽ liệu, còn Thái Vinh rồi sẽ tỉnh ra cơn điên ảo ảnh. Mai Giao có đời nào chịu rời chàng khi thiệp cưới đã mời xong. Nàng lạnh lòng chột buồn nhớ đến một khung trời. Khung trời nào cho hợp với người con gái đang mang tâm sự....

oOo

Chai sâm-banh được nắp nổ một tiếng lớn khiến mọi người hể hả vỗ tay:

– Hay lắm! Nào, bây giờ xin quý vị bắt đầu nhập tiệc để chúc mừng cho Thái Vinh, con trai tôi đã hoàn toàn khỏe mạnh!

Tiếng ông Hoàng Danh vừa dứt, lại một loạt vỗ tay.

– Chúc mừng!

– Xin chúc mừng bác sĩ Thái Vinh lại đẹp trai phong độ như thường, chứ không phải "cán vá" như chúng ta lo sợ.

Tiếng cười rộn lên theo câu đùa của các đồng nghiệp Thái Vinh, ngồi kế bên Thanh Huy- chàng bác sĩ bạn thân- Thái Vinh cứ nôn nóng nhìn ra cửa, nghĩ thầm.

– Quái lạ thật! Giờ này sao Đông Mơ chưa tới?

Chàng đã căn dặn cô không được mặc cảm, hãy mạnh dạn lên mà chiến đấu cho tình yêu của mình. Ngày xuất viện, chàng đã đi mua tặng cho Đông Mơ một số vật dụng áo quần và một chiếc áo dạ hội thật đẹp. Khi Thái Vinh mang đến căn nhà bé rách rưới của Đông Mơ, cô hết hồn:

– Trời ơi! Anh mua cho em làm gì những thứ đắt tiền như vậy?

– Em xứng đáng được hưởng như vậy, mong em đừng từ chối chân tình của anh. Em sẽ điểm trang thật đẹp, đến dự ngày liên hoan mừng anh bình phục do ba má anh tổ chức tại gia đình anh.

Đông Mơ không tỏ ý từ chối. Cô chỉ nhặt từng món quà và sắp xếp lại, cầm chiếc áo dạ hội lên ngắm nghía say mê:

– Đẹp quá! Anh thật là có khiếu thẩm mỹ, em mặc chiếc áo này và sẽ...

– Sẽ trở thành hoa hậu của bệnh viện đây.

Đông Mơ mắc cỡ:

– Anh nói quá! Em quê mùa, chưa từng mặc bao giờ. Mặc vào mắt tự nhiên sẽ làm trò cười cho thiên hạ đấy.

Thái Vinh la khẽ:

– Đừng có tào lao!

Đông Mơ vẫn buống bình:

– Em đến dự tiệc để cô Mai Giao xé xác em ra ư?

– Không sợ. Nhân cơ hội này, anh sẽ tỏ rõ thái độ trước mặt mọi người. Anh sẽ xin lỗi và nói thật hết lòng mình. Không nên có một cuộc hôn nhân gượng ép.

– Anh tưởng là ba anh sẽ bằng lòng hay sao?

– Anh sẽ có cách của anh. Em không biết đâu, cứ đến dự tiệc đi sẽ thấy anh xử sự. Anh mềm yếu thật, nhưng mà đến lúc cần, anh cũng cứng rắn như ai.

Đông Mơ cười và hứa sẽ đến với anh. Thế mà giờ khai mạc rồi chẳng thấy cô đâu. Mai Giao đang vui vẻ với các bạn ở khoa sản của cô và khoa Nhiễm của chàng. Ông bà Hoàng Danh đang tiếp ông bà Vương Lâm và một số khách bạn thương doanh quan trọng.

Thái Vinh kéo Thanh Huy ra bàn ngoài đợi Đông Mơ và nói chuyện thoải mái với anh chàng bạn thân đồng nghiệp. Thấy chàng cau mặt liên tục,

Thanh Huy lấy làm lạ:

– Việc gì mà như khỉ ăn gừng vậy? Chà! Hôm nay mặc bộ veston màu nhạt trẻ quá. Trông cứ như cậu sinh viên ấy.

– Mày đùa không phải lúc rồi đây.

– Ủa! Vậy mà hôm nay, tao tưởng mày là người vui nhất trần đời đấy, Thái Vinh à.

– Phải. Vui, vui lắm! Vui muốn khóc đây. Tao không ngờ cô bé này bướng bỉnh lạ đời.

– Cô bé nào đây? - thanh Huy ngừng uống hỏi Thái Vinh - Tao tưởng người đẹp trung tâm hôm nay là Mai Giao rực rỡ của mày chứ?

– Hồng dám đâu, Thanh Huy ạ.

Thái Vinh lim dim mắt ngả người ra lưng ghế:

– Mai Giao chính là nỗi khổ của tao đây.

Thanh Huy sẽ sống:

– Mày lúc nào cũng đưa đến cho thiên hạ những bất ngờ như chuyện thần thoại ấy. Mày muốn nói gì thì nói đại ra cho tao hiểu đi. Mày có thay đổi trong hôn lễ sắp tiến hành, phải không?

Thái Vinh nhún vai:

– Có lẽ mỗi mình mày là biết được sự thật lòng tao. Tao cũng cần nói thật với mày, để mai này nếu Thái Vinh có tự nhiên biến mất khỏi bệnh viện, thì ít nhất cũng còn có một người biết được tại sao.

Thanh Huy sốt ruột:

– Dài dòng quá! Mày làm ơn xác nhận quách đi. Có phải mày không yêu Mai Giao?

– Phải. Cô ấy "muốn có" tao hơn là yêu tao. Còn tao thì tao lại muốn có người tao yêu, chứ không phải là cô ấy.

– Người mày yêu là ai? Bác sĩ hy sinh viên thực tập ở khoa nào? Tao biết được không?

– Người yêu tao không thuộc giới cao sang ấy đâu. Nàng là người nghèo vô danh, nhưng đã yêu tao và dốc sạch trái tim con gái. Nàng đã cho tao mạng sống không tiếc rẻ. Nàng đã phiêu lưu cùng tao qua cái chết vì lẽ công bằng và nhân ái. Nàng có trái tim giống trái tim tao. Mất nàng, tao có cảm tưởng trái tim tao đã bị ai moi khỏi lồng ngực đau vô cùng mày ạ.

Thanh Huy bỗng đứng bật lên, chìa tay ra sôi nổi bắt tay Thái Vinh:

– Xin chúc mừng mày đã gặp được tình yêu chân chính.

– Cảm ơn mày. Nhưng mà đã đoán ra nàng chưa?

– Rất nhiên là đoán ra rồi. Chính tao đã chữa trị cho cô ấy mà. Ôi, đó là một cô gái kỳ lạ. Cô có sắc đẹp ngăm quỳnh rũ như cô gái liễu trai. Sự nghèo nàn bên ngoài như là một cái vỏ che nhan sắc ẩn trú không lộ liễu. Mười mấy ngày điều trị cho nàng, tao rất ngạc nhiên về tính chất của cô hộ lý đặc biệt của mày đấy.

Thái Vinh sung sướng được nghe Thanh Huy ca ngợi Đông Mơ một cách chân tình. Nhưng đồng thời, một nỗi lo âu không nhỏ dâng ngập lòng chàng. Chàng chép miệng than:

– Mày thấy đó Thanh Huy, đối với Mai Giao, tao chỉ nợ một tai tiếng mà chưa biết cách nào gỡ ra. Còn tình yêu đòi với Mai Giao, tao không có. Như vậy mà sống với nhau suốt đời được sao?

– Nhưng Mai Giao có yêu mày không?

– Nàng bảo rất thiết tha với tao, dù tao không yêu nàng, nàng vẫn cứ làm vợ của tao cho bằng được mới chết chứ.

Thanh Huy cười dài:

– Mày nói vậy thôi. Chứ nói thiệt với mày nghe Thái Vinh, tuổi đời hai thằng mình xấp xỉ. Học cùng trường, cùng lớp ngày xưa, nhưng tao không phải là loại ngoan ngoãn như mày đâu. Tao rành con gái quá, nhất là loại tiểu thư như Mai Giao. Cam đoan với mày, cô ta vì sợ tai tiếng danh dự hão,

và loại con gái ấy chỉ là một mô hình không vượt ra ngoài công thức. Cô ta không thể nào hiểu nổi, và sống đúng tính chất của tình yêu thiêng liêng đâu mà ạ. Loại tình yêu của cô ta dễ tan biến như bọt nước, chứ chẳng có gì đáng ngại đâu.

Thai Vinh gật đầu:

– Tao cũng hiểu như vậy, nhưng khổ nỗi cũng tại tao. Thở chưa gặp Đông Mơ, thở chưa thực chất tình yêu là gì, thì trái tim tao ngủ quên. Đâu có ai đánh thức và dạy cho nó biết tình yêu là gì đâu. Tao với Mai Giao cận kề thân mật, tao lại tưởng đó là tình yêu, hay ít ra cũng vì cái hiền lành muốn an phận nên tao cứ thản nhiên nhận lấy tình nàng. Cho đến khi tao gặp Đông Mơ, có gái có tâm hồn trong sáng, có sức sống hồn nhiên không kiểu cách. Mặc dù nghèo, nhưng nàng rất khác lạ hơn người đời, trái hẳn với cái vẻ ngoài lúc đầu làm cho người ta coi rẻ.

Thai Vinh ngừng lại hớp một ngụm nước ngọt, đốt thêm một điếu thuốc mới, Thanh Huy vẫn ngồi chăm chú theo dõi chuyện tình.

– Càng lúc, tao càng bị siết chặt vòng vây của Mai Giao - Thái Vinh lại kể tiếp- Những cũng chính lúc này, tao thấy tình tao đã trở thành sinh tử.

Thanh Huy bỗng nói:

– Còn Đông Mơ? Thái độ của cô ấy thế nào? Cô ấy có yêu mày không?

– Nàng từ chối nói yêu tao, và nhất định bỏ ra đi nay mai. Tao đang cố tìm cách được gặp nàng, và chia tay với Mai Giao, nhưng chưa biết cách nào. Có lẽ Mai Giao đoán biết tao yêu Đông Mơ, nên nàng ngấm ngấm căm ghét tìm cách loại Đông Mơ. Nếu không cố mượn tay phòng tổ chức cho Đông Mơ nghỉ việc rồi.

Thanh Huy hơi cau mặt:

– Chà! Bà bác sĩ trẻ này ích kỷ quá.

Thái Vinh buồn:

– Thế mới khổ chứ. Cô ấy ngày càng tỏ ra bản chất hẹp hòi, nếu không muốn nói hạ tiện. Tao vốn đã chẳng yêu rồi, thấy tâm tình cô ấy nữa thiệt là tao phát sợ.

Thanh Huy cười ngất:

– Đàn bà ghen mà. Tao thì lại rất thương hại cho Mai Giao. Đáng lý ra cô ấy phải thấp nhan cầu khẩn cụ Nguyễn Du đội mồ dậy, dạy cho cô ấy một bài học ghen kiêu Hoạn Thư ấy mới đã cho cái thằng đa tình như mày.

Thái Vinh chau mày:

– Buồn muốn chết mà mày còn giỡn. Mày nổi tiếng là đa mưu túc trí, mày có cách gì giúp tao giải quyết không? Làm sao cho khỏi tổn thương cả hai gia đình và Mai Giao.

Thanh Huy nói nhanh:

– Tao có cách.

Thái Vinh nhồm dậy:

– Có cách à? Mày làm phước mách giùm tao đi. Tao đội ơn mày suốt đời.

Thanh Huy cười ha hả:

– Khỏi cần mang ơn. Miếng là mày thành ý nguyện là tao vui rồi.

– Tốt quá! Vậy thì thử nói cho tao nghe xem, mày có cách gì gỡ rối cho tao?

Thanh Huy kéo ghế sát lại bên Thái Vinh, kề tai nói nho nhỏ một lúc, Thái Vinh nghe xong trợn mắt:

– Kề thì cũng được nhưng mà cũng không dễ ăn đâu. Tốn công sức nhiều và... bài mật ghê lắm. Biết tao...

Thanh Huy vỗ vai Thái Vinh thật mạnh:

– Đồ gà chết! Bản lĩnh đàn ông để đâu? Cần đạt được mục đích thì cái gì mà làm không được? Tao sẽ yểm trợ mày tối đa, mọi chuyện cứ để cho tao. Sẽ hoàn toàn rất tự nhiên thôi mà.

– Tao hồi hộp quá! Biết thành công không, lỡ có gì thì ê mặt chết.

Thanh Huy chột giận:

– Nếu thế thì tao bỏ mặt mày, muốn tính sao thì tính. Mọi chuyện đều ở trong tầm tay của mình mà mày còn sợ. Chán quá.

– Thôi được - Thái Vinh nói - Tao sẽ suy nghĩ lại và nhất định gặp mày. Nếu như có thêm vài người bạn tốt bệnh nữa, mới yên.

– Thằng này! - Thanh Huy bực bội- Mày lo chuyện dư thừa không. Tao là vai chính trong vấn đề này, thì tất nhiên tao phải hiểu công việc của tao chứ.

Thái Vinh thở phào, gật đầu:

– Được, tao nhất định nghe theo. Trăm sự nhờ mày nhé!

Thanh Huy bung ly rượu của mình lên cụng vào ly rượu của Thái Vinh.

– Mày ca cảm quá! Nào! Xinh chúc mừng trước thành công của hai thằng mình.

Hai người bạn thân đồng uống cạn ly rượu một hơi, rồi để cái ly không xuống cười vang. Mai Giao từ trong nhà đi ra. Tay nàng cũng đang bung ly rượu nho. Nàng cười:

– Ôi! Hai anh làm gì trốn biệt ở cái bàn trong góc hiên lâu này vậy? Cho em ngồi với được không?

Thanh Huy vui vẻ:

– Chẳng những mời cô ngồi, mà còn mời cô cụng ly nữa đấy.

Anh rót rượu ra hai cốc của anh và Thái Vinh, rồi hất mặt vờ nàng.

– Nào! Mình uống với Mai Giao đi Thái Vinh. Xin chúc mừng hạnh phúc của hai bạn!

o0o

Đông Mơ âm thầm thu xếp những chiếc áo blouse và quần áo ngấm mặc đi làm để trong khoa, cho vào một ngăn tủ nhỏ mà cô được quyền sử dụng bấy lâu nay. Cô đã đưa đơn nghỉ việc lên phòng tổ chức. Không ai thắc mắc gì, vì cô làm hợp đồng và công việc không quan trọng. Còn biết bao là đơn nằm

ở phòng tổ chức chờ gọi, không có cô sẽ có người khác thay ngay.

Cô không cho ai biết việc cô làm. Chờ có quyết định rồi, cô mới nói ra, và già từ luôn. Cả Thái Vinh cô cũng giữ bí mật. Kể từ sau việc liên hoan, Thái Vinh dường như có vẻ gì xa vắng. Dường như chàng buồn hơn, hay lo lắng suy tư điều gì thì phải. Hay là anh ấy giận mình không đi đến dự tiệc ngày hôm đó? Hôm sau đi làm, Đông Mơ đã gặp Thái Vinh ở chỗ thuận lợi và xin lỗi chàng.

– Chắc anh chờ đợi và giận em lắm phải không? Cho em xin lỗi. Em không thể đến đó được đâu anh. Em rất sợ gặp cô Mai Giao.

– Có gì mà em phải sợ.

– Em mặc cảm mình nghèo, và dường như cô ấy biết chúng ta yêu nhau, nên cô ấy càng ghét em. Em là con gái, em bén nhảy hơn anh về cảm nhận đó, nên em thấy rất bất lợi khi đến đó.

– Nhưng ông giám đốc rất quý trọng em. Chính ông cũng mời em kia mà. Em đi cũng tự nhiên thôi. Cả ba mẹ anh cũng muốn em tới. Vì ông bà cũng cảm ơn em đã chia sẻ sống chết với con trai ông bà.

– Cũng chính vì chỗ ấy mà em không muốn tới. Em chỉ hành động theo... trái tim em thôi. Để cho mọi người nghĩ đến ơn nghĩa nhiều quá, em thấy áy náy.

Thái Vinh không nói gì nữa, nhưng cũng từ hôm ấy, chàng bỗng như thế nào ấy... Gương mặt cứ đăm chiêu. Chàng đã làm việc lại cả tháng nay rồi. Mấy hôm nay, chàng gầy sút hẳn đi. Không ai để ý điều đó, người ta chỉ thấy chàng vẫn siêng năng cặm cụi như xưa. Và cái đám cưới bị quên lãng mấy tháng này giờ lại bùng ra. Đi đâu, Đông Mơ cũng nghe thấy người ta đem thiệp ra bàn tá.

– Ôi! Lần này thiệp in đẹp hơn lần trước phải không? Hình như có một số không mời dự tiệc mà chỉ báo hi thôi. Phải thân lắm mới được mời dự. Và

lần này thì lẹm gọn nhẹ Ở gia đình, chứ không dãi nhà hàng nữa.

– Kể ra tội mình ăn hụt cái đám cưới lần trước cũng tiếc quá há!

Đông Mơ càng nghe người ta bàn tán chừng nào, cô buồn nhiều chừng ấy.

Mình chậm một bước, nhưng được nghe lời thổ lộ của anh ấy cũng đủ lấm rồi. Thế là nàng viết đơn xin nghỉ. Nàng cũng không định giả từ Thái Vinh.

Nàng sẽ đi rất âm thầm không ai hay biết gì cả. Chỉ để lại vài dòng và cái giấy quyết định của phòng tổ chức. Cô đã dặn Tuyết Hồng rồi. Bao giờ trình ký xong, Tuyết Hồng sẽ đưa riêng cho nàng.

Mấy hôm nay đi làm, cô bỗng thấy thương mến mọi người vô cùng, cả đến Yến và bà Huyền cho tới bây giờ cũng còn dị ứng với cô, tuy họ không chống đối ra mặt, vì họ không tìm đâu ra một cái lỗi nhỏ của cô. Bây giờ sắp ra đi, cô thương khoa phòng, thương bệnh nhân vô cùng. Trước đây, họ và cô là trời là vực. Cô không hiểu gì về họ cả. Thế mà gần gũi họ, cảm thông được họ, mới thấy họ đáng thương làm sao. Nàng cũng ở cảnh nghèo, nhưng so với cái nghèo của người ở nông thôn, Đông Mơ còn thấy mình thật là diễm

Phúc. Cứ nhìn những người bệnh nhân chân đi đất, gương mặt què phó thác vận mạng mình cho nhà thương không đòi hỏi yêu cầu, không dám trả lời nhân viên lớn tiếng, cô thấy ruột gan mình nao nao.

Cô đi suốt từ đầu rại tới cuối trại nhìn mọi người với những lời chúc lành và câu giả từ thâm. Có lẽ không lâu nữa đâu, nay mai thôi, giấy quyết định sẽ tới...

Hôm nay, sau khi giao ban làm xong một vài công việc của khoa hằng ngày, cô vào phòng thu xếp đồ đạc cá nhân. Bỗng đâu Ngọc Nương và mọi người nhón nháo ở ngoài phòng ngoài. Cô lấy làm lạ chạy ra, và hoảnh kinh hồn vì thấy Thái Vinh mặt mày tái mét, mồ hôi vã ra, ngồi như ngã người tựa vào vách trên ghế ở bàn viết của chàng. Các cô đang bu đến tíu tít:

– Trời ơi! Bác sĩ gì vậy?

– Ông đang khám bệnh ở buồng bốn với sinh viên thực tập, bỗng nhiên kêu mệt rồi chạy về ngã ra thế đấy.

– Bác sĩ ơi! Tụi em đưa ông đi khám bệnh nhé?

Thái Vinh dường như không đủ sức trả lời, chỉ gật nhẹ đầu. Dì Ba mau mắn gọi lớn:

– Cô Mơ ơi! Tui với cô mượn chiếc xe đầy, đẩy ông thầy ra phòng khám bệnh nhanh lên.

Đông Mơ vụt chạy đi. Bà Huyền can lại.

– Hình như bác sĩ bị choáng. Không được đẩy ông đi. Mau dìu bác sĩ vào phòng trực nằm và đi mời bác sĩ phòng khám tới khám.

Ý kiến của bà y tá có kinh nghiệm được thực hiện ngay. Sự thực Thái Vinh đi cũng không nổi. Từ ba hôm nay, cơ thể chàng suy sụp lạ kỳ. Chàng đã mặc cho nhân viên mình muốn làm gì thì làm, Đông Mơ chạy bay ra phòng khám, gặp Thanh Huy, cô nói không ra hơi:

– Bác sĩ ơi! Nhờ bác sĩ vào khoa Nhiễm khám giúp bác sĩ Thái Vinh. Ông đang khám bệnh, tự nhiên bị choáng đuối sức một cách lạ kỳ.

Mới đầu giờ làm việc buổi sáng, Thanh Huy và cô y tá phòng khám còn đang chuẩn bị chưa vội mở cửa. Nghe Đông Mơ báo, anh chàng sốt sắng nói ngay:

– Trời ơi! Không biết năm nay, thẳng đó nó bị sao hạng gì mà xui quá trời. Mới bị đánh gần chết, giờ lại đau ốm nữa. Được rồi, cô về đi. Tôi sẽ đến ngay.

Thế là anh chàng dẫn cô Nhung khoan mờ cửa phòng khám và anh vội cầm lấy ống nghe dứt túi, đi nhanh ra cửa sau đến khoa Nhiễm.

Gặp Thái Vinh trong phòng trực có gần đủ các cô khoa Nhiễm lo lắng cho ông thầy mình. Thanh Huy khám cho Thái Vinh rất cẩn thận. Chàng hỏi

triệu chứng những ngày trước dẫn tới tình trạng hôm nay một cách rất tỉ mỉ. Nghe Thái Vinh khai, chàng nhúu mày suy nghĩ... Khi khám xong, chàng liền quyết định:

– Phải đưa ngay Thái Vinh nhập khoa ngoại ngay, để chúng tôi hội chẩn. Mọi người hết cả hồn vía, các cô sững sốt nhìn nhau. Trời ơi! Thái Vinh bị gì mà hội chẩn ngoại khoa?

Ngọc Nương hỏi:

– Bác sĩ ơi! Bác sĩ có thể cho biết bác sĩ Thái Vinh bị nghi ngờ là bệnh gì không?

Thanh Huy trầm ngâm:

– Tôi không quả quyết lắm, phải có kết quả hội chẩn của ngoại khoa. Thôi, các cô lo đưa Thái Vinh đi gấp đi.

Thái Vinh bây giờ như chịu đựng cơn đau, hay một sự khó chịu tột cùng nào mà môi, mặt chàng tái mét thêm, hai hàm răng khê cắn lấy môi, nằm co nghiêng lại, khiến Đông Mơ bồi hồi lo lắng ra mặt. Cô chạy đi đẩy chiếc xe dài cùng dì Ba dìu đỡ Thái Vinh nằm lên đó, và lật đật chạy đi.

Thanh Huy đã có mặt ở đây, và hỏi các cô hộ lý đi mời các bác sĩ chuyên môn gặp chàng ở phòng cấp cứu ngoại khoa. Đông Mơ không rời Thái Vinh. Lợi dụng lúc người ta không chú ý, cô đến gần chàng hỏi khẽ:

– Anh cảm thấy thế nào? Tự anh không biết bệnh anh sao?

Thái Vinh mệt mỏi trả lời:

– Có thể đoán được, nhưng không chính xác bằng các bác sĩ chuyên môn. Vả lại... vùng bị đau... khó nói lắm... Chẳng lẽ nào... Không... anh không muốn nghĩ tới.

Đông Mơ càng hoảng lên:

– Trời ơi! Đau gì mà ghê quá vậy anh? Có... có mệnh hệ nào không anh?

Thái Vinh nhìn Đông Mơ đầy xúc động, cô đang cuống lên thì phải? Gương

mặt tình yêu lại một lần nữa như sẵn sàng xả thân cho chàng. Chàng thương quá an ủi:

– Chắc không việc gì đâu em. Đừng lo! Hy vọng Thanh Huy và các bạn của nó phải một lần bị hốt, để giám đốc bệnh viện bớt ca ngợi tài năng trẻ của mình đi.

Không biết Thanh Huy có bị hốt về chẩn đoán căn bệnh của Thái Vinh không, nhưng anh ta đã đến với hai bác sĩ bạn: một già một trẻ. Cả ba dường như rất căng thẳng, nhưng cố tạo vẻ trầm tĩnh bên ngoài. Nhất là Thanh Huy, chàng không giấu nổi điều lo lắng của mình.

– Các ông khám kỹ đi... chứ tôi nghi lắm.

Chàng ra lệnh đưa Thái Vinh vào phòng trực ngoại khoa của chàng và đóng kín cửa lại. Không ai được vào, để các bác sĩ khám.

Khi đưa chàng trở ra phòng ngoài, Đông Mơ hết sức chú ý theo dõi diễn biến gương mặt mấy ông. Ba khuôn mặt cùng lộ rõ nét âu lo và cho làm xét nghiệm khẩn. Họ tự tay làm mọi thủ tục, rồi cho chích thuốc truyền dịch cho Thái Vinh. Áp huyết chàng hơi thấp. Bác sĩ Thái Vinh nằm lại ở ngoại khoa. Đông Mơ trở về khoa báo cáo lại tình hình. Mọi người đều cảm thấy như căng thẳng. Ai cũng bàn tán, phỏng đoán đủ thứ bệnh, và hết người bày tới người kia tranh thủ chạy lên chạy xuống theo dõi tin tức. Tới chiều, thì cái tin khủng khiếp được tung ra như một quả bom nổ tung cả bệnh viện: Bác sĩ Thái Vinh bị ung thư, đã đưa vào phòng mổ với hai bác sĩ cùng khoa và cũng là bạn thân của anh.

Đông Mơ hay tin đã rụng rời chết đứng. Thái Vinh bị ung thư! Lần này anh đi vào nguy hiểm chỉ có một mình anh. Cô không kịp đưa anh tới cửa phòng mổ nữa. Anh bị chỡ nào? Có lẽ là bệnh mới phát nên còn mổ cắt bỏ đi được. Chứ nếu đã nặng thì nghe đâu không mổ được.

Đông Mơ chạy đi dò hỏi những bạn thân ở ngoại xem Thái Vinh vị ung

thư ở chỗ nào? Nhưng không ai biết cả. Các cô bạn bảo là bác sĩ không nói rõ. Chỉ ra lệnh là chuẩn bị ca mổ cấp cứu ngay cho Thái Vinh.

Đông Mơ còn biết làm gì hơn là rầu rĩ và lo sợ một mình. Bên ngoài, cô giả bộ trầm tĩnh, nhưng trong lòng cô chết điếng từng giây.

Trời ơi! Không biết tính chất nguy kịch như thế nào, mà người ta chỉ kịp gọi điện thoại về báo tin cho gia đình chàng hay thôi. Còn ông giám đốc và phu nhân đi du lịch nước ngoài. Chỉ còn một mình Mai Giao là người thân cận kẻ duy nhất. Nhưng hôm nay cô cũng lại nghỉ trực. Khi được tin, cô tức tốc đi vào gặp gia đình Thái Vinh ở tại cửa phòng mổ. Ông bà Hoàng Danh gặp cô như người chết đuối vớ được phao:

– Trời ơi... Mai Giao! Bác trông con quá trời. Thiệt là khổ! Số con và Thái Vinh sao mà lận đận thế hả con! Ba mẹ con đi du lịch sắp về. Bác định anh chị về tới là bác lo liền cho hai đứa. Vậy mà nó xảy ra căn bệnh hiểm nghèo này. Con có biết nó bị ung thư chỗ nào không con?

Mai Giao thất sắc:

– Con không biết bác ạ. Để con xin phép đi vào phòng mổ xem sao.

Một anh y tá đứng ngang cửa phòng mổ lên tiếng:

– Không được đâu cô ạ. Bác sĩ trưởng khoa Thanh Huy có lệnh không cho ai vào ca dù là bác sĩ, những người có phận sự được gọi và phục vụ ca mổ. Xin cô chấp hành! Ca mổ đang diễn tiến rất căng thẳng.

Mẹ Thái Vinh sụt sùi khóc:

– Lạy trời cho con tôi qua khỏi. Hay là số của con và nó không hợp nhau nên xảy ra lắm điều lắm chuyện. Lần nào sắp tiến hành lễ cưới là có chuyện rủi ro xảy tới.

Mai Giao cũng thấy buồn lòng. Một cảm giác mỗi một thoáng qua trong lòng cô. Tình yêu tha thiết ban đầu không còn nữa. Từ ngày Đông Mơ liều thân nhảy vào sống chết với Thái Vinh, Mai Giao tuy làm mặt lạnh, nhưng trong

lòng không khỏi kính nể ngẫm con nhỏ bụi đời. Bây giờ trông nó đẹp ra không thua gì con gái nhà giàu, tuy rằng nó ăn mặc đơn sơ. Cô ta lại mạnh mẽ và can đảm hơn mình. Đôi lúc thử đặt mình đứng trước cảnh ấy như Đông Mơ, xem nàng có dám nhảy vào như Đông Mơ không. Không! Chỉ nghĩ thế thôi, và nhìn cảnh máu me hôm ấy, nàng đã phát run lên rồi. Còn Đông Mơ, cô đã dám đỡ lưỡi dao cho Thái Vinh, thì đủ hiểu hai người phải gắn bó đến độ nào. Đặc biệt hơn nữa cô ta vô cùng nhẫn nại. Nhiều lần mình tỏ thái độ ghen ghét ra mặt, mà cô ta vẫn một mực lịch sự lễ phép với mình. Trong đôi mắt to bình tĩnh ấy như chỉ có bóng tình yêu mà không có bóng thù hận. Điều đó thật khác xa khi cô ta vẫn sống cuộc đời giang hồ. Những cái đắm thắm nhẫn nại và trong sáng ấy như cuốn hút Thái Vinh. Với mình, anh ấy cũng dịu dàng chiều chuộng, nhưng không ngọt bằng cái tình cảm với Đông Mơ. Mình đâu có ngu mà không biết. Cô chợt nhớ tới mấy câu thơ tình cảm của Tâm Đan:

"Người yêu tôi không la.

Không nói mà nói nhiều.

Không cho gì tất cả?

Mà tất cả cho nhau"

Mình có sai lầm không khi quyết giữ lấy Thái Vinh? Anh ta đã đặt thẳng vấn đề với mình rồi. Chỉ vì mình yêu anh ấy... Nhưng tình yêu của mình có đúng thật là tình yêu không? Mình yêu Thái Vinh sao mình không dám hành động như Đông Mơ?

Mai Giao đối diện với chính mình, phân tích và tìm hiểu về mình... Những tai nạn dồn dập của Thái Vinh đã làm cho cô có phần mệt mỏi trong cuộc chạy đua tới ngày hôn lễ. Chưa có cô dâu nào mà phải hai lần dở dang thiệp cưới.

Ba mẹ Thái Vinh thấy cô đứng buồn tưởng rằng cô quá lo cho bệnh trạng

của Thái Vinh:

– Con đừng buồn Mai Giao ạ! Hai bác nghĩ không đến nỗi nào đâu, con cũng đừng lo lắng quá. Hãy kiên nhẫn chờ tin của bác sĩ...

Bà khuyên Mai Giao, nhưng chính bà lại rút khăn tay chấm mắt. Ông Hoàng Danh thì đi tới đi lui nôn nóng âu lo, cứ nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa đóng kín như bung chờ đợi. Tất cả như sẵn sàng lao vào nếu cánh cửa kia hé mở. Mặc cho mọi người tỏ vẻ bồn chồn lo lắng và chờ đợi, anh chàng y tá thì hành nghiêm lệnh cứ lạnh lùng đứng đó như bức tượng vô tri. Mai Giao thử nói với anh ta:

– Anh ơi! Tôi sốt ruột quá! Chắc các bác sĩ sẽ thông cảm cho tôi. Tôi sẽ vào mặc áo vô trùng của phòng mổ và đến nhìn qua anh ấy một chút. Tôi là bác sĩ khoa, không ai lạ gì đâu. Và...

Người y tá vẫn không hé nụ cười:

– Và... con gái ngài giám đốc, là vợ sắp cưới của Thái Vinh. Tôi biết cô rất rõ. Và cả ông bà đây nữa là ba mẹ ruột của bác sĩ Thái Vinh. Nhưng tôi không thể cho ai vào được. Lệnh là lệnh cô ạ. Xin xô thông cảm. Ca mổ chắc cũng sắp kết thúc rồi đây. Xin cô và ông bà chịu khó chờ đợi chút nữa, sẽ gặp bác sĩ ở phòng hậu phẫu.

Nhưng họ không phải chờ đợi lâu, cửa phòng mổ chợt mở toang... các bác sĩ đi ra. Gương mặt ai nấy đều u ám nặng nề. Ông bà Hoàng Danh và Mai Giao vây lấy Thanh Huy. Bà Danh méo mếu:

– Sao rồi con? Nó bị ung thư chỗ nào vậy con? Bác vào trong đó ngay được chứ?

Thanh Huy ngăn lại:

– Khoan đã bác! Mọi người nên gặp anh ấy ở phòng hậu phẫu. Ca mổ xong lâu rồi. Chả để anh ấy nằm trong đó chờ cho thật ổn. Cũng sắp đưa ra rồi đây.

Chàng quay ra nói với bác sĩ bạn:

– Cảm ơn anh Phúc và Tấn nhé. Chúng ta sẽ gặp nhau sau, và chắc chắn sẽ có một bữa tiệc mừng tạ Ôn khi Thái Vinh bình phục.

Xe đẩy Thái Vinh ra. Ba mẹ chàng và Mai Giao chạy nhào tới. Thái Vinh chưa tỉnh hẳn. Chàng xanh xao nằm im, đắp chăn mền mới. Trong bộ đồ màu xanh của bệnh nhân phòng mổ, trông chàng thêm thiếp ốm nhom rất tội. Bà mẹ khóc lóc đi theo xe đẩy xuống thì cứ hỏi mãi chàng bị mổ ở đâu, ung thư chỗ nào? Tại sao dường như ai cũng giấu mọi người thân?

Thanh Huy nói:

– Bác bình tĩnh! Tất nhiên thì phải nói cho gia đình biết, nhưng vì cẩn thận nên cháu không muốn tung tin ra sớm. Bây giờ đã thật an toàn, cháu sẽ mời cô Mai Giao lên phòng, cho cô ấy biết, rồi cô ấy sẽ nói lại cho bác nghe. Là đồng nghiệp với nhau, cô ấy sẽ hiểu dễ dàng hơn căn bệnh của Thái Vinh. Thái Vinh được nằm trên chiếc giường sạch sẽ trong phòng lạnh hậu phẫu. Thanh Huy ở đó với ông bà Hoàng Danh và Mai Giao một lúc, rồi nói với Mai Giao:

– Chúng ta về phòng riêng của tôi đi Mai Giao. Hai bác hãy ở đây chăm sóc cho Thái Vinh.

Mai Giao theo Thanh Huy đi về phòng bác sĩ trưởng khoa. Chỉ ghé mời Mai Giao ngồi, đóng cửa lại cẩn thận, chàng móc thuốc ra châm hút.

– Xin lỗi cô, tôi quá mệt!

– Anh cứ hút tự nhiên. Tôi nóng lòng muốn biết... Thái Vinh bị ra sao vậy anh?

Thanh Huy làm thinh, vẻ mặt rất buồn:

– Trong đời tôi, tôi từng mổ nhiều ca cắt bỏ ung thư mới phát, nhưng chưa có vết thương nào làm tôi đau đớn bằng vết thương của Thái Vinh. Tôi đã run tay khi phải cắt một phần nhỏ thân thể của nó, mà có cảm tưởng như tôi

giết cả đời nó. Nó suýt chết ngất khi tôi xác quyết về bệnh trạng của nó. Và nó thật sự liệt khi ký vào giấy cam đoan.

Mai Giao sốt ruột quá, chồm người gần sát mặt Thanh Huy:

– Trời ơi! Anh nói nhanh giùm tôi... Anh ấy bị mỗ chỗ nào? Có thể tái phát không?

– Không, không tái phát đâu. Tôi cắt rất gọn, rất kỹ. Cô hãy bình tĩnh nghe đây. Cô và nó không bao giờ mơ ước chuyện thành hôn được nữa đâu. Nó sẽ không bao giờ đem hạnh phúc lại cho cô, hay bất cứ một cô gái nào nữa. Nó là thằng muôn đời mang tội với tổ tiên về việc duy trì nòi giống. (Trời, hết kể rồi sao, mà chọn kể "thái dâm" chịu thua hai ông này)

Mai Giao mở lớn mắt và giọng nói bỗng run run:

– Trời ơi! Chẳng lẽ anh ấy... anh ấy...

– Không phải chẳng lẽ mà là rõ ràng, suốt đời nó chỉ là thằng tàn phế.

Mai Giao lạnh toát người và tim ngừng

đập. Nàng gần như ngã ngòl trở lại chiếc ghế. Thanh Huy ái ngại:

– Kia! Cô bình tĩnh lại... Một bác sĩ thì phải can đảm hơn người thường chứ. Cô đừng lộ liễu đau đớn quá, làm cho ba mẹ Thái Vinh càng đau khổ. Thật tình tôi không dám nói sự thật tàn nhẫn ấy trước mặt hai bác. Và nghĩ đến cái khủng khiếp không có tình yêu trong đời, sống với cái tuyệt vọng trống rỗng như trong lòng ngôi mộ thênh thang, tôi không dám giáp mặt nó khi tỉnh lại đây. Nhưng tôi tin nó cũng can đảm lắm. Cô ráng an ủi nó trong lúc này nhé.

Mai Giao chết lặng theo từng lời nói của Thanh Huy. Sự thật quá phũ phàng đột ngột khiến cho cô không kịp cảm nhận gì về sự thật. Cô cảm thấy một nỗi hẫng hụt đau đớn giống như một người sắp được kẻ môi ném thử món ăn mình say mê thềm khát bấy lâu, nay bỗng nhiên bị vuột mất khỏi tầm tay.

Cô không biết phản ứng gì hơn là ngòl thờ lạng cam một lúc rồi đứng lên bỏ

đi ra, quên cả chào Thanh Huy. Cô cũng không khóc được. Và lạ lùng nữa, là cô có cảm giác nhẹ lòng, chỉ vì vương chút tình thương hại. Thế là chấm dứt! Thế là ghẹn ghê! Định mệnh đã thu xếp giùm cô một cuộc chạy đua mà cô đã thấm mệt. Cô biết chứ. Tuy không thừa nhận, còn chút nể nang tình bạn của mẹ cha, còn nặng chút ơn giúp đỡ của ba mình lo cho anh ấy về bệnh viện này, nên anh ấy phải ép lòng không dám từ chối thẳng với cha mình. Nhưng anh ta đã đặt cô gái nghèo kia ngang bằng vị thế của cô trong trái tim anh, và bắt đầu một cuộc chạy đua đồ dốc. Ưu thế của mình là địa vị giàu sang. Còn ưu thế của cô ta là trái tim yêu thực sự. Nhưng bây giờ, tất cả đều kết thúc. Tiếng còi tới đích của định mệnh đã vang lên, chấm dứt tất cả. Không có kẻ thắng người bại, không còn ganh tỵ nhỏ nhen, anh ta giờ đây chỉ là một người sống ở trần gian mà cư mơ mộng diệt dục thì có lẽ thượng đế rầy rà lắm. Một con người thực dụng như cô phải làm sao đây?

Mai Giao về tới phòng hậu phẫu với gương mặt mắt mờ, khiến ông bà Hoàng Danh sợ hãi. Hai ông bà tranh nhau hỏi:

– Nó bị mổ chỗ nào vậy con? Nay giờ có còn mê, hai bác không dám đụng chạm gì?

– Con nói gấp cho bác nghe coi. Bác nghi nó bị ung thư chỗ quan trọng, nên Thanh Huy mới tỏ ra bí mật giấu giếm như vậy.

Mai Giao gật đầu, mím môi như sắp khóc. Cô nói thật nhỏ không cho những người nằm xung quanh nghe được.

– Không sai bác ạ. Cháu khổ lắm... Cuộc sống tình của cháu coi như chấm dứt.

Nàng không kiềm nổi nước mắt nữa. Ông bà Hoàng Danh như đoán ra, mặt mày tái mét:

– Cháu nói gì... có phải nó bị ung thư... chỗ...

– Bộ... phận sinh dục, bác ạ.

– Trời...

Hai ông bà kêu lên. Bà ôm mặt khóc oà lên:

– Trời ơi! Tội nghiệp con tôi! Nó rất hiền lành, có làm gì ác đức đâu.

Ông Dang và Mai Giao chưa kịp an ủi bà, thì bác sĩ trực phòng hậu phẫu đã đến, lễ phép:

– Xin mời thân nhân ra ngoài. Ông bà và cô thông cảm. Ưu tiên lắm, chúng tôi mới để ông bà và cô ở đây giờ. Quy định của phòng hậu phẫu chúng tôi không cho phép thân nhân nuôi bệnh. Bác sĩ Thái Vinh thuộc quyền chăm sóc của chúng tôi. Xin gia đình chấp hành nội quy cho. Rất cảm ơn ạ.

Ông bà Hoàng Danh và Mai Giao không có lý do gì làm trái nguyên tắc bệnh viện. Bác sĩ Thanh Huy lại có mặt đúng lúc ấy, cùng khuyên:

– Xin bác yên tâm giao nó cho cháu. Chúng cháu là bạn rất thân tình như anh em ruột. Hàng ngày, bác chỉ đến thăm rồi về. Mọi sự chăm sóc sẽ do đích thân cháu đảm trách cho tới ngày xuất viện. Chỉ xin bác cung cấp tài chánh cho cháu, để cháu xài thuốc mạnh cho vết thương chóng lành.

Bà Hoàng Danh lau nước mắt, bệu bạo:

– Trâm sự nhờ cháu. Cháu cứ việc lo cho nó. Bác không sợ tốn kém đâu.

Ông Hoàng Danh thở dài sườn sượt:

– Bác không ngờ Thái Vinh bạc phước như vậy. Bác có hai con trai, mà thằng em nó thì kẻ nhì cũng bỏ.

Thanh Huy hỏi:

– Thái quang vẫn làm nghệ sĩ hay sao hả bác?

Ông Danh lắc đầu chán nản:

– Không khéo dòng họ Hoàng của bác tuyệt tự mất. Thái Vinh thì hết đường vợ con. Còn Thái Quang em nó thì tính tình kỳ quá, không chịu nổi nghiệp doanh thương của bác, lại say mê hội hoa. mới chết. Nó bỏ nhà cửa lang thang cùng trời cuối đất.

– Mỗi người một nghề nghiệp, biết làm sao hà bác. Bác cũng không nên buồn cho Thái Vinh quá. Tất cả rồi sẽ qua đi, rồi nó cũng sẽ quen. Cũng không việc gì đâu, bác ạ.

Ông Hoàng Danh cảm ơn Thanh Huy. Mọi sự an ủi đối với ông đều vô nghĩa. Ba người rời khỏi phòng hậu phẫu. Mai Giao im lặng bước, không ai nói gì với ai nữa. Họ đã gặp nhau trong cái im lặng đau buồn

o0o

Cái tin là bác sĩ Thái Vinh bị ung thư bộ phận sinh dục chấn động dư luận trong bệnh viện. Nhiều người chặc lưỡi thương thầm, nhiều người không nén nổi xót xa thành lời nói.

– Bác sĩ còn trẻ quá... Lại hiền lành tốt bụng nữa.

– Chắc chắn Mai Giao bỏ thôi.

– Tới chết thôi, chứ có đứa ma nào thêm lầy ổng nữa. Lấy làm gì? Lấy để nhìn ngó hay để thờ?

Đông Mơ đi tới đâu cũng nghe xầm xì hoặc công khai bàn tán về chuyện ấy. Quá là sự chọn lựa vô cùng khắc nghiệt của số phận. Cô cũng tái tê khi nghe tin này. Mấy hôm nay, cô chưa dám gặp Thái Vinh. Hình như phòng hậu phẫu khó lắm, rất giới hạn khách đi thăm. Cô cũng muốn đến với chàng lúc thật vắng lặng, cô hiểu đó là thời gian rất thích hợp cho cô, cho tâm trạng của Thái Vinh. Chàng gần như là một người bị loại ra khỏi cuộc sống bình thường rồi. Hẳn chàng sẽ đau đớn lắm? Khi tỉnh lại, anh ấy có nghĩ tới mình không? Không. Chắc chắn là không. Một con người tàn phế sẽ căm thù thượng đế vô cùng. Tất cả những người đến với anh ấy hiện giờ đều bị liệt ke vào tình thượng hại. Nhưng mình có thương hại không? Hãy thành thật đi Đông Mơ! Đừng có dối lòng mình. Thái Vinh không còn gì tất cả. Thái Vinh chỉ là một hình hài bất lực. Anh không còn bao giờ đem hạnh phúc tới cho mi. Hãy quay lưng như thiên hạ thường quay lưng. Giấy quyết định đã cầm

tay rồi, không cần gặp nhau làm gì đâu. Đi cách đó sẽ thẳng thắn hơn, làm bộ lên thăm và an ủi, để rồi cùng bỏ rơi anh, cái đó còn tệ hơn. Mà mẹ già đối để làm gì.

Đông Mơ im lặng cả tuần để trắc nghiệm lại lòng mình trước khi quyết định gặp Thái Vinh. Mỗi thời gian qua đi, cô thấy lòng mình trĩu nặng thêm. Cô rất muốn chạy tới phòng hậu phẫu để nói rằng: anh không cô đơn. Anh còn có em. Anh chưa bao giờ tách khỏi hồn em từ cái đêm em làm khổ anh. Thái độ vui tươi nhẵn nại và đôi mắt như soi thấu cái vẻ ngoài bụi đời của em từ lúc ban đầu cho tới bây giờ luôn luôn gắn bó với em. Chúng ta đã gặp nhau trong một thứ tình yêu kỳ lạ. Hình như nó vượt qua hết mọi thử thách để có nhau dù chẳng có phần ân ái. Em ở đây mà vẫn nghe được tiếng gọi của hồn anh. Anh đang âm thầm kêu gọi em tới với anh. Và hồn em sẽ đói lạnh vô cùng nếu không được ôm anh vào lòng và hong lên đôi mắt đắm đuối nhìn anh. Nhất định em sẽ đến... em không bỏ anh cô đơn đâu, anh ạ.

Đông Mơ đến phòng hậu phẫu vào lúc gần nửa đêm. Đúng là thời gian thuận lợi tránh được mọi sựỒn ào và những đôi mắt quấy rầy dòm ngó. Cô gặp Thanh Huy trực. Dường như Thanh Huy trực thường xuyên hơn sau ngày mổ cho Thái Vinh, đúng như lời chàng hứa với ông bà Hoàng Danh. Dích thân chàng tự tay chăm sóc, thay băng rửa vết thương cho Thái Vinh trong phòng kín.

Đông Mơ đến lúc chàng đang ngồi ở bàn trực đọc sách. Đã quen biết Đông Mơ qua những lần cô mời hội chẩn ở khoa Nhiễm nên chàng niềm nở:

– Chào cô! Cô đi thăm Thái Vinh phải không? Chà! Sao mãi hôm nay mới thấy cô. Nhân viên khoa Nhiễm đi thăm rất nhiều từ bữa đầu tiên Thái Vinh bị mổ kia mà.

– Vâng. Thưa bác sĩ, vì em hơi bận ạ.

– Hơi bận không có nghĩa là bận quá chứ gì?

Đông Mơ cúi đầu cười nhẹ:

– Em có thể vào thăm bác sĩ ngay bây giờ được chứ?

Thanh Huy vui vẻ:

– Được! Được lắm cô ạ. Tôi vừa chích thuốc cho nó xong. Vết thương khá tốt. Sức khỏe không có gì đáng lo ngại. Có lẽ tôi cho nó xuất viện về nhà điều dưỡng tốt hơn cô ạ. Mời cô vào đi! Giường số hai, phòng một đó.

Đông Mơ cúi chào, đi thẳng vào dãy phòng bệnh nhân. Thái Vinh vẫn nằm phòng lạnh. Phòng đặc biệt này chỉ có hai giường. May mắn quá, không có nhân viên nào đến thăm hoặc ở nuôi chàng. Cô không biết là Thanh Huy đảm trách nuôi bạn.

Không hay có người vừa mới se sẽ đến cầm tay mình, Thái Vinh vẫn nhắm mắt như ngủ hay còn mê mết. Đông Mơ khẽ lên tiếng gọi:

– Thái Vinh! Em đến thăm anh đây.

Chàng từ từ mở mắt ra và định thần nhìn kỹ. Gương mặt chàng rạng rỡ lên một chút rồi vội âm u trở lại và nhẹ rút bàn tay ra khỏi bàn tay nhỏ bé mềm mại của Đông Mơ. Chàng nghiêng mình quay mặt đi chỗ khác, như không muốn nhìn mặt Đông Mơ, khiến cô tưởng là chàng hờn giận cô vì thăm chàng quá trễ. Cô ngồi sát xuống bên anh nhỏ nhẹ.

– Thái Vinh! Em đến lúc này không phải là không có lý do. Anh có biết là lúc nào, em cũng nhớ anh không. Nhưng em không muốn gặp anh trong cái phút giây chung của người khác. Em tưởng là anh hiểu em.

Thái Vinh vẫn không quay mặt ra, chàng nói:

– Vậy ra cô định nói là cô dành cho tôi những phút giây đặc biệt lắm hay sao?

– Đúng. Em muốn đến giây phút riêng của chúng ta mà thôi. Anh! Anh sẽ không cô đơn. Không bao giờ anh cô đơn đâu, còn có em đây. Bắt đầu từ giờ phút này, em sẽ đi chung với anh một đoạn đường đời còn lại.

Cô vừa nói vừa nhẹ Ôm vai Thái Vinh, lật nghiêng người chàng lại. Thái Vinh từ từ quay ra, nhưng gương mặt chàng vẫn xa vắng lạnh lùng:

– Cô nói câu gì thế? Tôi vừa nghe tiếng nói của giấc mơ, phải không? Hay ảo giác đang lừa gạt tôi?

– Không. Không phải giấc mơ, không phải ảo giác, mà chính là trái tim em đang nói ra câu đó.

Thái Vinh hơi nhếch cười:

– Cô có biết là cô đang làm cái gì không?

– Em đang hành động theo lệnh của tình yêu.

Thái Vinh bật cười thành tiếng:

– Cô nên đi khỏi giường tôi ngay đi. Tôi không muốn ngày mai, cô ôm mặt khóc vì lỗi lầm này.

Đông Mơ ôm ngang người chàng khóc nức:

– Em yêu anh! Hôm nào còn khỏe mạnh, anh bắt em phải trả lời câu đó.

Nhưng em đã nhất quyết không bao giờ nói ra vì hạnh phúc của Mai Giao.

Bây giờ, em không biết anh còn ảnh hưởng gì trong lòng cô ấy không.

Nhưng đối với em bây giờ đây mới là lúc em nói ra ba tiếng "em yêu anh".

Thái Vinh xúc động. Chàng muốn ôm Đông Mơ và hôn nàng tha thiết,

những nụ hôn cho thỏa? những ngày ôm ấp tình thâm. Nhưng bất giác,

chàng lạnh tái lòng và đẩy nhẹ nàng ra.

– Cảm ơn em đã thương hại một gã đàn ông tàn phế. Hãy quên đi cái gã

Thái Vinh lãng mạn ngày nào. Anh ta đã chết rồi. Cô đừng có lảm lẩn mà đến đây làm khổ một con người bị loại ra ngoài cuộc sống bình thường rồi.

Cô có biết như thế là độc ác lắm không?

Những lời sau cùng chàng nói như hét và đẩy mạnh Đông Mơ ra, rồi

ngiêng người chỗ khác. Đông Mơ vẫn sục sùi:

– Không... Em không thấy như thế là độc ác. Yêu người mình yêu đúng với

bản chất tâm hồn không nghĩ đến phần thể xác là độc ác sao anh? Anh không nghĩ đến cái đẹp phụ nữ Việt Nam từ ngàn xưa à? Chồng chết trẻ vẫn không tái giá. Chiến tranh đã cướp đi những người khi họ còn là những cô gái trẻ mà họ vẫn thủy chung với một hình bóng. Những người đó sai lầm hết sao? Tại sao anh nghi ngờ tình yêu của em? Chính điều đó mới độc ác đấy. Đừng đem cái thông lệ hay một khuôn mẫu nào của đa số mà áp đặt cho cái đặc biệt của mỗi tâm hồn. Tốt nhất là bây giờ, em pha cho anh một cốc sữa nhé.

Thái Vinh không nói gì nữa. Chàng nhìn Đông Mơ với đôi mắt bình tĩnh hơn, nhưng vẫn có một chút buồn như chưa hoàn toàn chấp nhận lý lẽ của Đông Mơ. Anh biết chứ. Anh biết cô không sai. Nhưng anh cũng biết nỗi khổ của anh, của một chàng trai cận kề người yêu, nhưng không thể đáp ứng được cái điều đẹp nhất của thượng đế ban cho hai người, thì thử hỏi chàng không khổ đau sao được.

Đông Mơ pha cốc sữa, thổi nguội và đồ cho chàng từng muỗng. Trông nàng tha thiết dịu dàng thế kia thì làm sao Thái Vinh từ chối. Đã nói nàng kỳ lạ, rất kỳ lạ! Mỗi lúc chàng như phát hiện ra một nét tiềm ẩn nào đó của cô. Tim chàng đập rộn ràng tha thiết khi nhìn khuôn mặt dịu dàng và đôi mắt như sẵn sàng vâng phục mọi mệnh lệnh ở chàng. Nàng đồ những muỗng sữa thật khéo léo nàng niu, rồi dùng khăn lau sạch miệng chàng.

– Anh có muốn ngồi dậy chút cho đỡ mỏi không? Anh ngồi được chứ?

– Được. Thanh Huy đã cho phép ngồi lên lâu rồi, nhưng anh không muốn ngồi. Ngồi mệt lắm.

– Trông anh không mất sức đâu, anh ạ. Chắc nhờ anh Thanh Huy chăm sóc và bồi bổ thuốc men nhiều.

– Anh đâu có đến nỗi liệt giường vì vết thương đâu. Ăn uống tạm được, nên không mất sức đâu.

- Anh ăn được những thứ gì, để mai em mua đến bồi dưỡng cho anh.
- Không cần đâu, ba mẹ anh lo rất đầy đủ. Cả ông giám đốc bệnh viện cũng lo đủ thứ cho anh. Nhưng bây giờ có khác trước đây.
- Khác thế nào hả anh?

Thái Vinh nhìn Đông Mơ:

- Em kém tế nhị quá!
- Vâng. Em xin lỗi. Em không nghĩ ra là anh đã làm cho ông ấy thất vọng quá, phải không? Đúng là đáng buồn vì cô Mai Giao lỡ dở nợ duyên. Còn Mai Giao thì sao hả anh?

Thái Vinh cười khẩy:

- Anh chẳng quan tâm tới ai nữa.
- Cả em cũng vậy sao?
- Thì em cũng là con gái. Em đừng có điên rồ hay lăng mạn như của nhà văn.

Không hiểu sao Đông Mơ hơi giật mình, mở lớn mắt khi nghe Thái Vinh nhắc tới cái lăng mạn của nhà văn.

- Anh không thích nhà văn à?
- Họ ướt át và phi thực tế lắm, lại hay cường điệu cảm xúc. Anh thì thực tế lắm.

Đông Mơ cười nhẹ:

- Vậy mà em rất thích nhà văn. Họ làm giảm nhẹ gánh nặng của cuộc sống vốn u buồn nhiều hơn trong sáng đây.

Thái Vinh liếc Đông Mơ:

- Thế thì tại sao cô không yêu nhà văn mà cô lại bảo yêu tôi, một khối buồn xám xịt?
- Không phải đâu. Anh không hiểu anh đây. Anh sống "rất văn". Anh là nhân vật hiếm có và quyền rũ lắm.

– Tôi không hiểu nổi cô đâu. Thôi, cô về đi. Cô cũng thành công được khá khá rồi đấy. Cô làm cho tôi cũng nguôi ngoai được chút ít buồn qua mẩu đối thoại tào lao.

Đông Mơ không giận thái độ bắn gắt của Thái Vinh. Cô vẫn thản nhiên:

– Em không về đâu cả. Em không còn trách nhiệm gì với khoa Nhiễm nữa. Em nghỉ việc rồi. Từ nà, em quyết định kề cận bên anh, không rời xa anh nửa bước để chăm sóc cho anh.

Thái Vinh ngạc nhiên:

– Cô nghỉ việc rồi à? Hồi nào vậy?

– Làm gì anh ngạc nhiên vậy? Em đã nói với anh rồi. Em không làm nữa. Trước đây thì vì nỗi buồn mất anh, em ra đi để không nhìn thấy đám cưới của anh. Còn bây giờ, em nghỉ cũng vì anh. Nhưng không phải là nỗi buồn nữa, mà là niềm vui. Vui được ở gần anh, được chăm sóc cho anh.

– Cô định theo tôi suốt đời thật ấy à?

– Em không bao giờ nói giỡn cả. Em đã thu xếp cho mẹ em về quê ở với bà con. Bà rất thích! Cho bà về quê có khắc nào thả cá về sông. Còn nhà thì em cũng bán luôn cho người ta làm củi chum rồi. Giờ đây, em chỉ còn có mỗi cái túi xách để theo anh thôi.

Thái Vinh suýt bật cười vì các nói của Đông Mơ. Cô ta nói tỉnh bơ, gần như đùa cợt về chuyện thu xếp gia đình và quyết định quan trọng của đời cô.

– Tôi không hiểu nổi cô đấy, cô Đông Mơ ạ. Hình như không có gì quan trọng đối với cô, phải không?

– Có chứ. Chẳng hạn như tình yêu anh rất quan trọng. Em hiểu em yêu anh. Chính anh mới là tình yêu của em, nên em mới bỏ mẹ, bỏ nhà, đi theo anh đấy.

– Nhưng tôi không chấp nhận cô. Vì tôi không còn khả năng đem lại hạnh phúc cho cô.

– Em không đòi hỏi điều đó. Và hiện giờ, em đi theo anh cũng không phải tính cách của người yêu. Vì cái mặc cảm khốn khiếp của anh, cái mặc cảm tàn phế ấy đã trở thành một chướng ngại ngăn chặn trái tim anh, có không cho anh đến với em như trước đây nữa. Nó bắt ép anh phải quên em đi, mặc cho tim em gào khóc, mặc cho tim anh run rẩy. Anh nói đi, anh nói thật với lòng anh đi. Có phải là anh vẫn yêu em không? Anh làm bộ khó khăn lạnh lẽo với em chỉ vì vết thương quý kia thôi. Được rồi! Cho dù anh trốn chạy tình yêu, thì em cũng cứ đến với anh cũng được. Em tin rằng ba má anh không từ chối khi biết rõ tình em.

Thái Vinh muốn ôm Đông mơ khóc trước tình yêu lạ đời của cô gái không thuộc hàng cao sang. Chàng không còn lòng dạ nào xua đuổi cô nữa. Chàng đành nhượng bộ, vì không có cách xử lý nào khác hơn. Mẹ đã về quê, nhà đã bán, công việc không còn. Đông Mơ sẽ ở đâu? Tuy làm mặt lạnh cậy, nhưng tim chàng cùng lúc cứ rung lên vì tình yêu thủy chung của nàng. Không thể để nàng rời xa vòng tay bảo bọc của mình. Để cho nàng ra đi thì có khác gì tự mình móc trái tim mình ném đi. Chàng nhìn cô triu mến hơn.

– Thôi, khuya rồi, em liệu tìm chỗ ngủ đi. Hình như có một chiếc chiếu nhỏ để đâu đó, em trải ra ngủ đỡ.

Đông Mơ lắc cái đầu:

– Không cần đâu anh. Em sẽ ngồi đây canh cho anh ngủ. Anh ngủ đi! Có lạnh lắm không? Em tắt máy lạnh nhé!

– Không được. Để cho giường kẻ bên, người ta còn nặng lắm đó.

Đông Mơ kéo mềm đắp cho Thái Vinh cẩn thận, rồi ngồi dưới chân giường chàng đọc báo. Thái Vinh nằm im suy nghĩ đủ thứ, chuyện lung tung một lúc, rồi chợt thiếp đi. Qua một giấc ngủ say, khoảng năm giờ sáng, chàng bỗng giật mình thức dậy và nhìn thấy Đông Mơ nằm chèo queo, gối đầu trên cánh tay ngủ ngon lành. Gương mặt đẹp trong sáng của cô mới đáng yêu làm

sao. Thái Vinh khe khẽ ngồi lên ngắm say sưa, lòng thương cảm dâng trào. Chàng lấy chiếc mền của mình đắp nhẹ lên người cô. Có lẽ mệt mỏi nhiều vì buồn phiền, suy tư trong mấy ngày qua nên cô ngủ rất say.

Thanh Huy đi thăm qua bệnh nhân một lượt trước khi giao ca cho người khác. Đến phòng thái Vinh, thấy chàng đang ngồi lặng nhìn cô bé ngủ, chàng cũng xúc động đứng im ngoài cửa phòng một lúc.

– Trên đời còn có những mối tình tuyệt vời thế này. Quả là cuộc sống đáng yêu biết chừng nào!

Không nỡ làm tan đi một hình ảnh đẹp của giấc mơ tình, vì đôi mắt đắm đuối, dáng chiêm ngưỡng của chàng bác sĩ đa tình rất đáng thương kia, Thanh Huy không vào nữa, chàng bỏ về phòng. Nhưng liền đó lại có bóng một người khác đứng vào chỗ của chàng: Mai Giao. Cô nhớ hôm nay ngày Thái Vinh xuất viện, nên cô vào thăm chàng sớm hơn thường lệ, để thu xếp Thái Vinh mọi thứ cần thiết, để khi ông bà Hoàng Danh đưa xe du lịch vào đón chàng là sẵn sàng tất cả. Vào tới phòng, cái hình ảnh Đông Mơ ngủ say và Thái Vinh ngồi chiêm ngưỡng làm cô thấy rõ là mình đã thất bại từ lâu rồi. Hai người đã gần bó đến độ không ngờ. Chư bao giờ cô nhận được ánh mắt và cái "chiêm niệm" như vậy của Thái Vinh. Thỉnh thoảng, chàng hơi chồm người tới, hạ thấp mặt xuống như định đặt vào môi hay vào trán Đông Mơ một cái hôn. Nhưng có lẽ sợ nàng thức, nên chàng không dám.

Mai Giao không còn ghen hờn mà chỉ thấy chua xót. Mấy năm trời yêu Thái Vinh, cô chưa bao giờ thấy được ánh mắt này. Một ánh mắt, một thái độ âm thầm lặng lẽ mà nói lên biết bao yêu thương ngọt mật. Cô nhớ ra tình yêu đối với Thái Vinh, đúng là do cô áp đặt chàng thì nhiều. Gần đây, chàng đã từ chối vì Đông Mơ, thì cô lại càng tự ái bắt chàng phải cưới mình cho bằng được. Giờ đây, trước hình ảnh này: một cô bé nghèo hèn vô danh một chàng trai giàu sang có địa vị nâng niu yêu quý. Cô bỗng thấy mình trơ trẽn, lố

bịch trong tình gượng ép. Cô đã tự hào vào cái vỏ hào nhoáng bên ngoài là bạc tiền danh vị để tưởng rằng ai cũng khó mà từ chối cô... cô đã làm lần quá lớn. Lớn hơn nữa là tính ích kỷ, thù ghét Đông Mơ. Đến với con người bằng tính đố kỵ thì chỉ có nhận lại sự tự hủy bản thân mình mà thôi. Cô đã chọn một thái độ dứt khoát nên mạnh dạn bước vào. Thái Vinh hơi giật mình vì sự có mặt của cô sớm quá.

– Kia, Mai Giao! Cô... cô...

Nàng cười bình thản:

– Anh định bảo là tại sao em đến đây giờ này chứ gì? Hôm qua, em được điện thoại của bác cho hay hôm nay anh xuất viện.

Đông Mơ chột tỉnh vì mẫu đối thoại của Thái Vinh và Mai Giao. Tưởng là cô sẽ bẽn lễn hay tỏ ra sợ hãi rụt rẻ trước Mai Giao. Nhưng ngược lại dự đoán của hai người, Đông Mơ rất bình tĩnh. Bay giờ lại thêm một nét lạ nữa của cô ta đấy! Thái Vinh có cảm tưởng cô bé có thiên hình vạn trạng khó lường.

Cô khẽ gật đầu, cười chào Mai Giao:

– Bác sĩ đến sớm quá, làm em ngạc nhiên.

Mai Giao cười cạnh khóe:

– Tôi còn ngạc nhiên hơn đấy. Tôi không ngờ Thái Vinh lại nhận sự chăm sóc của một người... mà đúng lý ra phải có danh vị hơn một người hộ lý.

Đông Mơ cười:

– Vâng, cô đúng lắm. Người ta cứ nghĩ như vậy đấy. Chỉ vì người ta không có con mắt thứ ba ngoài hai con mắt trần tục, nên người ta đâu có biết, đâu có xuyên qua nỗi anh ấy để hiểu một cách tình tường rằng: anh ấy là ai? Anh ấy cần gì?

Cả Thái Vinh và Mai Giao đều dao động trước câu trả lời sắc sảo của Đông Mơ. Thái Vinh độ bình tĩnh và nụ cười chế giễu trong hai con mắt sáng kia

đúng là phong cách "bề trên", chứ không phải nhân nhện hằng ngày. Mai Giao cứ nhìn sững Đông Mơ. Cô lại cười giễu:

– Xem ra cô muốn đuổi quách tôi ra khỏi cái phòng này, phải không cô Mai Giao? Vì tôi đang làm cô ngạc nhiên tức tối.

Mai Giao nghiêm giọng:

– Cô là ai? Cô không phải là một người hộ lý bình thường.

Đông Mơ lại khiêu khích:

– Thế những ngày qua, tôi không làm công việc lau nhà quét rác, đi xét nghiệm, dọn giường, dọn phân của đám bụi đời vào "nằm vạ" bệnh viện, thì tôi làm gì mà cô nói không phải là người hộ lý bình thường? Chẳng lẽ tôi làm bác sĩ như cô?

Đông Mơ nheo mắt cười để làm giảm nhẹ ý nghĩa câu nói trêu chọc quá quắt, Thái Vinh cau mặt nói lớn:

– Đông Mơ! Cô lại giờ cái tính bướng bỉnh ra, phải không? Cô không được làm tổn thương cô Mai Giao đâu đấy.

– Cô ấy làm tổn thương em trước đấy chứ.

Mai Giao đứng lặng thật lâu, tưởng là cô ấy giận tái tê... Nhưng không, cô cứ nhìn Đông Mơ thật lâu, rồi thốt ra câu nói không ai ngờ được:

– Cô ấy mới là người xứng đáng với anh, Thái Vinh ạ. Rất tiếc bây giờ anh không có điểm phúc để đón nhận cô gái tuyệt vời này về sống bên nhau.

Đông Mơ liếc nhìn Mai Giao:

– Cô nói thật lòng chứ?

– Rất thật. Đông Mơ ạ. Cô mới thật sự là con người có tình yêu và mọi đức tính cần thiết để giáp mặt với cuộc sống. Còn tôi, tôi chỉ là một con người yếu đuối rúc trong cái vỏ "bề thế" có sẵn.

– Bác sĩ quá khen!

– Mình gọi nhau là chị em thôi Đông Mơ. Rất tiếc những ngày qua, mình

không hiểu được Đông Mơ. Đông Mơ đã cho mình nhiều bài học lắm.

Đông Mơ lắc đầu:

– Em cũng đang học như chị thôi. Mai Giao ạ. Không cần phải ca tụng nhau làm gì. Thôi, bây giờ em xin tạm biệt để chị với anh Thái Vinh được tự do.

Mai Giao ngăn lại:

– Không. Đông Mơ hãy ở lại đây. Mình cần nói chuyện dứt khoát với nhau hôm nay. Mình sẽ tự nguyện rút lui. Thái Vinh không yêu tôi, Đông Mơ ạ. Anh ấy đã nhiều lần từ chối hôn lễ, nhưng vì tôi yêu anh ấy... Nhưng bây giờ tôi đã tỉnh ra rồi. Thái Vinh không cùng bản chất với tôi đâu. Đông Mơ mới là người hợp với anh ấy hơn tôi.

Đông Mơ và Thái Vinh không ngờ Mai Giao lại xử sự một cách thẳng thắn, nhất là chịu thua đối phương của mình một cách quân tử như vậy. Thật khó mà tin ở con người thường tỏ ra tự phụ về tài sắc của mình, nhưng Mai Giao nói tiếp:

– Tôi không giấu cô và Thái Vinh về suy nghĩ của mình tôi lúc sau này. Tôi hiểu cô và cũng hiểu tôi. Tôi là một phụ nữ rất là phụ nữ. Tôi không thể sống khác điều kiện của một người phụ nữ thường. Tôi yêu với điều kiện người yêu tôi phải đáp ứng lại tình tôi một cách cụ thể. Nhưng Thái Vinh hiện giờ...

Thái Vinh bật cười:

– Thôi, cô đừng nói nữa Mai Giao. Đủ lắm rồi! Nói thêm coi chừng lỗ bịch đấy.

– Không sao. - Mai Giao vẫn điềm nhiên - Em nói đây là vì Đông Mơ đấy. Em phải tỏ rõ dứt khoát để Đông Mơ yên lòng về em, để cô ấy yên tâm mà yêu anh. Một mối tình lớn vượt qua đời thường khó tin. Người con gái đẹp như Đông Mơ mà lại yêu một chàng trai...

Đông Mơ cười một tiếng ngắn:

– Điều đó đâu có lạ gì, nếu cô biết được tôi yêu chàng trai tốt bụng, một bác sĩ có tình thương cao với vợ ngay từ buổi đầu tôi đã gặp và hiểu chính xác về anh ấy. Xin cảm ơn cô đã thẳng thắn. Và bây giờ đây, cô cũng không còn áy náy hay sợ tai tiếng gì khi chia tay Thái Vinh rất hợp tình hợp lý, phải không ạ?

Mai Giao gật đầu, cầm lấy tay Đông Mơ:

– Tôi cũng rất cảm ơn cô đã thay tôi làm những điều tôi không thể làm được cho Thái Vinh.

Cô quay lại nói với anh:

– Xin lỗi, em đã làm khổ anh trong thời gian qua vì tính ích kỷ và cố chấp. Bây giờ, anh là người yêu của Đông Mơ. Chúng ta không nợ gì nhau nữa, mà chỉ lưu giữ một tình cảm tốt bè bạn thôi, phải không anh?

Thái Vinh bật cười lớn như không có bệnh hoạn gì, làm cho hai cô ngạc nhiên.

– Tình yêu của cô quả là một loại bông trôi trên dòng nước. Tôi hiểu cô hơn cô tự hiểu mình đấy. Xin chúc cô gặp nhiều may mắn ở người đàn ông khác! Cô nên lưu tâm đến bác sĩ Trình một chút. Đó là một loại người mẫn cán, rất thích hợp với cô đấy.

– Cảm ơn anh đã giới thiệu. Tất nhiên là em biết tự lo liệu lấy tương lai chứ. Xin chúc anh và cô Đông Mơ hạnh phúc.

Cô chào hai người rồi đi ra. Thái Vinh nhìn theo bóng Mai Giao, nhớ lại lời Thanh Huy đánh giá về cô ta, chàng bỗng buột miệng thành lời:

– Cái thằng thế mà giỏi đoán đáo đê! Hiểu cô ấy hơn mình nhiều.

o0o

Tiếng con chim chìa vôi cao hứng hót thanh thoát nũng nịu khiến Đông Mơ choàng tỉnh. Nụ cười bình minh vừa hé vài tia nắng yếu ớt qua cửa sổ không làm cô lo sợ hãi. Từ ngày về ở nhà Thái Vinh, nàng năng dậy sớm để tiếp

dì Bảy làm công việc lật vật của một người giúp việc cần mẫn. Xem ra, ông bà Hoàng D

Anh và hai cô gái Bích Hoa, Bích Hồng không được hài lòng lắm vì sự có mặt của nàng. Ngày đầu đem xe đến đón Thái Vinh tại bệnh viện, thấy Đông Mơ có ý sẵn sàng theo Thái Vinh về nhà, ông Hoàng Danh khéo léo bảo:

– Chà! Việc này phải để bà có quyết định, tôi không có ý kiến gì. Dù cháu có ơn với Thái Vinh, nhưng...

Bà Hoàng Danh chặn ngang:

– Ôn nghĩa thì ra ơn nghĩa, cháu cần gì thì chung tôi giúp đỡ một lần. Còn theo chúng tôi về ở gia đình thì chắc không cần thiết.

Đông Mơ van nài:

– Thưa bác, cháu là người tứ cô vô thân ở đất này. Cháu xin bác mở rộng lòng cho cháu được về nhà bác, để chăm sóc cho Thái Vinh.

– cái đó thì người làm nhà chúng tôi không thiếu.

– Thưa bác, cháu sẵn sàng tự coi mình như một người làm để hầu hạ Thái Vinh ạ.

Thái Vinh nghiêm mặt:

– Đông Mơ! Một lần cuối tôi khuyên cô. Không hiểu cô ảnh hưởng cái lăng mạn từ đâu mà xa rời thực tế đến vậy? Cô có điên rồ không mà quyết theo đuổi một người tuyệt vọng như tôi? Tôi có còn gì xứng đáng để cho cô hy sinh đời con gái cô như vậy chứ?

Bà Hoàng hơi mỉm cười:

– Cũng dễ hiểu thôi. Vì dù sao con cũng là cành vàng lá ngọc, còn là dân trí thức, giá trị của con khác hẳn giá trị của Đông Mơ. Yêu một cái bóng xứng đáng vẫn hơn ôm ấp một gã cục mịch u tối trong tay, phải không Đông Mơ? Nhưng thôi... hãy thực tế một chút, Đông Mơ ạ! Dù cuộc đời con trai có bỏ đi, thì có cũng là một loài hoa kiểng quý. Còn cô...

Đông Mơ nhìn sững bà, rồi chợt cắt ngang:

– Còn cháu chỉ là người nghèo khổ hạ tiện, phải không bác? Bác nói đúng. Cháu không giận bác đâu. Nhưng bác quên rằng đứng về góc độ tình yêu, thì những nhịp đập của trái tim đều giống nhau. Cháu yêu anh Thái Vinh, cháu không giấu bác điều đó. Vì tình yêu, cháu có thể hủy bỏ cả đời con gái để cận bên người yêu, làm niềm vui, người an ủi. Cháu tin rằng cháu rất hiểu Thái Vinh và anh ấy cũng hiểu cháu. Anh sẽ không thấy cô đơn khi ở bên cháu. Và cháu cũng thấy rằng không ai đem đến hạnh phúc cho cháu bằng Thái Vinh. Nhưng bác đã không hiểu được tình yêu thiêng liêng đó. Bác xúc phạm đến lòng tự trọng của một cô gái nghèo, thì cháu sẽ không theo anh ấy nữa đâu. Cháu cảm ơn bác đã mở mắt cho. Cháu xin tạm biệt mọi người!

Tạm biệt anh Thái Vinh. Chúc anh chóng bình phục!

Đông Mơ dợm bước ra khỏi phòng, Thái Vinh lật đật kêu lớn:

– Đông Mơ! Hãy đứng lại! Em không được đi đâu hết.

Bà Hoàng lên tiếng:

– Kia con! Cô ấy có cuộc đời riêng của cô ấy chứ.

– Không. Không phải cuộc đời riêng nữa, mà là cuộc đời chung. Con yêu cô ấy. Từ nay tụi con chỉ còn lại một nỗi niềm chia sẻ chung nhau cái bất hạnh của con.

Ông Hoàng ái ngại:

– Còn Mai Gia? Con chưa dứt khoát với Mai Giao...

Thái Vinh cười lớn:

– Tội nghiệp ba mẹ! Cái mà Mai Giao cần đâu phải là cuộc đời thừa thãi của con như cô Đông Mơ ngu ngốc này đâu.

Chàng nhìn Đông Mơ một ánh nhìn thật hài hước:

– này, cô nhỏ kỳ khôi! Bây giờ cũng còn đủ thời gian cho cô tỉnh lại, nếu cô lỡ lao đầu vào một giấc mơ ngộ nghĩnh. Cô đòi theo tôi về nhà để làm một

kẻ khùng điên thứ mấy của thế giới vậy?

Đông Mơ lộ vẻ hớn hờ:

– Thứ mấy cũng được, miễn là được ở bên anh.

Hai ông bà Hoàng Danh nhìn nhau tỏ ý buồn, nhưng không phản đối, sợ Thái Vinh buồn. Dù sao đối với ông bà, cô bé này cũng thật dị kỳ. Họ không hiểu nỗi tình yêu lạ đời ở cô ta. Ai đời đòi đi theo hầu hạ chăm sóc cho một chàng trai không còn khả năng yêu. Và lý lịch của cô không rõ ràng, chỉ xứng đáng là con sen ở nhà bà. Mà con sen con ở thì bà cần làm gì, có đi Bẫy rồi. Đó là một phụ nữ hiền thực nuôi anh em Thái Vinh, Thái Quang từ thuở nhỏ.

Chiều, Thái Vinh để Đông Mơ về nhà. Nể Thái Vinh, ông bà không đối xử tệ bạc với cô. Ông bà bố trí cho cô một căn phòng nhỏ có cửa sổ nhìn ra vườn. Biệt thự nhà ông bà nằm ở cuối con phố thưa trên diện tích rộng rãi có trồng hoa, cây trái rất nhiều.

Đông Mơ không tị hiềm một việc gì. Cô lân la giúp dì bảy đủ thứ công việc nấu cơm, quét lau nhà, rửa chén bát. Đôi khi thấy bàn tay trắng muốt, thon dài của cô như tay tiểu thư, có phần đẹp hơn bàn tay của Bích Hoa, Bích Hồng, dì Bảy cứ ngó mãi và chặc lưỡi:

– Tay cô vậy ne... sao là con gái nhà nghèo hả?

– Dạ, con gái nhà nghèo cũng có bàn tay đẹp vậy.

Điều này làm cô nhớ dì Ba ở bệnh viện. Dì Ba cũng thường khen tay cô đẹp.

Dì Bảy lại nói:

– Cô đừng làm việc của tôi. Cô về đây là để phục vụ cậu chủ, cô nên lo cho cậu ấy.

Thái Vinh cũng không cho cô mó vào việc gì khác, ngoài việc phục vụ cho anh. Anh nói:

– Anh cấm em làm việc gì ngoài việc giặt giũ và ủi đồ cho anh.

Ngoài việc đó ra, cô còn việc vào phòng anh ăn sáng với anh. Anh không ăn chung với gia đình.

Nói tóm lại, toàn bộ việc phục vụ như một cô hộ lý riêng cho một người bệnh mới tạm thời bình phục. Chàng đã làm đơn xin nghỉ, không ăn lương một thời gian dài ở bệnh viện. Đông Mơ chăm sóc cho anh từ li tứ tí, như một người vợ đảm đang. Thỉnh thoảng Thanh Huy tới thăm Thái Vinh. Thấy chàng đã bình phục hoàn toàn, lại rất hạnh phúc, chàng khen:

– Đông Mơ ơi! Cô quả là một kỳ nữ. Cô làm tôi ngạc nhiên quá. Thái Vinh nhờ cô mà vui sướng. Thận, tôi không ngờ. Cô đúng là một cô tiên chữa lành mọi vết thương đau đớn từ tâm hồn đến thể xác.

Không hiểu sao, Thái Vinh nhìn Thanh Huy bằng cái nhĩ ý nhị:

– Thôi đi thằng láu cá. Đừng cho Đông Mơ ăn bánh vẽ nữa. Không khéo cô ấy lại tưởng mình là tiên thật, nên phồng mũi lên đấy.

Đông Mơ cười:

– Em không dám nghĩ như vậy đâu. Em nghĩ nhờ bác sĩ Thanh Huy mà anh thoát khỏi hiểm nguy. Em rất mang ơn anh ấy.

Thanh Huy lại giỡn:

– Mang ơn gì cô ơi! Tôi có làm gì cho... hai người đâu. Tôi chỉ làm công việc của ông thầy thuốc thôi. Thấy hai bạn hạnh phúc, tôi đâm ghen đấy. Thật vậy, từ hôm đi lại ăn uống bình thường, Thái Vinh và Đông Mơ hay dắt tay dạo chơi ngoài vườn, ngắm hoa mỗi sáng hay nhìn bướm lượn buổi chiều. Hoặc ngồi bên nhau hàng giờ trên băng đá để nói chuyện đông tay, thật là tâm đắc. Càng lúc, Thái Vinh càng lạ lùng về người con gái hiểu biết mọi lãnh vực, có thể bàn sâu với chàng vấn đề thời sự, xã hội. Cô là tình yêu dịu dàng, và là người bạn chân thành cởi mở. Đôi lúc bất chợt bắt gặp họ khăng khít bên nhau một cách lạ đời, ông bà Hoàng Danh bàn tán với nhau:

– Tôi chẳng hiểu nổi cô bé như có phép gì ấy ông ạ. Tại sao thằng Thái

Vinh tỏ ra yêu mê say đắm nó như vậy? Và con nhỏ cũng hết sức lạ đời. Con gái nhà ai, quê hương xứ sở ở đâu không ai biết, tại sao thằng Thái Vinh nó mê muội lạ đời vậy? Tôi lo quá ông à!

– Tôi cũng không yên tâm một chút nào. Trốn chúa lộn chồng ở đâu đến ở nhà mình gây khó khăn, là mất danh giá mình thì khổ nữa. Hay là để tôi nói với Thái Vinh, cho nó một ít tiền trả công phục vụ con mình, rồi cho nó đi đi, bà há?

Bà lắc đầu:

– Không ổn đâu ông ơi. Thái Vinh yêu nó, để gì chịu để cho con bé đi. Ngay từ đầu, nó đã xin tôi với ông nhận lời con bé về chăm sóc nó. Bây giờ bèn hơi bèn tiếng với nhau rồi, để gì nó chịu.

Ông bỗng sững sộ vô lý:

– Hồng chịu thì làm sao đây? Yêu cái gì kỳ vậy mà yêu? Thằng Thái Vinh nó... nó... còn gì nữa đâu chứ.

– Thì nó làm... vợ chồng hờ cũng được chứ sao.

Ông tức tối la lên:

– Vợ chồng hờ? Bà ham lắm. Bà chứa đi. Có ngày có người tới đây bảo nó trốn nhà hay ăn cắp của người ta chục cây vàng gì đó, cho bà đền nghe. Luật pháp sẽ lôi bà ra về tội chứa người không khai báo, chứa chấp kẻ gian. Lý lịch của cô ta là dân bụi đời, ăn trộm mùng mền bệnh viện khiến thằng Thái Vinh bị đền. Bà quên lời con Mai Giao rồi sao?

Những bàn tán của hai ông bà vô tình Đông Mơ biết được. Cô đã nghe lén và cảm thấy buồn vô hạn. Buồn mà không trách ông bà Hoàng Danh. Người ta có lý, tại mình có lý lịch không tốt buổi đầu, dù sao này mình trong sạch với con người ta, người ta cũng không quên đi cái ấn tượng đầu. Cái xấu làm người ta nhớ dai.

Cô suy nghĩ mấy hôm rồi. Hôm nay cũng vậy, suy nghĩ đến quá khuya

không ngủ được, đến khi ngủ được thì ngủ say quá. Cô chợt thức giấc vì tiếng con chìa vôi, nhưng cô không vội vàng ngồi dậy để ra sau vườn làm vài độc tác thể dục như mỗi buổi sáng. Cô nằm nường lại với nỗi buồn rười rĩ. Cô muốn đi. Muốn thừa một dịp thuận lợi nào đó để ra đi, chỉ cần viết đề lại cho Thái Vinh ít chữ từ biệt là xong. Ở đây mà ba mẹ Thái Vinh không thích, vẫn xem mình như đồ hà tiện và hai cô em gái chàng thì đồng đánh không chịu nổi. Hôm nọ, nhân tiện vào phòng của Bích Hoa mượn cho Thái Vinh quyển sách, thấy cô đang làm bài Anh văn đặt sai câu văn phạm, Đông Mơ liếc nhìn. Cô ta lật đặt gấp tập lại, liếc xéo Đông Mơ, hứ nhỏ một tiếng ra điều Đông Mơ biết quái gì mà dám đèo bông ngó trộm chữ nghĩa. Còn Bích Hồng trang điểm, đôi mắt tuổi hai mươi trong sáng thơ ngây mà tô quá nhiều màu nâu, làm cho nó già đi như thiếu phụ, khiến Đông Mơ giật mình trở mắt cũng bị cô ta nói mát:

– Nhìn gì dữ vậy? Về mà nhìn Thái Vinh ấy. Anh ấy đang gọi.... Đồ bỏ kìa! Đông Mơ cắn môi muốn khóc. Cô đã làm gì nên tội đâu. Cô hết sức ngọt ngào và chiều chuộng hai cô bé... thế mà... cô chạy về phòng úp mặt xuống gối khóc nức nở. Tận cùng trong đáy lòng, cô bỗng nổi lên một niềm kiêu hãnh khác xa với thân thể thực tại của cô. Niềm kiêu hãnh bực tức cứ gào lên: Hai con bé ranh ời! Mi chẳng là cái thứ gì đâu. Đừng có ăn hiếp ta! Nếu ta không... không... Ôi! Tức quá... đau khổ quá...

Có tiếng gõ cửa và tiếng của Thái Vinh:

– Đông Mơ ơi! Em có trong đó không? Mở cửa cho anh đi.

Đông Mơ lau khô nước mắt, nhưng không giấu nổi Thái Vinh.

– Có chuyện gì vậy em? Có phải mọi người lại làm buồn lòng em không? Em nói đi! Anh biết tính ba mẹ và các em anh mà.

– Không, không. Không có ai nói gì em đâu. Đồng ý là anh rất đặc biệt hơn mọi người trong gia đình. Em dễ gần gũi anh hơn. Nhưng không phải vì vậy

mà em không chịu được những tánh tình trái ngược khác.

Thái Vinh cầm tay Đông Mơ siết nhẹ:

– Anh rất biết ơn em. Em đã hy sinh cho anh quá nhiều. Đông Mơ! Đừng bỏ anh, em nhé! Thật sự bây giờ anh rất yếu đuối, hầu như lệ thuộc vào me. Giá như ngày xuất viện, em cứ bỏ mặc anh... Để chỉ bây giờ anh rất yêu em, không thể nào rời rứt được. Lắm lúc, anh tự mắng mình là một quái vật làm khó em, muốn xa lánh em. Nhưng nếu xa em rồi, anh sẽ sống với ai. Tình yêu gia đình đâu có thể nào thay thế được.

Đông Mơ không biết nói gì hơn là nín lặng nghe yêu thương và khổ đau ray rứt. Cô lo sợ đến một ngày nào đó rồi cũng phải kết thúc chứ. Nhưng không hiểu sao, cô cũng có linh cảm người đời là kết thúc rất em ả, dịu dàng như đôi mắt thường biểu lộ tình yêu nồng cháy của Thái Vinh.

Nằm nướng thêm cả tiếng đồng hồ để suy ngẫm về một biểu hiện là lạ, có lúc tuyệt vọng, có lúc vui vẻ của Thái Vinh làm Đông Mơ nhức óc...

Cô ngồi bật dậy vào toa lét rửa mặt, chải tóc, thay áo xong mở cửa đi ra khỏi phòng. Cô định đến phòng Thái Vinh rủ chàng đi ra vườn hoa phía sau biệt thự hít thở khí trời buổi sáng, và tiện thể bẻ một ít cành hồng thay cho lọ hoa của chàng. Thái Vinh đặc biệt mê hồng. Sở thích ngẫu nhiên lại trùng hợp với Đông Mơ.

Cô nhẹ bước đi lên lầu hai đến cửa phòng Thái Vinh. Cô rất ngạc nhiên thấy có đôi dép đàn ông lạ để phía ngoài, cạnh đôi dép của Thái Vinh. Đôi dép da hơi cũ có vẻ tàn hơn đôi dép mới nguyên của Thái Vinh. Cô lấy làm lạ. Ai ở trong phòng chàng? Thái Vinh rất khó tính. Có bao giờ chàng chịu cho ai ngủ chung phòng đâu. Lúc mới xuất viện, lo sợ sức khoẻ chàng còn yếu, Đông Mơ muốn được ngủ chung trong phòng chàng, trên chiếc ghế xếp trái dài ở cạnh giường để đỡ đàn nâng giấc cho chàng, mà, chàng còn không chịu. Chàng bảo:

– Anh không quen ngủ chung phòng với ai cả. Em tha lỗi nhé! Anh không sao đâu. Anh sẽ tự lo liệu được vệ sinh cá nhân.

Đông Mơ hơi bức:

– Cái anh chàng này kỳ thật. Thế này thì giả như bị bệnh, chắc anh ta cũng ở giá luôn chứ làm sao cưới vợ? Không ngủ chung được hai người mà.

Thái Vinh dường như cũng hiểu được thâm ý cái nhìn như giễu cợt của cô, anh vội mỉm cười.

– Em đừng nhìn anh như thế. Anh sẽ khổ tâm. Tất nhiên là chỉ vợ mới ngủ chung được thôi mà.

– Còn em là người yêu, ngủ để chăm sóc cũng không được à?

– Không. Anh phải giữ tiếng cho em.

– Em không cần điều đó. Sớ muộn gì em cũng xin được kết hôn với anh đấy.

– Em điên rồi hả, Đông Mơ?

– Anh điên thì có.

Ấy vậy mà đêm nay Thái Vinh đã ngủ với ai? Tại sao có hai đôi dép ở cửa phòng anh? Không phải dép của ông bà Hoàng Danh.

Cô cần phải biết rõ điều này. Ai mà được cái vinh hạnh hơn cô như vậy? Cô đưa tay gõ nhẹ cửa phòng.

– Thái Vinh ơi! Xin lỗi, anh đã dậy chưa? Muộn lắm rồi đấy.

Thái Vinh nhẹ nhàng đi ra mở cửa phòng. Chàng đã dậy từ lâu ăn mặc rất tề chỉnh. Chàng đưa một ngón tay lên miệng có ý bảo Đông Mơ đừng nói chuyện làm mất giấc ngủ của ai đó. Chàng bước ra ngoài, nắm tay nàng kéo đi.

– Mình ra vườn chơi đi em. Thế nào, đêm qua em ngủ ngon không? Có mơ thấy anh không?

– Có, em thấy anh cưới em. Mình tổ chức đám cưới thật là vui.

Thái Vinh xịu mặt:

- Giấc mơ em thật là... ác mơ.
 - Sao là ác mơ?
 - Em hỏi như thế mà không thấy là tàn nhẫn à?
 - Không. Em đang thèm được như thế đấy.
 - Em định suốt đời cống một thằng chồng què quặt à?
 - Không phải. Em muốn giữ tình yêu của em vĩnh viễn thuộc của riêng em cho tới lúc bạc đầu.
 - Anh không tin.
 - Rồi anh sẽ tin. Mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Ngồi xuống đây. Em sẽ tặng anh cảnh hồng búp tuyệt đẹp này.
- Cô ản Thái Vinh ngồi xuống trên băng đá, rồi chạy lại góc vườn ngắt một bông hoa nữ hoàng rất đẹp đưa cho chàng.
- Chúc anh luôn có những giấc mơ đẹp như hoa hồng.
- Thái Vinh cầm lấy kê vào mũi hôn:
- Em dễ cung như một tiểu thư đài các ấy, Đông Mơ ạ. Làm sao em lại là cô gái nhà nghèo được nhỉ?
- Đông Mơ rúc rích cười:
- Thế mà được đấy. Em nghèo trăm phần trăm trước mặt anh đấy.
 - Không, em là một bí mật...
 - Anh mới là bí mật. Anh nên nói thật với về điều đang xảy ra đi.
 - Chuyện gì?
 - Người lạ đang ngủ trong phòng anh. Có đúng không?
- Thái Vinh cười vui vẻ:
- Ôi! Tưởng gì. Tí nữa em sẽ biết người lạ đó là ai.
 - Sao không nói bây giờ? Phải đợi tới chừng nào?
 - Anh định tới giờ cơm cả nhà ăn chung, anh sẽ giới thiệu với em luôn.
 - Ôi! Nhân vật nào mà quan trọng thế hả anh?

– Đó là thằng em lang bạt của anh. Anh ta là một nhân vật lãng du, ít khi dừng chân lại gia đình.

Đông Mơ hơi lạ.

– Thế ông em của anh làm nghề gì mà lại thích phiêu lưu vậy? Hay anh ta chính là "Đế mèn phiêu lưu ký" của Tô Hoài?

Thái Vinh trợn mắt:

– Đừng có đùa cô bé. Em hài hước quá! Em giỡn với anh thì không sao, chứ cái thằng này rắc rối và tính nóng như Trương Phi ấy hử, không nên đùa nhé.

Đông Mơ trề môi lườm Thái Vinh:

– Làm như anh ta là ông cộp vậy? Anh ta về nhà hồi nào vậy? Sao em không nghe tiếng gâu?

– Thấy chưa? - Thái Vinh ngó yêu Đông Mơ - Lại nói người ta cộp thiệt rồi đó.

Vừa nói, Thái Vinh vừa kéo Đông Mơ ngồi xích kê vào anh trên băng ghế đá. Đông Mơ cười và tiếp tục trêu Thái Vinh.

– Này anh! Cộp đi đâu hì cái "mũi cộp" đi trước. Vậy mà sao em chẳng nghe thấy gì khi anh ta về đây?

– Nó về lúc gần mười giờ. Cả nhà ngủ im lặng, chỉ mình anh nghe tiếng chuông gọi cổng inh ỏi.

– Và đích thân anh đi mở?

– Tất nhiên. Còn ai nữa đâu. Ba mẹ và các em đi Đà Lạt chơi hết, em biết rồi. Chẳng lẽ anh gọi em mở cổng cho nó hay sao?

– Còn gì Bảy chi?

– Di già cả rồi, để cho di ngủ. Người già tỉnh giấc, khó ngủ lại lắm.

– Tội nghiệp anh! Anh vừa mới hồi phục sao thức chi khuya vậy?

– Anh không ngủ được.

– Tại sao?

– Tại... tại... - Thái Vinh cười cười nhìn Đông Mơ - Tại nhớ em!

Đông Mơ nhéo nhẹ Thái Vinh và đẩy môi lên:

– Đừng có nói bậy! Làm bộ đánh trống lảng để quên con cạp gằm nào đó, phải không?

Có tiếng cười của dì Bảy ở phía cửa sau biệt thự ngay cửa vào vườn.

– Chà! Cô cậu ra chơi vườn hay tập thể dục sớm quá vậy. Thôi, mời vào ăn sáng đi, tôi đã dọn sẵn cả rồi. Hôm nay, đặc biệt tôi làm rất nhiều món ăn sáng để đãi Thái Quang đấy. Rất tiếc không có ông bà và hai cô Bích Hoa, Bích Hồng ở nhà. Nếu không thì hôm nay nhà mình vui biết mấy.

Thái Vinh cười:

– Dì vẫn yêu Thái Quang như ngày nó còn bé. Chắc chắn hôm nay phải có món bò sa tế ăn với khoai tây chiên giòn, phải không?

– Tất nhiên. Thái quang thích món ấy lắm. Cũng như cậu không thể thiếu bánh mì ốp-la vậy thôi.

Đông Mơ chen vào ngó yêu dì Bảy:

– Lúc nào dì cũng chu đáo. Sao dì lại biết nhà mình có khách quý mà làm sẵn các món hợp khẩu vị vậy, hả dì?

– Ô! Đêm qua nghe tiếng Thái quang nói chuyện với cậu Thái Vinh, tôi biết quá đi chứ. Nhưng vì hơi mệt nên tôi không muốn dậy. Để hôm nay dậy sớm chào Thái Quang bằng các món ăn sáng "ruột", cậu ấy mới thích hơn chứ.

Thái Vinh kéo tay Đông Mơ:

– Thôi, mình vào ăn đi em, kéo Thái Quang chờ. Thái Quang đã thức chưa vậy dì?

– Thức rồi cậu ạ. Gớm! Đi mệt về ngủ lăn quay ra. Tôi không biết cậu ấy lang thang từ trời nào về nữa? Đi gần nửa năm nay rồi còn gì.

Thái Vinh giục:

– thôi vào đi. Anh thấy đói rồi đấy.

Đông Mơ lườn:

– Hừ! Mạnh rồi coi bộ anh ăn khỏe như voi ấy. Người vậy mà... vô tích sự.

Thái Vinh lại sầm mặt. Đông Mơ hoảng hồn xin lỗi:

– Em lỡ lời đùa. Anh tha lỗi cho em. Em không có ý làm anh buồn đâu. Anh hiểu tình em quá rồi, em có cần gì đâu anh.

Thái Vinh gượng cười:

– Bỏ qua đi

Ba người đi vào phòngga an dọn dẫn. Thái Vinh và Đông Mơ ngồi kế bên nhau. Dì Bảy hơi cau mày:

– Cậu Quang này... chậm như rùa. Hồi nãy tôi gọi đã dậy đánh răng rửa mặt rồi đấy. Vậy mà bây giờ vẫn chưa xuống phòng ăn. Hồng biết làm gì trên lầu mà lâu dữ vậy? Để tôi chạy lên kêu lần nữa coi.

Dì vừa chạy đi, mới được mấy bước đi bỗng khựng lại. Từ trên chót cầu thang lầu hai đã hiện ra chàng trai để tóc kiểu nghệ sĩ mảnh dài ôm ót, gương mặt hơi thon, dáng cũng mảnh khảnh như vậy. Mặc sơ mi xanh, bỏ áo trong quần tây đen, cẩn thận đang từng bước nhẹ nhàng đi xuống. Đi đến nửa chừng cầu thang, bỗng anh ta hơi chậm bước nhìn chăm chú vào Đông Mơ đang ngồi quay lưng về phía anh ta. Anh ta hơi nhíu mày, rồi mắt càng mở lớn ra thêm khi nghe giọng cười và tay chỉ trỏ của Đông Mơ tỏ vẻ thích thú những món ăn. Cô hơi khom ngườii chồm mặt gần sát vào đĩa thịt bò hiết một hơi dài:

– Ngon tuyệt anh há! Không ngờ dì bảy là thợ nấu "siêu sao" quá. Đúng lý bà phải nấu ở khách sạn "ngàn sao" đấy.

Cô cười giòn và hất mặt lên với Thái Vinh, nhưng cô bỗng như "cứng đơ" ra khi đôi mắt soi mói của chàng trai ở bậc cầu thang chiếu thẳng vào mắt cô.

Suýt nữa thì cô phản xạ đứng bật lên. Thái Vinh không để ý nên không thấy cái thay đổi đột ngột của cô. Chàng ngó Thái Quang cười niềm nở:

– Ô! Dậy rồi đây à? Lại đây Quang! Lại đây anh giới thiệu cho người bạn gái của anh.

Nhưng Thái quang vẫn đứng như pho tượng và cứ nhìn sững Đông Mơ.

Đông Mơ cũng không biết mình im lặng bao lâu rồi. Miệng cô như bị ai bóp chặt lại không há ra được. Đầu óc cô cứ đầy ắp những câu hỏi. Anh ta! Rõ ràng là anh ta... không thể nào nhầm lẫn được. Trời ơi! Thật không ngờ...

Thái Vinh cứ ngó hết người này tới người kia. Chàng cũng bắt đầu lạ lùng.

Trời đất! Có chuyện lạ gì nữa vậy? Trong lúc đó, Thái Quang đã lấy lại bình tĩnh, kéo ghế ngồi đối diện hai người, nhìn Đông Mơ cười khẩy:

– Là cô à?

oOo

Đông Mơ bỏ ngủ trưa, một mình thơ thẩn dưới bóng cây trong vườn. Cô chọn một cây có tàn rậm và kín đáo từa. lưng khoanh tay nhìn trời. Phải tính sao đây? ở lại hay đi? Sáng nay cô đã cố gắng không lộ cho Thái Vinh biết về sự quan hệ giữa cô và anh ta. Anh ta cũng thông minh đáo để. Dường như anh ta cũng không muốn để cho Thái Vinh biết rõ về cô hơn, nên anh ta đã im lặng theo dõi mắt khẩn cầu của cô. Anh ta chỉ tiếp tục cười, hỏi:

– Bạn gái anh đây, phải không Thái Vinh? Anh giới thiệu đi!

Thái Vinh cau mày:

– Giới thiệu gì. Hình như hai người đã biết nhau, có đúng không?

Anh ta đã chối phăng:

– Không... Không có gì cả. Em chỉ gặp cô ấy có một lần thôi.

Đông Mơ tỏ vẻ xa vắng, mím môi biểu lộ sự căm ghét bằng một cái liếc khế rất duyên dáng đáng yêu. Cô không nói gì mà bắt đầu so đũa cho Thái Vinh:

– Nào! Ăn đi anh, kéo nguội.

Thái độ cô ta trở nên bướng và kiêu hãnh đến lạ. Thái Quang mỉm cười:

– Trông chẳng khác ngày ấy tí nào.

Thái Vinh chặc lưỡi:

– Hai người làm tôi điên mất.

Chàng đặt mạnh đôi đũa trở lại, nói lớn:

– Có chuyện gì giữa hai người không? Đừng có biến tôi thành một trò hề đấy nhé.

Đông Mơ vội mỉm cười:

– Kia anh! Em xin lỗi. Có gì đâu ạ.

Thái Quang cũng nhìn anh dịu dàng:

– Em muốn đùa thôi mà anh... Thôi, chúng ta ăn, kéo nguội hết.

Chàng bẻ bánh mì ăn thật ngon lành, thái độ rất hồn nhiên bình thường khiến Thái Vinh hơi hồi hặn.

– Anh hơi lộ bịch thật. Thông cảm cho anh chứ Thái Quang?

– Rất thông cảm cho anh. Nhưng em cũng rất ngạc nhiên...

Rồi chàng không nói gì nữa. Suốt buổi ăn sáng, Đông Mơ cũng trở nên gượng gạo, cô luôn luôn như ngồi phải trên gai. Trời ơi! Không ngờ anh ta lại là em trai Thái Vinh. Tại sao anh ta có mặt lúc này? Mình phải ra đi thôi. Đông Mơ không ngủ được. Tưởng tới lúc bỏ Thái Vinh ra đi cô buồn lắm. Nhưng anh ta đã xuất hiện thì nhất định nàng không ở đây nữa. Cô đi mà không thể giả từ Thái Vinh. Nếu biết được ý định, chàng sẽ giữ riết mình. Mà mình thì không muốn nhìn thấy hắn. Mọi sự sẽ kết thúc ở đây ư? Biết làm sao... Mình đâu có lý do nào ở mãi bên Thái Vinh khi đã có hắn.

Cô định bỏ đi vào phòng sửa soạn ra đi. Cô không thể bỏ hẵn Thái Vinh.

Làm sao mà bỏ trái tim mình cho được. Nhất định rồi cô sẽ trở lại... Cô không cò cơ hội nào tốt hơn lúc Thái Vinh đang ngủ trưa.

Cô định chậm chạp ra cửa vườn. Ngờ đâu gặp Thái Quang thọc tay trong túi quần đứng tựa cổng.

– Biết ngay là cô ở đây.

- Sao anh giỏi đoán thế? Anh theo dõi tôi có phải không?
- Nếu đúng thế thì sao?
- Thì tôi bảo anh là đồ tò mò đáng ghét.
- Thế cũng tốt hơn cô. Tại sao cô có mặt ở gia đình tôi? Cô có ý đồ gì? Tại sao cô quen biết anh trai tôi?

Đông Mơ cười, liếc xéo Thái Quang:

- Có cần lắm không, ông hoã sĩ? Có cần biết tại sao tôi lại quen và yêu anh trai của ông không?
- Cô yêu anh tôi?
- Bộ Ông lạ lắm sao? Anh trai ông đáng yêu hơn ông nhiều đấy.
- Cô... cô...

Trông vẻ mặt giận dữ của Thái Quang, Đông Mơ cười giòn thích thú:

- Cô, cô gì? Tội nghiệp chưa! Tới bây giờ vẫn chưa biết tên tôi à? Đông Mơ đây.

Thái Quang giận quá hét lên:

- Cô là yêu hay là quỷ, sao cứ trêu chọc tôi mãi thế? Cô có muốn tôi nói thật với Thái Vinh, cô là ai không?

Đông Mơ bỗng tắt ngay nụ cười, vẻ sợ hãi:

- Tôi... tôi xin ông đừng làm lộ thân thế tôi ra trước Thái Vinh. Anh ấy hoàn toàn không biết gì về tôi cả.

Thái Quang cười gằn:

- Cô đúng là một con quỷ nhỏ lạ đời. Tại sao cô tìm gặp tôi và lọt vào được gia đình tôi? Vừa về thành phố, tôi đã nghe mấy chỗ bạn bè quen biết đồn ầm ĩ lên về câu chuyện tình lạ đời của anh Thái Vinh. Tôi không ngờ là anh ấy bị chứng bệnh ngặt nghèo và có một người con gái bụi đời nào đó trước kia đã được anh ấy "lột xác" cho và trở thành người yêu của anh. Tôi nóng lòng muốn biết cô gái điên lạ đời nào vậy. Ngờ đâu lại gặp cô. Cô cho biết lý

do đi? Cô định giở thủ đoạn gì với Thái Vinh? Anh ấy hiền hơn tôi nhiều đấy. Cô đừng có giở thói yêu quý của cô ra mà hại anh nhé.

Đông Mơ quát mắt nhìn Thái Quang:

– Ông biết điều một chút, đừng có hàm hồ nghĩ bậy. Tôi yêu Thái Vinh thì tôi ở bên anh ấy thôi, chứ có thủ đoạn gì.

Cô nghiêm khắc nhìn Thái Quang:

– Nè! Tôi nói cho ông biết. Mỗi con người chúng ta nên làm một nhân vật đáng yêu, hấp dẫn trong đại tác phẩm tiểu thuyết cuộc đời. Đừng có rắc rối, đừng có thô thiển bép xép nhé! Tôi đủ sức cắt lưỡi ông để cho ông câm luôn, khỏi thóc mách về tôi đấy.

Cô cười giòn nhún vai bỏ đi... Thái Quang đứng im nhìn theo âm ức. Một nỗi âm ức pha một chút thú vị bởi vì cô ta thật trẻ, đẹp, duyên dáng đã từng làm cho anh ta rung động ngây người. Thái Quang lẩm bẩm một mình:

– Đúng là một "tiểu nha đầu" có tính cách lạ đời. Thái Vinh không biết đã hiểu hết về cô ta chưa? Mình lo quá! Để rồi mình hỏi xem cô ta và anh ấy quen nhau trong trường hợp nào.

o0o

Bữa cơm tối họp mặt gia đình diễn ra rất vui vẻ. Ông bà Hoàng Danh và hai cô con gái đi chơi xa về, nghe nói có cậu trai cưng về, họ mừng vui vô cùng. Khi gặp cậu, hai ông bà đã ôm chầm lấy con hôn lấy hôn để, coi như cậu còn bé lắm ấy. Ông nhieác mắng:

– Cha mày! Đi bỏ nhà bỏ cửa, lang thang vẽ vờ mãi cũng có được cái quái gì đâu.

Bà cũng lắc đầu trách yêu:

– Không biết tới bao giờ mới chịu dừng chân ở gia đình để người ta lo vợ con cho đấy. Này! Tôi nói cho mà biết, dòng giống gia đình này bây giờ còn trông mong có mình cậu đấy nhé. Thái Quang!

Thái Vinh cúi đầu buồn bã. Thái Quang tinh ý trách:

– Kia mẹ! Mẹ nói gì lạ vậy? Dòng giống gì? Bây giờ đâu có ai quan niệm như xưa nữa đâu. Thôi, mình ngồi vào tiệc đi. Hôm nay, mẹ đãi con nhiều thức ăn ngon thế.

Bà Hoàng Danh cười tít mắt:

– Mẹ bảo dì Bảy và Đông Mơ đi chợ mua toàn thức ăn hợp khẩu vị con không đấy. Ồ, mà Đông Mơ đâu rồi nhỉ? Vừa mới thấy nó lảng xăng dưới bếp đây rồi đâu mất rồi?

Thái Quang tròn mắt:

– Sao, mẹ nói sao? Đông Mơ đi chợ làm bếp với dì Bảy à? Trời đất ơi!

Cả nhà ngó chàng ngạc nhiên. Bà Hoàng Danh cười lớn:

– Sao, lạ lắm à? Nó ở trong cái nhà này với tư cách như một người làm, vậy chứ là cái gì?

Thái Quang càng ngạc nhiên:

– Như người làm?

Bích Hoa cười rũ rượi:

– Anh này buồn cười ghê. Thế anh tưởng Đông mơ thực chất là gì? Cô ta chỉ là một cô gái nghèo có đời sống không lương thiện. Cô ta là cô gái bụi đời đã ăn cắp mùng mền của bệnh viện, khiến anh Thái Vinh bị đến đây.

Thái Quang hét lớn:

– Nói bậy! Đông Mơ mà như vậy à. Không phải, không phải như thế... cô ta chính là...

Chàng chợt im bặt, vì nhớ lại lời hăm dọa. rất dễ thương của cô bé "tôi đủ sức cắt lưỡi ông... mỗi con người nên là một nhân vật đáng yêu của đại tác phẩm cuộc đời..." quả thật là một cô nhỏ kỳ khôi đầy quên rũ, cứ để mặc cho cô ta với cái trò yêu quý gì đấy. Cô ta rất dễ thương tuy có bướng bỉnh. Bây giờ cả nhà đỡ ác cảm với cô. Họ thấy cô tẻ nhị, chịu đựng và siêng

năng, nhất là có tình yêu chân thật với Thái Vinh. Cô và anh như đôi bạn tình dễ thương và hạnh phúc nhất. Ông bà Hoàng Danh thương con và thương cả cô hồi nào không biết.

Bà giục Thái Vinh:

– Cả nhà đủ mặt ở bàn ăn rồi, còn thiếu Đông Mơ. Đâu, con chạy lên lầu coi nó ở trên không?

Dì Bảy chợt nói:

– Chắc là cô ở vườn hoa. Hồi nãy cô nói để cô cắt ít hoa hồng cắm vào lọ để ở bàn ăn cho có vẻ trịnh trọng mừng Thái Quang một chút.

Dì Bảy rời bàn ăn, lát sau trở vào thất vọng:

– Không có ngoài. Lạ quá! Cô tự đề nghị ra việc đó mà bây giờ biến mất là sao?

Thái Vinh đứng lên:

– Để tôi lên phòng coi có cỏ không? Hay là ký Thái Quang, cô ấy không muốn có mặt.

Ông Bà Hoàng Danh lạ lùng:

– Làm sao lại ký Thái Quang?

Thái Quang mỉm cười nín thinh. Hồi lâu chàng mới nói:

– Không có gì đây mẹ ạ. Con và cô ấy chỉ gặp có một lần thôi.

Hai cô gái Bích Hoa, Bích Hồng nhao nhao lên:

– Mẹ! Gì lạ vậy? Sao anh cũng quen cô ta nữa? Chà! Nguy hiểm a nghe.

Thái Quang lờm hai cô:

– Hai em đừng có nói bậy. Anh không có gì đâu. Đừng có vô ý như thế, anh Vinh sẽ đau khổ đấy. Anh ấy...

Hai cô biết nổi nín thinh. Thái Vinh đi xuống lầu, mặt mày bí xị, tay cầm mảnh giấy. Thái Quang tinh nhạy lo sợ hỏi trước.

– Có chuyện gì vậy anh?

Thái Vinh đưa mảnh giấy. Cả nhà châu đầu vào đọc:

"Thái Vinh yêu!

Em không bao giờ phản bội tình anh. Bắt buộc phải rời xa anh, em buồn lắm, nhưng chẳng lẽ em ở đây cho Thái Quang vạch mặt em ra trước anh, dù cái gương mặt giấu kín của em không đến nỗi tệ hại, xấu xí như gương mặt của Đông Mơ của anh... Thái Quang - gã con trai nghệ sĩ em thù hận và ghét cay ghét đắng không ngờ lại là em của anh...

Một lúc nào nhớ anh không chịu nổi, em sẽ trở về thăm anh.

Con chim trời bé nhỏ?

Đông Mơ"

Buổi tiệc vui biến thành buồn bã, với những câu hỏi đặt ra cho Thái Quang tới tấp:

- Thù gì vậy? Tại sao cô ấy thù ghét Thái Quang?
- Hú hồn! Tôi lại sợ anh em nó rắc rối mới khổ đấy chứ!
- Có thật vậy không Thái Quang? Cô ta có quen con và tại sao ghét con dữ vậy?
- Con... không biết.

Thái Quang chỉ trả lời ngắn gọn như thế, rồi cũng ngồi thừ ra nhìn Thái Vinh như mất hồn tự nãy giờ. Nhìn vẻ thất thần của anh, Thái Quang bỗng thương anh vô cùng. Hai anh em từ nhỏ đã quấn quýt nhau. Tính Thái Vinh rất kín và trầm. Biểu hiện yêu đương và tuyệt vọng lộ ra nét mặt anh làm cho Thái Quang đau đớn. Anh cầm tay Thái Vinh an ủi:

- Anh yên tâm! Rồi đâu sẽ vào đó, không có gì đâu anh ạ. Tất nhiên cô ấy phải ra đi thôi. Em lạ lùng, không hiểu sao cô ấy lại chịu nổi gian khổ khi sống trong nhà mình với công việc người làm công, người hộ lý. Cô ấy đã làm cho em kính phục, thay vì cái khinh bỉ trước đây...

Ông bà Hoàng Danh mở lớn mắt:

– Con nói sao nghe lạ quá? Cô ta là ai? Tại sao con không nói rõ ra? Ba có cảm tưởng như... Mà thôi, mọi sự đoán mò đều vô bổ. Cô ấy bỏ đi đột ngột thế này, ta không yên tâm một chút nào.

Bà Hoàng thêm vô:

– Tôi cũng thế. Tôi bỗng thấy thương cô nhỏ. Giờ này tối rồi, nó bỏ đi đâu. Tại sao mấy tháng nay quần quít bên Thái Vinh, giờ lạ kỳ vậy? Chúng ta phải làm sao đây? Có nên đi kiếm cô ấy không?

Thái Quang lắc đầu:

– Con hiểu tính cô ấy. Ba mẹ và anh Thái Vinh không nên lo lắng gì. Khi cô ấy đã muốn đi, thì không ai có thể giữ lại được đâu.

Đôi mắt nghi ngờ của Thái Vinh lại chiếu vào anh ta. Tại sao anh rành tánh nết của Đông Mơ như vậy? Có phải anh giấu đầu lòi đuôi không? Đã bảo là không thân thích lắm mà sao lại biết cá tính?

Hiểu ý người anh đáng thương, Thái quang liền cầm tay an ủi:

– Có lẽ anh em mình nên gặp nhau sau buổi cơm tối nay. Bây giờ, anh nên coi mọi sự như không đi. Đừng để ảnh hưởng của Đông Mơ làm cho cả nhà mất vui, được không?

Họ nghe theo lời Thái quang. Nhưng chỉ có Bích Hoa, Bích Hồng là vui vẻ hồn nhiên thôi. Còn với mọi người, sự biến mất đột ngột của Đông Mơ để lại một nỗi băn khoăn, buồn buồn và thương nhớ tưởng chừng như không có gì thay thế được. Thái Vinh chán nản hết mọi sự. Miếng cơm, miếng thịt, miếng chả hay miếng bún gì đó đối với chàng cũng không thấy mùi vị ngon lành nữa. Chàng ăn vội vàng rồi đi thẳng lên phòng mình, ngồi tựa tường đưa mắt ngó ra ngoài cửa vườn tìm lại hình bóng của Đông Mơ thấp thoáng mỗi sáng, mỗi chiều với tiếng đùa, vui trong trẻo với chàng.

Chàng đau khổ, nhưng biết tìm nàng ở đâu giờ? Chàng gọi thầm: Đông Mơ ơi! Giữa em và Thái Quang đã có liên hệ gì với nhau, tại sao hai người như

muốn tránh né một sự thật không muốn nói ra? Tại sao hai người như có vẻ ngượng ngịu, thù ghét nhau? Khôn, không phải đâu. Họ không thù ghét nhau đâu. Chẳng qua hai người cùng mang chung cái tính bướng bỉnh mạnh mẽ, hay châm chọc nhau thích làm cho nhau nổi giận, nhưng mà họ không ghét nhau đâu. Trái lại, biết đâu còn biểu hiện một tình yêu giấu kín. Bài toán tình yêu vô cùng rắc rối. Ắn số đôi khi không bao giờ được giải đáp. Thái Quang vốn mạnh mẽ hơn ta nhiều. Nó sẽ không bao giờ để lộ cho ta biết lòng nó đâu. Nhất là đối với một người anh tàn phế như mình, thì nạt định nó sẽ chẳng đời nào khai thiết lòng nó cho ta biết. Phải làm sao cho nó tâm sự hết với mình? Nếu thật tình nó yêu Đông Mơ, thì ta phải tìm hết cách để giúp đỡ nó.

Nghĩ vậy, nhưng liên đó, một cảm giác ích kỷ làm đau đớn toàn thân, khiến Thái Vinh phải cắn khế môi chịu đựng. Tại sao lại quái ác như thế này? Chàng nhớ lại tất cả những kỷ niệm qua đi, trận đòn tập thể, Đông Mơ đã liều chết bên anh... Những ngày tận tụy chăm sóc chàng với tình yêu chân thật như một thiên thần không vụ lợi. Chẳng lẽ vì một chút thương hại mà nàng làm được những điều ấy sao? Không. Rõ ràng là Đông Mơ rất yêu mình...

Thế nhưng đối với Thái Quang, thật vô cùng khó hiểu... Tại sao nàng lại bỏ đi? Nàng sợ Thái Quang "lột mặt" gì trước mình? Đường hoàng ra thì có gì mà phải sợ. Tại sao hai người có thái độ châm chọc, khiêu khích nhau rồi có một kẻ bỏ đi? Nàng đi về đâu? Biết đâu mà tìm con chim trời, một cánh bướm hoang... Nếu không tìm được nàng thì cái lỗ hổng trong tâm hồn ta mãi mãi sẽ là một nỗi đau tàn phế. Hay là ta bỏ đi tìm nàng thử xem, và bắt buộc nàng nói cho ra lẽ sự liên hệ của hai người. Chàng nghĩ vậy, rồi bật cười khan, đối với tình cảm ai mà thô thiển đến nỗi bắt ép hay khấn cầu người ta nói ra một điều không tự nguyện. Nếu như

Thái quang và Đông Mơ không tự mình nói ra....

Thái Vinh ngồi một mình bất động như vậy đến tối mịt mà chàng cũng không buồn đứng dậy bật đèn.

Thái Quang từ phòng khách đi lên, chợt rung mình vì cái thẳm lặng âm đạm từ trong phòng tối đưa ra. Đồng cảm nỗi đau khổ sâu sắc của người anh, chàng tự thấy lòng mình ray rứt vô cùng. Tại sao mình có mặt làm gì để cho Đông Mơ bỏ đi, phá vỡ cái hạnh phúc nhất thời êm đẹp của Thái Vinh đang có.

Chàng khẽ đi lần về phía công tắc điện bật lên. Ánh đèn sáng choang không làm Thái Vinh chợt tỉnh. Anh ngả người vào tường, nhắm mắt như người thiền định.

– Ngủ hả anh? - Thái quang lên tiếng.

– Không. Anh vẫn tỉnh đấy chứ. Em không ở chơi với ba má một lúc nữa ở phòng khách sao? Ba má rất nhớ em đấy.

– Em biết. Nhưng anh cần có em hơn. Em lên nói chuyện cho anh vui một lúc.

– Em nghĩ là anh buồn lắm sao?

– Anh đừng dối lòng. Cho em xin lỗi. Tại em mà Đông Mơ bỏ đi.

– Sao em lại nói vậy? Cô ấy đi vì cô ấy thích đi, có thể thôi.

– Có thật là anh nghĩ vậy không?

Thái Vinh im lặng. Chàng không muốn nói dối. Rõ ràng... nhưng nói thật càng đau khổ cho mình hơn. Thái Quang ngồi xuống bên anh. Chàng muốn nói, nói tất cả sự thật những điều chàng đang ủ kín và giúp đỡ cho Thái Vinh nhẹ lòng. Nhưng nếu như thế thì chính chàng sẽ chẳng còn gì để ấp ủ, để nuôi dưỡng tâm hồn lãng mạn, để sin ra chất liệu của người nghệ sĩ. Đừng tưởng họ hời hợt dộc sạch lòng mình cho cuộc đời. Không đúng! Rất cần có một chút riêng tư dù chia là một kỷ niệm thôi để làm hành trang dong ruổi

trên đường nghệ thuật.

Hai anh em ngồi im lặng rất lâu, Thái Vinh bỗng cầm lấy tay em:

– Thái Quang! Em có điều khổ tâm. Phải không?

Thái Quang nhè nhẹ lắc đầu:

– Không đâu anh. Em đang nghĩ cách đưa anh ra khỏi một nỗi buồn truyền kiếp. Em sẽ giúp anh tìm lại người con gái anh yêu.

Thái Vinh hơi mở lớn mắt nghi ngờ:

– Thật đấy chứ Thái Quang? Em biết Đông Mơ đi đâu à?

– Không, em không biết. Em chỉ lơ mơ dự đoán thôi. Duy nhất có một chỗ cô ấy có thể về.

Thái Vinh lắc đầu:

– Anh thì không tin gì tìm lại được Đông Mơ, trừ khi tự cô ấy trở về. Cô ấy không bà con thân thích ở đây. Cô và bà mẹ già nghèo khổ đã sống chui rúc ở vùng ngoại ô trong căn nhà tồi tệ. Khi cô ấy đến đây, co đã bán nhà và cho mẹ về quê. Cô ấy không cho biết quê cô ở đâu thì làm sao mà tìm kiếm.

Thái Quang trợn mắt:

– Trời đất! Đông Mơ hay là anh đang nói về nhân vật tiểu thuyết nào vậy?

Thái Vinh hơi giận:

– Bộ em nghĩ là anh đùa đấy hả? Ngày gặp cô ấy, cả khoa truyền nhiễm của anh đều nghê tởm và khinh ghét cô bé bụi đời ăn cắp kia mà.

Càng lúc, Thái Quang càng sững sốt. Rồi đột nhiên chàng không dẫn nổi một tràng cười dài:

– Hết biết rồi! Em thật không thể nào tin được. Em có cảm tưởng như anh điên loạn rồi chẳng.

Thái Vinh gật đầu:

– Có thể lắm. Bởi không hiểu tại sao ngay từ buổi đầu gặp Đông Mơ, cô bé lang thang bưng bình ấy có một cái gì lạ lùng cuốn hút anh. Nhất là cứ

trông vào đôi mắt như chim câu tinh nghịch ấy, anh luôn hoài nghi về thực chất cô bé này. Anh đã không làm. Càng sống càng gần gũi cô ta, anh đã khám phá ra một tâm hồn biến bao thông minh lạ kỳ.

Thái Quang cắt ngang:

– Nhưng cho tới bây giờ, anh không hiểu gì về cô ta hơn là một cô bé bụi đời trộm cắp, nghèo khổ?

Thái Vinh gật đầu:

– Đúng vậy. Và còn tệ hại hơn là giờ đây anh bị lệ thuộc vào cô ấy. Anh yêu nàng vô cùng, nhưng không phải vì vậy mà anh ích kỷ đâu. Đời anh không thể mang hạnh phúc lại cho nàng. Nếu em và cô ấy....

Thái Quang lật đật bịt miệng Thái Vinh:

– Nếu anh còn nói một câu gì nữa, thì nhất định em sẽ không nhìn anh nữa đấy. Anh đề yên em sẽ nghĩ cách giúp anh tìm kiếm Đông Mơ.

– Anh tuyệt vọng lắm. Thôi, đừng an ủi anh làm gì. Không có gì tàn nhẫn hơn những lời an ủi giả dối. Thà cứ để mặc anh với nỗi đau trung thực còn hơn.

– Anh bi quan quá! Em đoán chắc thế nào anh cũng gặp cô ấy nếu thật tình cô ấy cũng yêu anh. Bây giờ, anh nghe em mách cho anh một hướng đi tìm nàng thử xem.

Thái Vinh sáng mắt ngời nhồm dậy:

– Tìm à? ở đâu hả em? Em đoán là cô ấy có thể ở đâu?

Thái Quang nói:

– Không chắc lắm. Nhưng đi trong hy vọng vẫn hơn ngồi bó gối tuyệt vọng.

Thái Quang kề tai Thái Vinh nói nhỏ một lúc, rồi vỗ vai anh:

– Anh thử nghe lời em đi.

Thái Vinh nghi ngờ:

– Nhưng đó là nhà ai, tại sao nàng ở đó? Có phải là gia đình nàng không?

- Em không biết. Nhưng em đoán chín mươi phần trăm là nhà nàng ở đó.
- Anh thật không thể nào tin nổi. Vì anh hiểu Đông Mơ và biết cả mẹ nàng mà. Đó là một bà nhà quê nghèo khổ, nhưng có vẻ hiền hậu và có nhan sắc thời còn trẻ. Nhưng nàng không giống mẹ, bà lão hết mực yêu cô.

Thái Quang tỏ vẻ bức bối:

- Thì em đã nói với anh, em không dám chắc. Nhưng anh cứ thử đi đến đó xem.

Thái Vinh bán tín bán nghi ngồi thừ ra một lúc, rồi hỏi:

- Em đi với anh chứ?
- Không. Em không cần thiết phải có mặt bên anh đâu. Em chỉ gửi anh một món quà tặng cho Đông Mơ khi nào anh tìm gặp cô ấy. Đây chỉ là một tác phẩm nghệ thuật, anh không được mở ra xem trước. Phải chính tay cô ấy mở ra. Nếu cô ấy thấy cần cho anh xem, thì quyền của cô ấy. Còn từ bây giờ, trên đường đi tìm kiếm, anh hãy mang nó theo bên mình và nhớ nói giùm em: đây là quà của em gửi tặng. Anh có hứa với em như vậy không?

Thái Vinh chiếu đôi mắt trâm tư nhìn em.

- Anh hứa! Nhưng nếu không bao giờ gặp nàng thì sao?
- Thì vĩnh viễn nó sẽ không được mở ra, trừ khi anh trả lại cho em, để chính tay em mở.

Thái Vinh chép miệng:

- Gì mà rắc rối thế? Anh có cảm tưởng như...
- Chẳng có cảm tưởng gì hết. - Thái Quang cắt lời - Đây chỉ là một kỷ niệm thôi mà. Thế nào anh cũng gặp người anh yêu. Chừng đó, biết đâu bức tranh của em sẽ là quà cưới của hai người.

Thái Vinh hơi sầm mặt:

- Em ngao anh đó phải không? Người nhu anh mà còn hạnh phúc chồng vợ được sao?

– Ôi! Anh tự mâu thuẫn với anh rồi. Nếu không gì... nữa, thì tại sao anh lại đi tìm nàng? Anh lạ lắm!

– Đó là cái khổ của tình yêu, cái oái ăm không tài nào giải thích nổi đấy. Hình như cái đói khát của tâm hồn, của trái tim mới khủng khiếp hơn cái đam mê thân xác.

Thái Quang chìa tay ra bắt tay anh.

– Em chúc cho anh tìm được lẽ sống của mình. Bây giờ để em về phòng gửi quà tặng cho anh. Ngày mai, em lại lên đường lang thang.

Thái Quang đi nhanh ra khỏi phòng anh với dáng điệu quả quyết và hồn nhiên. Thái Vinh thấy bồi hồi thương đứa em tốt bụng. Hình như suốt đời, anh ta không biết mình là cậu con trai thứ hai trong một gia đình giàu có, địa vị cao trong xã hội, mà chỉ nhỏ nhoi đơn sơ với cái giá vẽ và túi đồ nghề, pha tô màu sắc cho con người, cho cũ trụ thêm xinh tươi. Anh chàng sẽ tặng gì cho Đông Mơ? Sự liên hệ giữa hai người vẫn bí mật làm nao nao lòng Thái Vinh.

oOo

Như một khách du lịch, Thái Vinh thuê phòng trong một khách sạn đầy đủ tiện nghi. Chàng nhờ nhân viên đặt giùm một bữa ăn gọn nhẹ, phục vụ tận nơi. Ăn uống xong, định bụng nghỉ ngơi một lát sẽ đi đến đó, nhưng chàng không tài nào nhắm mắt được. Cứ chợp mắt là cảm giác nôn nao thấp thỏm lại đánh động, làm cho người, chàng như lâng lâng trên mây. Trời ơi! Không biết Thái Quang có điên rồi không, mà vẽ vờ cho chàng phải ngồi xe gần suốt một ngày đường đến vùng đất gọi nhớ, gọi nhớ thương này? Chàng bật ngồi lên, soạn áo quần vào phòng tắm, ngâm mình thật thoải mái trong bồn nước ấm khoảng nửa tiếng đồng hồ, giặt giũ, và mặc xong áo quần thơm mát, thơm tho. Chàng rời khách sạn đi bách bộ đến ngọn đồi để tìm nơi biệt thự có một vị trí đả in như vẽ trong đầu Thái Vinh.

Không khí Đà Lạt chiều nay thật là lý tưởng. Không nóng, không lạnh, nắng nhân nhật len qua rừng thông thưa thớt, gợi hứng khiến Thái Vinh có cảm giác mình là một thi sĩ, nhưng chỉ thoáng qua thôi. Tâm trí chàng đang hướng về mục tiêu duy nhất là ngôi biệt thự trên đồi thông ngoại ô chợ Đà Lạt. Thái Quang đã dặn kỹ con đường đến đó. Không cần phải đi xe, cứ nhả nha mà kếm chết bết nổi nôn nao. Tại sao Thái Quang không nói rõ nhà ấy của ai? Tại sao có thể tìm gặp Đông Mơ ở đó. Với tư cách gì mà một cô gái nghèo cù bơ cù bất lại được ở đây? Đông Mơ có nghĩ là mình sẽ đi tìm không? Bất ngờ gặp mình, không biết cô ấy có thái độ ra sao? Tại sao Thái Quang không chịu đi cùng mình để gặp cô ấy?

Trong lòng anh luôn luôn không yên tâm về tình cảm giữa em trai và cô gái mình yêu. Biết đâu nó hy sinh cho mình. Nó phải ra về lãnh đạm cho mình đỡ khổ tâm. Chàng chợt nhớ tới bức tranh đang cuộn tròn trong tay. Nghe lời dặn của Thái Quang, chàng không hề dám mở ra. Thái Quang đã cuộn tròn bọc kỹ trong giấy kiếng màu hồng.

Thái Vinh ngừng lại trước một nga ba để định hướng. Đúng rồi! Bên trái con đường đất đỏ là ngọn đồi thông rải rác có nhiều biệt thự. Chàng đi lẩn tới, và lòng chột run lên khi đứng sát dưới con đường dốc đưa lên ngôi biệt thự nhu cô gái đẹp kiều sao giữa đám gái quê. Ngôi biệt thự kiến trúc tân kỳ sơn toàn màu trắng, nổi bật giàn hoa ti-gôn hồng trước cổng, khiến Thái Vinh đứng ngây người. Vẻ trang nhã thanh tao thơ mộng của ngôi biệt thự này chứng tỏ chủ nhân là tay sành mỹ thuật đáo để. Trước ngôi nhà này, chàng có cảm giác mình nhỏ nhoi về mọi mặt.

Chàng đi lẩn lên cổng và đứng thật lâu bên cột cổng đá mái dưới giàn ti-gôn. Nhìn vào sân, cỏ chỉ màu xanh như nhung, những khuôn cửa kiếng trên các tầng lầu và phía dưới hình như đóng kỹ.

Bỗng một con chó béc-giê từ đâu phóng ra sủa inh ỏi, khiến Thái Vinh

hoảng hồn lùi lại. Có tiếng người la:

– Tino! Tino! Ai đấy? Có khách à? Mày vô lễ quá!

Con chó bị quở, quay chạy trở vô. Đôi mắt người đàn bà nhìn qua kẽ hở phía trên cánh cổng, rồi một khuôn mặt nhô cao lên... Thái Vinh chột mừng quỳnh quáng.

– Trời ơi! Bác... bác ơi! Cháu đây. Cháu là Thái Vinh đây.

Người đàn bà thoáng ngỡ ngàng rồi nhận ra Thái Vinh, cũng mừng quỳnh như chàng:

– Cậu... trời ơi! Cậu Thái Vinh!

Bà nhanh nhẹn mở ngay cánh cổng:

– Mời cậu vào! Sao cậu biết...

Thái Vinh mừng quá, nói như mơ.

– Trái tim chỉ đường cho cháu thôi bác ạ. Cháu không ngờ bác và con gái lại ở đây.

Người đàn bà giật mình.

– Ấy chết! Cậu đừng nói thế... Tôi không phải là... mẹ của tiểu thư đâu.

Thái Vinh mở lớn mắt:

– Tiểu thư! Tiểu thư nào? Bác là mẹ của... Đông Mơ mà.

Người đàn bà càng nhăn nhó.

– Ấy chết! Tôi xin cậu đừng nói như thế, làm cho tôi có lỗi với cô tôi, với ông bà... Mời! Mời cậu vào đi.

Thái Vinh bàng hoàng như rơi từ trời cao xuống đất. Rõ ràng mẹ của Đông Mơ, làm sao chàng lầm lẫn được. Lúc cô ấy bị thương vì chàng, bà ấy đã đến bệnh viện, ôm cô vật vã khóc thanh như điên dại. Vậy mà bây giờ, bà lại chối bỏ một cách sợ sệt lạ lùng.

Chàng đi theo bà vào phòng khách thật sang trọng, trang trí tiện nghi hơn hẳn nhà chàng. Người đàn bà mở tủ lạnh lấy lon Pepsi ra mời chàng, rồi nói:

– Xin lỗi, cậu ngồi chơi, tôi lên lầu mời cô tôi xuống.

Người đàn bà biến mất sau cầu thang, để lại nỗi xúc động đến ngây người... người đàn bà không dám tự nhận là mẹ của Đông Mơ, cứ một mực cung kính gọi ai đó là tiểu thư. Trời ơi! Chẳng lẽ nàng là tiểu thư trong ngôi biệt thự này sao? Nếu thế thì bấy lâu nay, gia đình chàng to ra không xứng đáng. Cha mẹ và các em chàng đã khinh bỉ, đã coi nàng như một con ở... Chàng bỗng thấy tê cứng ở vùng ngực. Nếu đúng như thế, thật chàng đến chết mất vì xấu hổ...

Có tiếng cười khúc khích trên cầu thang và giọng reo vui khê:

– Kia anh! Ôi... em biết mà! Thế nào anh chàng bép xép Thái Quang chắc chỉ cho anh cái "tổ chi câu" của em.

Thái Vinh ngoảnh nhìn lại, và phản xạ, anh bật đứng lên ngây người nhìn Đông Mơ... nàng đẹp tuyệt trong áo đầm màu trắng, trang điểm nhẹ khiến Thái Vinh không thể nào nhận ra cô Đông Mơ xoàng xĩnh ngày nào. Nét quý phái của cô tiểu thư trong ngôi nhà lầu sang trọng, từ nụ cười, giọng nói, ánh nhìn... làm cho Thái Vinh cứ đứng trơ ra. Đông Mơ lại khúc khích cười.

– Ngồi xuống đi anh! Em lạ lắm phải không? Vú ơi! Vú coi còn trái cây ngon, đem ra đãi bác sĩ chúng ta đi. Vú còn nhớ anh ấy không?

Bà vú hơi khom người, cười hết sức lễ độ:

– Thưa cô, tôi vẫn nhớ ạ. Và bây giờ, trước mặt cậu, xin cho tôi được thanh minh. Thưa cậu, tôi chỉ là người vú nuôi cô Đông Mơ từ hồi bà mới sanh ra. Tôi bị cô bắt ép làm mẹ trong thời gian qua, thật vô cùng tội lỗi. Tôi nghèo nàn như vậy, làm sao sanh được một cô gái đẹp sang, tuyệt vời như cô tôi đây.

Đông Mơ cười vui vẻ:

– Thôi vú ơi! Vú cứ "ca" con hoài, anh Thái Vinh cười chết đấy. Thôi, vú đi lấy táo, lấy hồng chín ra ăn đi. Cho con một ly cam vắt với.

Bà vú dạ khẽ rồi lui ra. Thái Vinh nghiêm trang:

– Tôi thành thật xin lỗi cô về sự đối xử của gia đình tôi trong những ngày qua với cô. Thật, chúng tôi không biết thế nào hiểu nổi cô, cô Đông Mơ ạ.

Đông Mơ vẫn cười vui vẻ:

– Anh làm gì mà trông tội nghiệp vậy? Em có giận hờn gì hai bác và các em đâu. Cũng như tình yêu em có thay đổi gì đâu, sao anh bỗng nhiên vội vàng "co mình" lại vậy?

– Không. Tôi không xứng đáng đối với cô đâu. Tôi chỉ là trò đùa của cô thôi. Hay đúng hơn là một giấc mơ, mà cô chính là cô tiên đến để an ủi cho tôi kéo dài thêm những ngày đau khổ. Xin tạm biệt cô!

Thái Vinh đứng lên dậm bước đi.

Đông Mơ lật đật bước nhanh tới chặn ngang trước mặt chàng.

– Anh ngồi lại nghe em giải thích. Chẳng có mơ mộng, hay tiên thánh gì cả. Em yêu anh, không một chút nào đùa cợt. Hay là anh không còn yêu em nữa? Anh đã có bạn gái khác rồi, phải không?

Thái Vinh lạnh giọng:

– Tôi van xin cô, đừng tiếp tục trò đùa dai. Một cô gái giàu sang xinh đẹp như vậy, mà lại yêu một gã đàn ông tật nguyền bất hạnh như tôi à?

Chàng bật lên một tràng cười như điên dại. Đông Mơ nắm tay ấn ngồi xuống ghế trở lại. Cô nghiêm mặt:

– Chính anh đang điên đấy, phải không? Điên nên mới thay lòng đổi dạ dễ dàng. Nếu đi tìm em để nói những lời tuyệt tình thì anh đi làm gì?

Cô ngồi phịch xuống ghế. Thâm tâm Thái Vinh rất xúc động về người con gái giàu sang mà không kiêu cách, lại rất thủy chung, nhưng chàng cũng cứ tiếp tục làm mặt lạnh:

– Cô sai lầm rồi! Tôi đi tìm Đông Mơ nghèo khổ, đã dám sống chết vì tình yêu. Còn cô, cô là một tiểu thư giàu có. Xin cô nên cho tôi rút khỏi cuộc

chơi quải ác của cô, kéo tội nghiệp trái tim khờ khạo của tôi.

Đông Mơ đổi ngay thái độ, tùm tùm cười:

– Trông anh giận, em khoái quá. Đàn ông gì mà nhảy cảm ghê! Tất nhiên là trò đùa phải kết thúc. Nhưng đâu phải kết thúc bằng cách anh bỏ đi như vậy, em đâu có chịu.

– vậy cô muốn kết thúc như thế nào? Hay muốn tôi trở thành Lương Sơn Bá chẳng?

Đông Mơ cười lớn:

– Ôi! Như thế thì dở ẹt. Phải kết thúc bằng một hôn lễ sang trọng tại Sai Gòn.

– Cô muốn tiếp tục hành hạ tôi thật sao?

Đông Mơ hơi nhướn mắt lên:

– Vì anh là nhân vật thủy chung. Anh là người duy nhất làm cho em khuất phục bằng trái tim đầy nhân ái.

Thái Vinh chột quắc mắt lên:

– Hôm nay, nhất định tôi phải được biết, vì lý do nào mà cô hành động tai quái như vậy? Tại sao cô là kẻ bụi đời lừa gạt mọi người? Cô muốn gì? Tại sao gặp Thái Quang rồi, cô lại bỏ đi? Giữa cô và nó có liên hệ gì chứ?

Đông Mơ vẫn điềm tĩnh:

– Anh đặt nhiều câu hỏi tại sao quá. Được rồi, em sẽ trả lời cho anh từng câu một. Có gì lạ kỳ đâu anh. Tiểu thư Đông Mơ hay nhà văn trẻ mới ở trường đào tạo viết văn ra, muốn thâm nhập thực tế, muốn trải qua hết mọi cảnh đời cảnh sống, để có vốn sống mới lột tả được nhân vật của mình. Viết văn là một "sự hoá thân" mình và nhân vật mà anh. Có đúng không?

Thái Vinh bật cười khê:

– Thì ra là vậy. Thật là một tiểu thư lạ lùng. Thừa tiểu thư, thừa "nhà văn con so"! Vậy khi yêu một chàng trai què quặt như anh chàng bác sĩ Thái

Vinh khờ khạo ngốc nghếch kia, chẳng hay tiểu thư dùng trái tim nào để bắt nhịp đập của trái tim khốn khổ của anh ta? Tim của tiểu thư hau của nhà văn?

Đông Mơ cười giòn:

– Anh trả đũa cũng khá lắm. Nhưng thưa bác sĩ Thái Vinh! Em đã dùng sợi tình cảm tế nhị nhất, mãnh liệt nhất của cả hai trái tim của tiểu thư Đông Mơ và của nhà văn ạ. Vì tâm hồn và nhân cách của anh ấy, đáng được hưởng như thế.

– Còn phần khiếm khuyết về cơ thể anh ta? Điểm quan trọng nhất đời con gái, tiểu thư quên sao?

– Điều đó thì anh đi kiểm mấy cô gái khác mà hỏi. Đừng hỏi nhà văn, cũng đừng hỏi Đông Mơ!

– Ôi! Cô làm tôi lại thấy cô cũng trở thành nhân vật tiểu thuyết mất rồi!

– Anh có quyền nghĩ như thế! Nhưng em cũng có quyền hỏi lại anh. Này, Thái Vinh. Anh cũng đừng tưởng em ngu ngốc quá nhé. Em có những thắc mắc riêng về bệnh trạng của anh, và những lúc anh và Thanh Huy đùa giỡn với nhau, anh tưởng là em không để ý ư? Ôi! Nói tóm lại, không khéo chúng ta cũng đều là "kẻ cấp bà già" gặp nhau đây.

Thái Vinh chợt bối rối trước cái nhìn soi mói chế giễu của Đông Mơ. Hình như cô cũng nghi nghi anh về điều gì đó mà cô chưa chịu nói ra. Cô chỉ cười, nói tiếp:

– Một người đàn ông cao thượng, biết mình không còn gì nữa, liệu anh ta có đủ sức đi tìm người yêu không, hay chỉ nên để tất cả trôi qua cho nó trở thành kỷ niệm? Anh đi tìm kiếm Đông Mơ với nhiệt tình tha thiết như vậy, liệu có "mắc vào cái bẫy" cô ta chăng? Em nghi anh lắm. Em nghi cả Thanh Huy.

Đông Mơ tinh nghịch nhìn Thái Vinh với câu ẩn ý dò xét bệnh trạng của

chàng, khiến Thái Vinh hơi né nhìn chỗ khác và rửa thắm trong bụng:

– "Quả cô ta là mộ con yêu tinh ranh mãnh đầy hấp dẫn".

Chàng chợt nhớ đến bức tran, bèn chuyển qua đề tài khác:

– Tôi không hiểu cô và Thái Quang "ky" nhau điều gì, mà nói chỉ "mách nước" cho tôi đi tìm cô, mà nhất định không chịu gặp mặt. Nó chỉ gởi tôi bức tranh này, và cấm không được mở ra. Nó bảo phải đưa tận tay cô, và cũng chỉ mình cô là độc quyền được mở ra xem thôi.

Thái Vinh đưa cho Đông Mơ cuộn giấy màu hồng cuộn tròn. Nàng tháo ra và bắt giắc ngẩng người cười lả bả:

– A! cuối cùng thì anh ta cũng chiều mình.

Thái Vinh cũng mở lớn mắt ngó sững bức tranh, rồi bỗng kêu lên:

– Nó vẽ cô à?

Đông Mơ gật nhẹ đầu:

– Phải! Là em đó. Chính vì bức tranh này mà em và Thái Quang đã có một kỷ niệm khó quên...

o0o

Ngày đầu tiên đến Đà Lạt, Thái Quang đã vác giá vẽ đi cùng khắp nơi, và vẫn cứ nối tiếp mãi những buổi chiều sau đó để tìm cảnh vẽ. Nhưng chỗ ồn ào quá, hoặc buồn bã quá, đều không gợi hứng cho chàng. Chỗ có nhiều hoa chói lọi, thì không có gì để diễn tả cái sâu sắc của tâm hồn. Chàng đi đến gần rã hai chân mà không tìm được nơi vừa ý.

Chán quá! Chàng dừng chân dưới một ngọn đồi thưa mát bóng thông, vì chợt nghe văng vẳng có tiếng đàn dương cầm reo rất dàu dàu. Chàng ngẩng đầu lên tìm kiếm và khám phá ra nó từ trong ngôi biệt thự màu trắng cách đây không xa, và hình như ở trong băng cassette nhạc nhẹ nhàng không lời. Cùng với tiếng dương cầm dịu dặt ấy, chàng chợt rùng mình thấy bóng người con gái mặc áo ngủ loại tay phồng như công chúa thời vua Louisa

mười bốn. Nàng đẹp như bông hoa, cao sang quý phái, lại có dáng dấp vô cùng nghệ sĩ. Nàng khoanh tay nhìn trời hai nhìn theo một chóp lá thông, hoặc là một bóng mây mơ mộng...

Thái Quang thấy gọi lên một cảm giác đam mê khó tả. Chàng lật đặt căng giá vẽ, lấy bút chì phác họa. Đôi mắt chàng đắm say trước hình dáng người con gái. Lâu lắm, nàng chợt nhìn xuống chân đôi, chú ý đến chàng họa sĩ... rồi lạnh lùng quay mình biết mất vào khung cửa sổ có vài viên màu xanh rữ ngoài những cửa kính vừa kéo ngang. Thái Quang bần thần, chợt tắt niềm hưng phấn buồn rầu đứng trơ ra. Phác thảo mới có phân nửa thôi, chưa hoàn chỉnh. Người đẹp quá vô tình mà làm sao giận được người ta, đành phải thu xếp đồ nghề thui thủi về nhà trọ.

Đêm đo, chàng cứ ngồi tô sửa mãi khuôn mặt đẹp trên khung cửa sổ cho thật như ý. Cho tới gần sáng, chàng cảm thấy mệt rã rời. Ăn uống xong, chàng ngủ li bì. Tối xế chiều, chàng dậy ăn cơm chiều rồi lại vác giá vẽ đi. Không hiểu sao chàng lại cứ hy vọng rằng cô gái sẽ hiện ra cho chàng vẽ một phần còn dang dở. Quả là điên rồ. Nhưng cái điên rồ rất thú vị. Cứ hy vọng...

Chàng cũng đến ngay chỗ chân đôi ngày hôm qua và ngóng đợi cô gái. Cô ta sẽ hiện ra như một cô tiên rồi lại biết mất. Chỉ cần có vậy thôi cũng đủ hạnh phúc rồi. Chàng chỉ cần người mẫu không hẹn hò, không quen biết ấy xuất hiện vài buổi chiều nữa thôi, là chính nàng sẽ tặng cho chàng một món quà cô giá.

Không hiểu có trực giác hay cũng bị chàng họa sĩ vô danh dưới chân đôi vẽ cảnh kia thu hút, nên cô gái lại hiện ra làm cho anh chàng mừng suýt rú lên. An ta lại hí hục cầm đầu cầm cổ vẽ. Trên lầu cao, cô gái như chim bồ câu trắng ấy cứ đứng yên nhìn. Chàng trai vẽ say mê... rồi nàng lại biết mất sau khung cửa sổ.

Liên tiếp như vậy mấy buổi chiều không biết. Và cũng không biết bao nhiêu

đêm rồi, chàng nghệ sĩ đa tình kia gò sứa, nghiên cứu từng nét cọ, chọn chính xác mau sắc tô vẽ cho cô thật sống động. Cuối cùng... Phải, buổi chiều cuối cùng chàng hân hoan để nguyên bức tranh trên giá vẽ chỗ khung cảnh nữa cho thật hoàn hảo, thì chàng đã có bức tranh sống động y như thật. Chàng đang sung sướng say mê ngắm người đẹp, và nghe tim mình rung động vì nghệ thuật, thì bất thành linh, cô gái đã xuất hiện kế bên. Không biết cô ta đi ra lúc nào mà vì say mê ngắm tác phẩm mình, Thái Quang không để ý. Thái Quang giật mình ngó sững cô, còn cô thì ngó sững bức tranh. Cô nói, giọng rất thanh:

– Trời! Ông vẽ tôi giống quá! Giống không thể tưởng tượng.

Thái Quang nhìn cô gái sung sướng:

– Vâng. Giống như cô từ trong tranh bước ra vậy.

Cô gái hỏi:

– Có phải ông chủ định vẽ tôi không?

– Đúng. Cô đẹp lắm! Tôi vẽ một người đẹp thanh không!

– Với rung cảm nào?

– Rung cảm nghệ thuật.

– Ông nói chuyện khô khốc.

– Thì cô có hơn gì tôi đâu. Tôi còn biết cô tự phụ, kiêu kỳ của con gái nhà giàu nữa đây.

– Vô duyên!

Thái Quang cười:

– Mình làm quen ngộ thiệt há!

– Đúng. Bắt đầu bằng một cuộc gây lộn.

– Hình như cô muốn gây lộn với tôi hồi đời nào, phải không?

– Từ hôm ông bắt đầu vẽ lên tôi.

– Tôi đâu có vẽ lên. Có sự đồng ý của cô đấy chứ.

– Đồng ý hồi nào?

– Đồng ý bằng sự im lặng và hành động. Cô biết tôi vẽ lên cô, tai. sao cô không biến mất bên khung cửa sổ ấy ngay sau ngày đầu đi? Tại sao mỗi chiều, cô vẫn cứ xuất hiện? Và dường như còn cố đứng y nguyên tư thế cũ như một người mẫu được sắp đặt vậy, có đúng không?

Co gái bĩu môi:

– Đồ lẻo mép!

– Cô khó tánh quá! Thôi ta huề đi nghe. Mình làm bạn được không?

– Không.

– Thế, cô gặp tôi làm gì?

– Để hỏi mua bức tranh này. Ông bán bao nhiêu.

Thái Quang quắc mắt nhìn cô gái. Cô ta không có vẻ gì ngán anh chàng, vẫn ngang nhiên nhìn lại. Quả là kỳ phùng địch thủ gặp nhau. Hai cá tính cùng mạnh mẽ. Thái Quang cười khẩy:

– Đã nói với cô rồi, tôi không bán.

– Nhưng ông đã vẽ tôi, tôi nhất định không để hình tôi trưng bày ra trước mắt thiên hạ đâu.

– Thiên hạ nào? Tôi không để bức tranh này ra trước mắt ai hết, cũng không bán cho ai, dù với giá nào. Tôi giữ lấy tác phẩm của tôi. Nghệ thuật là vô giá, cô biết chưa?

– Chưa biết, và cũng không muốn biết, chỉ cần biết bức tranh phải thuộc về tôi.

Thái Quang liếc cô gái:

– Tôi lặp lại: không bán.

– Ông không bán, tôi sẽ giật lấy.

– Cô giật, tôi đánh cô đó.

Đông Mơ không nói không rằng, mím môi giật bức tranh một cách gọn lẹ.

Lập tức, Thái Quang phản xạ lại bằng một cái đánh thật mạnh vào tay cầm, làm cho bức tranh rơi ngay xuống cỏ. Không ngờ là Thái Quang dám đánh mình, Đông Mơ tái xanh mặt mũi, đứng nhìn chàng như gặp phải một quái vật. Chàng không chút hối hận, còn nói tỉnh bơ:

– Quả là đồ trần tục, làm sao hiểu nổi tình yêu nghệ thuật chứ. Loại tiểu thư giống như cô, không có ích lợi gì cho cuộc sống, cho con người cả. Vì cô đâu có trái tim dịu dàng. Ích kỷ, kiêu căng, quen được hầu hạ, tưởng đâu ai cũng phải khuất phục trước mình sao?

– Thế còn ông? - Đông Mơ quát lại- Loại đàn ông gì mà cộc cằn thô lỗ với phụ nữ vậy hả?

– Với cô thì cần phải như thế đấy. Phải cho cô va chạm thực tế, phải đập nát cái vỏ kiêu căng ích kỷ kia, để tìm lại thực chất của một phụ nữ để cảm xúc, đó là thành công của phái yếu. Hãy lăn lóc thêm một chút nữa đi, tiểu thư ạ. Những cái hào nhoáng bên ngoài không làm cho chúng tôi kính phục đâu. Gã ôm cái giá vẽ và bức tranh bỏ đi một nước. Cô gái tức đến phát khóc vì bị nhục mạ. Cô căm thù gã, ghét cay ghét đắng gã. Nhưng đêm hôm đo, những câu chửi mắng của gã lại thấm thía vô cùng. Phải, loại tiểu thư giống như cô thì có hiểu biết gì về nghệ thuật. Cô chưa tìm được cho mình một đam mê thực sự. Là một nhà văn được đào tạo chính quy có trường lớp hẳn hoi, nhưng cái hiểu biết "công thức" ấy chưa giúp cô có một dòng văn sôi động, nóng bỏng chứa niềm vui nỗi buồn như nét cọ của anh ta. Cô ta ôn lại tác phẩm của mình. Toàn một giọng đúng ngữ pháp, âm u chứ không sống động, nhiều màu nhiều vẻ... cô chợt hiểu ra, cô không thể bị bao bọc trong cái lớp tiểu thư con nhà giàu như gã nói. Cô phải hoá thân, cô phải sống nhiệt tình, sống thật. Cô phải ở mọi giai tầng trong xã hội để "mặc lây" niềm đau khổ của đồng loại. Cô phải biến mất không còn là cô nữa. Cô hoá thân làm nhân vật của chính mình.

Cô liền xin phép ba mẹ, dắt bà vú, xin một ít tiền để đi thực tế. Cha mẹ cô rất lo sợ, nhưng không ngăn cô vì biết cần phải thế. Chỉ dặn bà vú trông nom cô cẩn thận, và ở đâu làm gì cũng phải liên lạc báo cáo với ông bà...

Cô đã hoá thân một cách tuyệt vời, nhưng cũng đầy hiểm nguy và liều lĩnh. Nhiều lần bà vú khóc lóc khuyên cô không nên làm như thế, nhưng cô đã giận dỗi nói với bà:

– Nếu vú sợ ba mẹ thì cứ về nhà, bỏ mặc con. Con nhất định phải trải qua cuộc sống bằng kinh nghiệm của chính bản thân mình, để khi nào gặp lại gã hoa. sĩ "cà chớn" kia, gã sẽ hết "cà chớn" với con.

Đụng phải một trận đòn suýt bỏ mạng với Thái Vinh, bà vú đã quỳ xuống van xin cô:

– Đông Mơ ơi! Tôi van lạy tiểu thư... hãy bỏ cái ý định "hoá thân" gì đó đi. Về thôi cô ơi! Cô là thân cành vàng lá ngọc mà phải chịu đói khát, chết chóc, rồi làm tôi đòi nhà người ta, tôi không thể nào chịu nổi đâu.

Đông Mơ quắc mắt:

– Vú nói cái gì vậy? Con yêu Thái Vinh, con liều mình sống chết với anh ấy. Vú không biết nhờ tình yêu và cuộc sống lăn lóc ở tận cùng đáy xã hội, con đã học và hiểu được nhiều lắm sao. Đúng là con cảm ơn cái gã hoa. sĩ gần dờ lang thang ấy lắm....

o0o

Đông Mơ đột ngột cắt câu chuyện và nói:

– Không ngờ hôm nay, Thái Quang đã tặng không bức tranh ấy cho em, không một điều kiện gì cả. Giá có anh ấy ở đây, em sẽ hết lòng cảm ơn anh ấy. Nhờ anh ấy mà em thăm nhập vào thực tế, hiểu được nỗi đam mê của những tấm lòng yêu thương cuộc sống. Nhất là em đã gặp được tình yêu...

Thái Vinh hỏi vặn lại:

– Tình yêu nào? Tôi thấy cô và em tôi rất hợp nhau ở cái tính bướng bỉnh.

Trời không chịu đất, đất không chịu trời.

Ngừng một lúc để cho Đông Mơ chú ý đến lời nói của mình hơn, Thái Vinh nói tiếp:

– Đông Mơ ạ! Tôi rất cảm ơn những ngày cô hoá thân trong cái đẹp. Tôi khâm phục cô! Cô đã sống rất thực cho cái hạnh phúc của tôi trong vai trò một cô gái nghèo hèn bị hắt hủi rẻ khinh. Nhưng bây giờ, tôi không muốn tiếp tục ăn xin tình cảm ấy nữa. Tôi đã thấy rõ bản chất mềm yếu của tôi, sẽ không hợp với cô đâu.

Đông Mơ nói nhanh:

– Em mới rất hợp với anh. Chính em với Thái Quang mới không hợp. Hai người có bản chất nóng nảy ương ngạnh như nhau dễ sinh xích mích lắm. Em với Thái Quang chỉ làm bạn tốt là được thôi. Em thừa thông minh để hiểu ý anh.

– Nhưng... tôi vẫn luôn là người tàn phế, tôi là người bạn phải hơn. Tôi đoán... Thái Quang nó không quá hồ hững, vô tình như cái vẻ bề ngoài của nó đâu...

Có tiếng còi xe inh ỏi ngoài cổng. Bà vú từ phía sau nhà lật đật chạy ra.

Đông Mơ hớn hờ đứng lên:

– Ba mẹ em đi công chuyện về đây. Để em giới thiệu cho anh.

Chiếc du lịch màu sữa đời mới chạy vào nhà để xe êm ru.

Đông Mơ dắt tay Thái Vinh chạy tận cửa hồn nhiên như đứa trẻ.

– Ba mẹ Oi! Người yêu con ở Sài Gòn ra tìm con nè.

Thái Vinh giật mình:

"Trời ơi! Thì ra cô bé đã nhất quyết giữ tình chung thủy, nên đã giới thiệu với ba mẹ nàng như vậy. Ta biết liệu sao đây?"

Hai ông bà ba mẹ Đông Mơ ăn mặc sang trọng, mở cửa xe bước ra, niềm nở bắt tay:

– Ô! Bác sĩ Thái Vinh phải không? Chà! Đẹp trai quá! Con gái tôi quả có mắt tinh đời. Đẹp mà có vẻ hiền nữa chứ.

Thái Vinh siết nhẹ tay ông:

– Dạ, cảm ơn ông bà quá khen.

Ông cười hề hả:

– Cậu này khách sáo quá. Tôi là Đồng Trân làm thầu khoán mấy chục năm, nhưng bây giờ chuyên mua bán bất động sản, mở mang điểm du lịch liên doanh với nhà nước kiếm sống tạm tạm vậy mà.

Bà mẹ Đông Mơ cũng vồn vã:

– Quý hóa chưa! Con Đông Mơ nó về đây mấy hôm mà hồn vía như để đâu ấy. Nó đã nói cho ba nó và tôi biết hết rồi, cậu ạ. Ông tôi rất mừng. Có một mụn con gái duy nhất, chúng tôi cưng chiều hơn vàng ngọc. Thôi, vào nhà đi! Chà! Đêm nay, phải mở tiệc mừng khách quý mới được.

Trước sự cởi mở vồn vã của ông bà Đồng Trân, Thái Vinh càng lo sợ ngượng ngùng biết bao. Một tiểu thư giàu có sang trọng tốt định như vậy, mà vào nhà chàng làm người giúp việc để chăm sóc chàng, bị khinh rẻ đủ điều... vậy mà cô không hề hé răng, và dường như cũng không nói lại với cha mẹ mình.

Trở vào phòng khách ông Đồng Trân hỏi thăm về gia thế Thái Vinh, cũng như một vài nhân vật kinh doanh nổi tiếng trong thành phố, vài vị bác sĩ, giáo sư giỏi về các chuyên khoa... bà thì khen khoa học bây giờ rất tiên bộ, đã cứu được một vài bạn bè thân quen của bà bị bệnh ngặt nghèo. Hai ông bà càng tiếp xúc, càng tỏ vẻ quý mến Thái Vinh. Thái Vinh cũng thấy đây là một gia đình đạo đức, có hiểu biết, giàu sang mà không hợm mình. Đông Mơ ngồi kết bên chàng, thỉnh thoảng chêm một câu, và nhắc lại thời gian "bụi đời" của nàng. Hai ông bà cười ngất.

– Nó quá quắt lắm, cháu ạ. Nghe nói nó đóng vai đũa vô gia cư, ăn cắp

mùng mền của bệnh viện, khiến cháu phải đền nữa, hả? Ba nó và bác nghe bà vú kể lại, tức cười quá trời. Bác hết biết! Bác có ngờ đâu nó nghịch ngợm quá sức vậy. Tội nghiệp! Cháu khổ vì nó, phải không?

Thái Vinh vừa mắc cỡ, vừa sung sướng:

– Quả Đông Mơ là cô gái lạ lùng thật bác ạ. Nhưng ngay từ đầu, cháu rất thích cô ấy. Không hiểu sao... cháu cứ như không tin ở cái vẻ ngoài nghèo khổ, mà cháu luôn luôn cảm nhận được điều gì thanh cao quý phái ở cô ấy...

Ông Trần cắt ngang:

– Và cháu đã yêu nó?

Đông Mơ lật đật nói nhỏ:

– Ba mẹ em không biết anh bị bệnh ấy đâu nhé. Em giấu đấy.

Nghe cô bé nhắc nhở, Thái Vinh hơi lúng túng một chút, rồi không hiểu sao chàng cũng công nhận:

– Vâng. Cháu tha thiết yêu cô ấy, bác ạ.

Bà Trần cười giòn:

– Và khi cô ta nổi hứng bỏ cháu về Đà Lạt, cháu nhớ chịu không nổi phải đi tìm chứ gì? Chịu thiệt đi cậu ơi. Bác đây rất là dễ dãi, không làm khổ con cái đâu. Nó bằng lòng đâu là bác già đấy thôi.

Đông Mơ vỗ tay reo mừng:

– Ba má nói, phải nhớ đấy nhé. Lần này, anh ấy ra đây là để cầu hôn con đấy! Có phải thế không anh? Anh nói lời cầu hôn với ba mẹ đi, rồi mai một tụi mình về Sài Gòn sắm sửa nhà riêng làm lễ cưới. Ba mẹ phải tặng cho con một cái biệt thự trong ấy nhé!

Ông bà Trần đồng thanh tán thành:

– Cho con và Thái Vinh một xe du lịch đời mới, để Thái Vinh lái đi làm.

Chịu chưa con gái của ba?

Đông Mơ nhảy cẫng lên ôm cổ ba mẹ hôn như đứa con nít.

Thái Vinh hồn phi phách tán. Trời ơi! Cô bé này đang điên loạn thật rồi chẳng? Sao cô ta áp đặt mình một các kỳ lạ như vậy? Sao cô ta không chờ bàn tính kỹ lưỡng với mình? Sao cô ta lại giấu cha mẹ về cái bệnh "mất chìa khóa" mở cửa hạnh phúc như vậy? Trời ơi! Cô ta định hại mình hay sao? Không thể được, mình không thể a tòng theo cô bé gạt gẫm người lớn được, đúng là tiểu thư được cưng chiều, muốn gì được nấy. Chàng nhất định phải nói ra.

– Thưa hai bác...

Đông Mơ liếc chàng nghiêm mặt:

– Anh định lộn xộn cái gì vậy? Hay là anh không yêu em? Anh nói đi! Anh mà dám mở miệng nói gì trái ý em thì em sẽ...

Cô vùng vằng đứng lên. Thái Vinh lật đật giữ tay nàng lại.

– Kia! Anh có dám nói gì đâu. Được hai bác đây và em thương mến, anh hết sức cảm kích.

Đông Mơ nói như ra lệnh:

– Không cần anh nói dài dằng. Bây giờ anh cầu hôn em với ba mẹ em không thì bảo.

Ông bà Trần ngọt ngào:

– Kia, con gái! Sao ăn hiếp Thái Vinh quá vậy? Hãy để cho cậu ấy tự nhiên. Chuyện trăm năm có gấp gáp gì. Biết đâu cậu chưa muốn cầu hôn con là vì còn có điều khổ tâm gì, phải không Thái Vinh.

Đông Mơ cương quyết:

– Chẳng có khổ tâm gì. Anh ấy yêu con, con yêu anh ấy. Anh ấy phải thuộc về con vĩnh viễn. Bất cứ là điều khổ tâm gì, con cũng chấp nhận được hết. Anh hiểu chứ Thái Vinh? Anh hãy nói đi!

Thái Vinh thật sự xúc cảm, thấy cô gái không hời hợt bốc đồng như anh nghĩ. Tình yêu da diết trong đôi mắt trong suốt như ngọn lửa thiêng liêng

vượt qua mọi khiếm khuyết đời thường, khiến anh không thể nào dám nghi ngờ. Nó biểu lộ trong đôi mắt cô gái có cá tính độc đáo này, nó đã cho anh tin tưởng vào sức mạnh, xóa bỏ mọi nỗi ngờ vực trong lòng. Anh chậm rãi đứng lên:

– Thưa hai bác, nếu quả tình hai bác không chê con phận thấp hèn, con xin hai bác nhận lời cầu hôn Đông Mơ của con. Con sẽ xin rước hai bác về gặp mặt ba mẹ cháu một lần. Cha mẹ cháu sẽ rất vinh dự được đón tiếp hai bác. Ông bà Trân cười vui vẻ. Ông thân mật bắt tay chàng, ấn ngồi trở lại:

– Bác chấp nhận và xin chúc mừng cháu. Để thu xếp công việc xong, hai bác sẽ vào thành phố thăm ba mẹ cháu.

Bà Trân cũng mừng:

– Thế là bác yên tâm rồi. Cháu biết không? Biết bao nhiêu con trai gia đình giàu có ở đây đến xin cầu hôn nó, mà nó có chịu đâu. Có một đám tới đây coi mắt, nó còn đứng núp chỗ kín, lấy dây thun vò đạn giấy: bắn vào ót chú rể nhảy nhồm đậy.

Thái Vinh không thể nào nín cười. Chàng bật cười thành tiếng, liếc Đông Mơ. Mặt cô nhỏ hồng lên, rồi bò chạy tót vào trong gọi lớn:

– Vú ơi! Vú chuẩn bị bữa tối thật ngon nghe vú.

o0o

Cầm bức điện tín trong tay, Bích Hoa lẩm nhẩm mãi, như không tin ở chữ viết tắt của bưu điện... Cô đi từ cổng vào tới thềm nhà mà chưa hết ngạc nhiên khiến ông bà Hoàng danh lạ lùng hỏi:

– Điện gì vậy con? ở đâu đánh cho mình, sao nín thinh hoài vậy?

Bích Hoa chia bức điện ra:

– Của anh Thái Vinh đây. Nhưng con không hiểu gì cả. Đâu, ba má đọc thử coi.

Ông bà Hoàng nóng nảy:

– Đâu, đưa coi! Cái gì mà con không hiểu.

"Ba má!

Chiều mai con về. Chuẩn bị tiếp khách quan trọng!

Thái Vinh".

Hai ông bà nhìn nhau với dấu hỏi to tướng trong mắt. Rồi ông lên tiếng:

– Khách quan trọng? Ai vậy? Nó đi đâu mấy hôm nay nhỉ?

Bích Hoa cười ngặt nghẹo:

– Chàng đi tìm nàng đấy, ba không biết sao? Tìm "Nữ chúa bị gậy" Đông Mơ đó.

Bà Hoàng nạt khễ:

– Bích Hoa ăn nói cẩn thận. Con khi người vừa thôi. Đông Mơ cũng dễ thương đấy. Giá mà thằng Thái Vinh đừng bị bệnh, thì cũng xí xóa làm đám cưới đại cho nó, ông nhé. Con mình thương mà...

Bích Hoa lườm mẹ:

– Thôi à! Hồng dám đâu. Dù cho Thái Vinh không bị gì, con cũng không thèm để cho đồ hạ tiện ấy làm chị dâu đâu.

Bích Hồng từ trên lầu đi xuống:

– Chuyện gì vui thế, ba mẹ? Hình như mọi người đang bàn tán chuyện gì?

Bích Hoa nói hốt:

– Chuyện ông Vinh đánh điện về bảo chúng ta chuẩn bị đón khách quý.

– Cái gì! -Bích Hồng nhướn mắt- Khách quý? Anh thì làm gì có khách nào mà quý. Quý cỡ như nhỏ Đông Mơ chứ gì?

Hai cô cười vang. Bà Hoàng cau mặt:

– Thằng này đến lạ... Sắp tới ngày trở lại bệnh viện làm việc rồi mà còn đi đâu hồng biết.

– Nghe nói anh đi tìm con nhỏ bụi đời đó phải không? Không hiểu nổi tình yêu lạ đời của hai người này.

– Như bà Mai Giao thế mà không đáo để. Ông Vinh nhà mình tàn phế, cô ta "bàn giao" cho Đông Mơ ngay, lấy bác sĩ Trình. Đám cưới hôm tháng trước ngon lành. Hai vợ chồng mở phòng mạch, đông khách quá chừng.

– Vậy chứ ai như ông Vinh khùng mình, thân đã phế mà còn đi tìm kiếm tào lao, yêu với đương...

– Rồi bây giờ "tha" ai về nữa đây mà báo hại gia đình phải mệt nữa.

Hai cô em gái chiếm quyền độc thoại nãy giờ, ông bà Hoàng ngồi im thắc mắc. Ông nói:

– Nhưng dù sao Thái Vinh cũng là người chín chắn. Các con đừng có quá đáng. Ba không đồng ý các con phê bình nó quá như vậy.

Bà hỏi:

– Bây giờ ông tính sao? Chuột bị cho nó chứ?

– Thì nó đã đánh điện như vậy, chắc cũng phải có nhân vật quan trọng nào chứ. Chuẩn bị nhà cửa tươm tất khang trang thì có dư thừa gì đâu mà lo!

Đến giờ hẹn hôm sau, mặc dù không quan trọng, không ai nôn nào chờ đợi, nhưng vì ngày chủ nhật nên tự nhiên có đủ mặt mọi người ở phòng khác.

Bích Hồng đang ngồi đọc sách, chợt nghe tiếng còi xe du lịch trước cổng nhà. Cô nhìn xuống, thấy chiếc xe màu cà phê sữa bóng lộn từ từ dừng lại trước cổng. Cô hồi hộp nhìn thấy Thái Vinh mặc bộ veston xám ngồi bên người lái là một phụ nữ trẻ đẹp mặc bộ đầm trắng, kéo kiềng mát màu trà, tóc rũ từng lọn xuống vai... Rõ ràng là một tiểu thư sang trọng.

Cô chạy bộ xuống cầu thang, la lớn:

– Ba má ơi! Có khác tới thiệt rồi. Anh Thái Vinh đi du lịch về tới cổng nhà rồi kia kìa.

Vừa lúc ấy, chiếc du lịch đời mới chở bốn người khác đâu sang cổng. Cô gái nhún kèn một cách lịch sự. Không ai bảo mà cả nhà Thái Vinh cùng chạy ra cổng đón khách. Đích thân Bích Hoa, Bích Hồng mở cổng và cả bốn người

gia đình Thái Vinh hầu như ngẩn ngơ nhìn cô gái de xe vô cổng đậu an toàn, rồi mở cửa bước ra.

– Chào hai bác ạ! Chào hai cô Bích Hoa, Bích Hồng.

Ông bà Hoàng Danh, Bích Hoa và Bích Hồng tưởng như cứng lưỡi nhìn tiểu thư Đông Mơ đẹp tuyệt trần và sang trọng tột bậc. Thái vin trân trọng chỉ hai người khách- người đàn ông mập mạp mặc veston đen. Người đàn bà mặc bộ đồ đầm màu tím sậm kiểu người đứng tuổi, mắt môi trang điểm công phu, khéo léo nên trông bà rất trẻ- giới thiệu với ông bà Hoàng Danh:

– Thưa ba má, hai bác đây là doanh thương lỗi tiếng ở Đà Lạt, là ba mẹ của Đông Mơ.

Chàng giới thiệu ba mẹ mình với ông bà Đồng Trân.

Bốn người cúi chào nhau. Trong thâm tâm ông bà Hoàng Danh không khỏi chút mặc cảm với hai ông bà khách quý là ba mẹ của cô gái mà mình khinh bạc. Giờ đây, trông cô lộng lẫy sang hơn hẳn hai con gái nhà mình. Bích Hồng, Bích Hoa cũng không dám nhìn thẳng mặt Đông Mơ, chỉ lí nhí ngượng ngùng chao trong cổ họng. Họ rất ngạc nhiên như chuyện trong mơ. Thái Vinh là bình tĩnh hơn hết, nên mời tất cả vào phòng khách và mở quạt máy trên trần nhà. Trong lòng chàng cũng hơi ngượng ngùng áy náy về sự thua sút của gia đình mình so với gia đình của Đông Mơ. Trong phòng khách nhà Đông Mơ trang trí máy lạnh đẳng hoàng, mặc dù không khí Đà Lạt ít khi nóng bức. Có lẽ giàu quá, ông bà Đồng Trân bày cho đủ vẻ.

Ông bà ngồi ở phòng khách, còn Đông Mơ thì xin phép chạy tọt vào bếp gọi ầm lên:

– Di Bậy ơi! Di khoẻ không? Con về đây này.

Di Bậy đang làm nước trái cây mời khách, chột ngắc nhìn Đông Mơ rồi há hốc miệng ra. Đông Mơ nắm tay dì:

– Con đây mà. Dì lạ con lắm sao?

– Trời ơi! - Dì Bảy kêu lên - Cô... cô... đây sao? Không thể nào ngờ được. Cô giàu sang như vậy mà tại sao trước đây...

Đông Mơ cười rúc rích:

– Bí mật của cháu, dì không biết được đâu. Thôi, để cháu bung tiếp nước lên cho dì.

Dì Bảy hoảng kinh, khoát tay lia lịa:

– Không dám... Bây giờ, thật tôi không dám. Cô tha lỗi cho tôi... Nếu những ngày cô ở đây, tôi có gì làm lỗi, xin cô tha cho.

Đông Mơ giảnh lấy cái khay nước trái cây trên tay dì Bảy:

– Dì đưa đây cho cháu. Dì rất hiền hậu, cháu vô cùng quý mến dì.

Thấy Đông Mơ bung khay nước lên với dì Bảy, ông bà Hoàng Danh và Bích Hoa, Bích Hồng lật đật đứng lên.

– Chao ơi! Cháu để đó cho dì Bảy...

– Chị để đó cho tụi em.

– Chị tha lỗi cho tụi em. Những ngày qua, tụi em đối xử với chị không tốt.

Hai cô ngượng ngùng nói. Đông Mơ mau mắn khỏa lấp:

– Ôi! Các bạn nhiều nghĩ ngợi quá. Thật tình, mình rất nhớ các bạn và hai bác đây. Nhớ khung cảnh quen thuộc nơi đây vô cùng.

Cô hướng về phía bà mẹ nói, cười vui vẻ:

– Ba mẹ ạ! Con đã sống những ngày hạnh phúc ở nhà anh Thái Vinh đây, bá mẹ ạ.

Ông bà Đồng trân cười phân bua với ông bà Hoàng Danh:

– Chúng tôi có một mình nó nên quá cưng đi, anh chị ạ. Ra trường đại học văn, rồi tiếp tục thêm mấy năm ở trường viết văn, cô bé say mê sáng tác.

Nhưng vốn sống và va chạm thực tế rất ít, nên cô bé đã xin phép chúng tôi, dắt bà vú nói đi thực tế ở đâu đâu và làm gì, chúng tôi cũng không biết. Mặc dù rất lo, không muốn cho con rời khỏi gia đình, nhưng vì ích lợi nghề

ngiệp và cũng muốn nó học hỏi ngoài đời, nên phải ép lòng cho đi. Không hiểu nó có quấy rầy gì anh chị và cậu Thái Vinh đây không? Nếu cháu nó có làm gì không phải, mong anh chị và cậu cũng tha lỗi cho!

Ông bà Hoàng Danh và hai cô con gái hơi nhột nhạt trước những con người lịch sự tế nhị. Họ yêu con và giáo dục rất đứng đắn, hơn hẳn lối sống hơi hợm hĩnh của gia đình mình. Đây cũng là một bài học cho ông bà và hai cô. Trừ Thái Vinh, bản tính tốt khác cha và hai em, nên ngay buổi đầu bị Đông Mơ quấy rầy, mà vì tình thân ái chàng đã không ghét bỏ cô. Dần dần, chàng khám phá ra người con gái đặc biệt khổ nghèo này có nhiều điểm tương đồng với chàng, và chàng đã yêu cô với tấm tình đầy trân trọng. Nhờ vậy mà giờ đây, chàng không có gì phải hổ thẹn với gia đình người yêu. Chàng chỉ áy náy cho người thân của mình đã đối xử tệ bạc khe khắt với Đông Mơ. Nhưng chàng không làm sao nói lời hối hận được, đành phải kéo Đông Mơ ngồi sát bên mình, nói đùa:

– Bây giờ bắt lại được cô rồi, tôi phải tính cách nào để tóm cổ cô, không cho cô biến khỏi tôi một lần nữa đâu nhé.

Đông Mơ lại rụt cổ cười:

– Đồ anh có cách nào mà giữ nổi chân em đấy. Em sẽ biến mất nữa cho mà xem.

Ông Hoàng Danh nói đùa:

– Nhưng lần sau "hiện về", cũng là vai tiểu thư chứ?

Bà Hoàng Danh cũng cười:

– Chúng tôi phục cháu. Tôi không hiểu sao cháu lại chịu được cực khổ trong mọi vai trò, cháu đóng một cách trọn vẹn và xuất sắc. Chính cháu đã dạy cho chúng tôi một bài học đấy.

Đông Mơ cười vui:

– Bác tha lỗi cho cháu. Khi đã muốn thì cái gì cháu làm cũng được. Kể cả

việc chúng cháu sắp cầu xin hai bác đây.

– Cháu và Thái Vinh ư?

– Vâng. Thái Vinh sẽ thưa chuyện hai bác. Anh ấy mời ba mẹ cháu vào đây gặp hai bác là để...

Đông Mơ liếc Thái Vinh:

– Nói đi anh! Ba mẹ em không có thời gian nhiều đâu. Ông bà còn phải đi liên hệ nhiều công ty du lịch ở đây lắm đấy.

Ông bà Hoàng Danh ngạc nhiên ngó con trai:

– Có chuyện gì vậy con?

Thái Vinh nhìn cha mẹ, hơi ngập ngừng:

– Dạ, thưa ba mẹ... hôm gặp hai bác đây ở Đà Lạt, con đã xin hai bác cho phép con cầu hôn Đông Mơ!

Ông bà Hoàng Danh giật mình. Thái Vinh biết ông bà sắp phản ứng điều gì, nên lật đặt lật chân khều nhẹ chân hai ông bà một cái. Hai ông bà hiểu ý chàng muốn giữ điều bí mật, nên cũng nín im nhưng vẻ mặt băn khoăn khó xử. Ông bà Đồng Tran vô tình nào hiểu biết gì đâu, nên vẫn cứ vui vẻ:

– Chẳng giấu gì anh chị, Thái Vinh đã cầu hôn con gái tôi, mà chúng tôi thì rất chiều chuộng con, nên để chúng nó tự do quyết định... Chúng tôi chỉ đóng vai trò hợp tác giúp con cái thôi. Chẳng hay ý kiến anh chị thế nào?

Cháu Đông Mơ nó có xứng đáng với Thái Vinh không?

Ông Hoàng Danh lật đặt nói:

– Ấy chết! Anh chị đừng nói như thế. Đông Mơ yêu Thái inh là vinh hạnh cho gia đình chúng tôi. Nhưng...

Đông Mơ sợ Ông bà Hoàng Danh hỏi lộ ra bệnh trạng của Thái Vinh mà cô đã cố tình giấu giếm, nên lật đặt nói hốt:

– Bác ơi! Con nghĩ bác đã hiểu con yêu anh ấy như thế nào rồi mà. Vậy chúng con yêu cầu bác hãy cho phép chúng con được yêu nhau.

Bà Hoàng Danh nói:

– Bác rất mừng. Được tác hợp cho cháu và Thái Vinh cũng là một cách chuộc lại lỗi vô tình của bác trước đây đối với cháu. Nhưng...

Lại "nhưng" nữa rồi! Thái Vinh sợ ra mặt. Chàng nói nhanh:

– Không sao ba mẹ ạ. Tụi con đã nhất trí với nhau rồi. Tụi con sẽ rất hạnh phúc. Xin ba mẹ hãy chấp nhận cho tụi con mừng.

Ông bà Hoàng Danh còn biết làm gì khác hơn là nói với ông bà Đồng Trân:

– Nếu các cháu đã đồng ý yêu nhau, thì chúng tôi cũng xin anh chị thương tình chấp nhận cho cháu Thái Vinh được làm rể gia đình anh chị, chúng tôi sẽ vô cùng vinh hạnh.

Ông bà Đồng Trân hồ hởi:

– Ô! Vậy thì từ nay, chúng ta sẽ rất hạnh phúc. Cháu Đông Mơ được làm dâu con anh chị, chúng tôi cũng rất yên tâm ạ.

Bích Hoa, Bích Hồng xin phép vào trong phụ đi chợ với dì Bảy để làm bữa tiệc mời khách. Hai ông bà Hoàng Danh ngồi tiếp khách mà gan ruột cứ nôn nao lo lắng. Thật không hiểu "ông" con trai Thái Vinh và cô tiểu thư "trật búa" này định bày cái trò gì nữa đây? Ai đời... bệnh tật ác ôn như vậy mà đòi cưới vợ cái nỗi gì chứ?

o0o

Thường thì chuẩn bị ngày đám cưới, ai cũng hớn hở vui mừng. Đàng này, ông bà Hoàng Danh và Bích Hoa, Bích Hồng không yên tâm chút nào. Sau ngày gặp gỡ lại Đông Mơ, biết cô là con nhà danh giá sang trọng, hai ông bà rất hối hận về cái tính khi người của mình, nên rất thật tâm yêu quý cô.

Nhưng điều cô và Thái Vinh yêu cầu thật là qua sức ông bà. Khi gia đình ông bà Đồng Trân từ gĩa đi rồi, bà Hoàng Danh và Bích Hoa, Bích Hồng đều thắc mắc rộ lên. Trước tiên là ông Hoàng Danh:

– Nay, Thái Vinh! Tại sao con không cho nói sự thật là con bị bệnh như thế?

Con định lừa dối người ta sao?

Bà Hoàng cũng hơi gắt:

– Con định biến cha mẹ thành đồng lõa vào một cuộc chơi gì nữa đây?

Hai cô em gái:

– Tụi này sợ anh và Đông Mơ thật đấy! Quả là những cái đầu kỳ dị... Thích biến thực tế thành mộng hết hay sao?

Thái Vinh vẫn bình tĩnh:

– Ba mẹ và các em không phải lo. Tụi con đồng ý với nhau sống như vợ chồng, nhưng không có tính chẵn gói. Đông Mơ yêu con, con yêu cô ấy, thế là đủ rồi.

Bà mẹ hơi lớn tiếng:

– Thái Vinh! Con là bác sĩ, con phải thực tế chứ. Tình yêu mà không kết hợp thể xác liệu tình yêu đó có đậm đà mãi không? Đừng có dở hơi! Rồi hai người tự làm khổ nhau cho mà coi. Bất đắc dĩ khi thành hôn rồi, lỡ một người bệnh tật, phải ráng mà chịu. Chứ sao lại một người là con nhà giàu có, tương lai sáng sủa mà lẳng mạn lại đi ưng một anh bác sĩ tàn phế chứ? Thái Vinh! Mẹ xin con và Đông Mơ đừng có đùa dai nữa.

Thấy mẹ khổ sở, chàng rất bối rối, nhưng không biết làm sao nói cho bà yên tâm. Chàng chỉ ôm mẹ vuốt ve:

– Mẹ cứ tin con trai mẹ đi. Có bao giờ con làm khổ gia đình điều gì đâu hả mẹ. Mẹ cứ tin con là đám cưới sẽ tốt đẹp. Tình yêu chúng con sẽ đi đến một kết thúc rất hạnh phúc, mẹ ạ, bởi chúng con rất hiểu và yêu thương nhau.

Ông Hoàng Danh khuyên vợ:

– Có lẽ nó đúng đấy bà ạ. Đông Mơ đã chấp nhận yêu Thái Vinh ngay từ đầu kia mà. Nó tự thu xếp với ông bà Đồng Trân, có nói thiệt hay giấu giếm gì cũng mặc kệ nó, không lo mình mang tiếng đâu. Cứ việc tiến hành giúp cho các con như lời mình lo cho nó với con Mai Giao vậy.

Thái Vinh mừng rỡ:

– Ba nói rất đúng. Ba cứ tin con đi. Chúng con là một đôi vợ chồng khác lạ một chút, nhưng biết đâu sẽ hạnh phúc hơn những cặp vợ chồng còn nguyên vẹn.

Thế là không ai có ý kiến gì nữa. Đám cưới được tổ chức trọng thể tại một nhà hàng sang trọng trong thành phố. Mặc dù vẫn e ngại trong lòng, nhưng bề ngoài, ông bà Hoàng Danh vẫn sắm sửa đầy đủ và trang trí phòng tân hôn cho Thái Vinh thật là đẹp. Bích Hoa, Bích Hồng may áo dạ hội mới đắt tiền... Chính tay Đông Mơ và Thái Vinh sửa sang phòng ngủ của hai vợ chồng mới. Nàng hôn hờ như con sơn ca cất tiếng hót vào buổi đẹp trời, khiến ông bà Hoàng Danh phải ngạc nhiên:

– Quái! Nó có vẻ hạnh phúc thật sự đấy, ông ạ.

– Ồ... Tôi cũng không hiểu nổi ái tình là cái quái gì mà lạ lùng thế. Tôi tưởng Thái Vinh bị như vậy, thì đời nó hoàn toàn bỏ đi. Nó là bác sĩ giỏi. Tôi thậm tiếc cho tài năng nó. Tôi nghĩ nghề nó cũng chết theo tâm trạng một người tàn phế. Ngờ đâu nó gặp Đông Mơ, là một cô gái hết sức lạ lùng, giúp nó yêu đời trở lại.

Nói gì thì nói, làm gì thì làm, hôn lễ vẫn cứ diễn ra trong niềm vui khó tả.

Hai họ hợp nhau cùng mướn một mặt bằng thật rộng thật thơ mộng. Sân khấu, cây cảnh để chen xen trong những bàn tiệc. Ông bà Đồng Trân mướn hẳn một số nghệ sĩ danh tiếng về biểu diễn phục vụ lúc khách khứa ăn uống, vừa ăn vừa xem ca nhạc. Những hàng xe máy, xe du lịch đậu chen chúc nhau, bàn tiệc đông đủ khách... Mọi người hoan hô vang dậy, khi cô dâu Đông Mơ được chú rể Thái Vinh choàng eo lưng ra cúi chào thân hữu, và được một nghệ sĩ hài danh tiếng làm "một cuộc phỏng vấn ái tình" vừa có tính cách chọc ghẹo vui, vừa chúc tụng hạnh phúc hai người.

Trong số khách tham dự có khách của bệnh viện, nhất là khoa Nhiễm của

Thái Vinh, chàng mời đủ tất cả. Họ sẽ nghĩ gì với lời chúc của nghệ sĩ kia? Thâm tâm họ chắc phải có chút xót xa thương cho Thái Vinh, vì anh nghệ sĩ kia nào có biết gì về nỗi bất hạnh của Thái Vinh. Những trận cười, những tràng pháo tay nổ không dứt theo từng cách, từng câu trào phúng của anh nghệ sĩ tài hoa, gió thiêu cặp tân hôn.

Thái Vinh và Đông Mơ hôn nhau theo yêu cầu của một số bạn thân, làm nổi lên một trận cười chấm dứt đêm vui. Lác đác có khách ra về... Cô dâu chú rể lại dắt nhau đến những bàn thân nhân để tiếp tục quay phim hặc chụp hình riêng. Trước tiên là cha mẹ, họ hàng đôi bên. Sau cùng họ đến một bàn khách thân của bệnh viện. Đông Mơ ngạc nhiên thấy đúng ê-kíp mở cho Thái Vinh năm ngoái. Tất cả đều reo lên mừng rỡ khi hai người đến bàn họ:

– Ô! Cô dâu quả là tuyệt vời!

– Nữ thánh đây.

– Đúng là người yêu lý tưởng.

– Hay là có ai để lộ bí mật ra, nên cô mới... cả quyết chọn bác sĩ nhà tôi mà không làm đó hả, cô dâu?

Họ cười rộ lên khiến Đông Mơ không hiểu gì cả. Họ bắt ép hai người uống rượu mừng Thái Vinh uống đỡ cho Đông Mơ hầu hết. Tới lượt Thanh Huy, anh chàng cứ rót cho Thái Vinh không cần biết mấy ly. Vừa uống vừa cười lên ha hả:

– Có cái đám cưới này là nhớ công ai đây, Thái Vinh? Sướng nhé! Sanh con đẻ cháu đầy đàn, sau này đừng quên công ơn của thằng bạn đã chơi hết mình với bạn đấy nhé.

Đông Mơ thắc mắc nhìn Thanh Huy. Anh ta say rồi ư? Chính anh ta đã mở cho Thái Vinh kia mà! Sao bây giờ lại chúc gì kỳ vậy? Sao anh ta "nghèo nàn" lời chúc thế? "Nghèo" quá thì im đi. Sao chúc như vậy, nghe mỉa mai quá!

Đông Mơ chiếu đôi mắt ngờ vực nhìn Thanh Huy. Thanh Huy bồi ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu ngọt xót trước tiếng vỗ tay tán thưởng của bạn bè. Thái Vinh kéo tay Đông Mơ đi bàn khác. Cứ thế cuộc vui kéo dài khi người khách cuối cùng đã ra về, nhân viên phục vụ đám cưới lo dọn dẹp bát đĩa, cô dâu mới chủ reẽ mới lên xe hoa về nhà.

Ông bà Hoàng danh và Bích Hoa, Bích Hồng vì cảm thấy khá mệt mỏi, nên đã về nhà trước nghỉ ngơi. Họ còn quây quần ở phòng khách chờ đợi cô dâu chú rể. Khi hai người dìu nhau vào phòng khách, tất cả đều hớn hở.

– Ôi, đây rồi! Mệt không con?

Ông Hoàng Danh hỏi Đông Mơ. Các cô em cũng tíu tít trêu:

– Không mệt đâu. Có kéo dài suốt đêm, chị Đông Mơ vẫn cứ thấy hạnh phúc nhất trần đời mà. Phải không chị?

Bà Hoàng nhìn con gái ý tứ:

– Thôi, hai đứa con lên phòng nghỉ ngơi đi. Mình cũng chia tay, ai về phòng này. Cả ngày nay ai cũng đỡ hết rồi.

Tất cả đều chúc nhau ngủ ngon. Thái Vinh dắt tay Đông Mơ bước lên từng nấc thang lầu hạnh phúc. Phòng tân hôn sáng rực rỡ một màu hồng gợi cảm. Đông Mơ hơi mệt, nên ngã ngay xuống chiếc nệm được trải drap màu hồng. Thái Vinh thay xong bộ đồ veston bên ngoài, còn mặc sơ mi trắng quần tây đen, chàng đến ngồi bên cô, cúi xuống hôn phớt lên trán vợ:

– Em thay áo đi cưng! Mặc bộ xoa-rê này bó người không thoải mái càng mệt đấy.

Chàng đỡ cô dậy rồi, kéo tủ áo chọn chiếc áo ngủ màu trắng thật đẹp đặt vào tay nàng:

– Công chúa của tình yêu! Hãy thay chiếc áo cưới đi, rồi... rồi...

Chàng nhìn Đông Mơ với ánh nhìn trêu chọc...

Đông Mơ vừa thay áo, vừa quát khê:

– Rồi rồi cái gì? Quay mặt vào trong cho người ta thay áo!

Thái Vinh ngoan ngoãn làm theo lời cô, miệng nói:

– Anh đếm trong vòng mười tiếng phải thay cho xong. Không thôi anh quay mặt lại ráng chịu à nghe.

Đông Mơ cười rúc rích:

– Em cóc ngán! Anh có làm gì được em, mà em phải sợ anh chớ. Chị sợ anh đau khổ ôm tấm thân ngà ngọc trong tay mà phát ức đấy...

Thái Vinh, quay mặt lại, đắm đuối nhìn cô đẹp tuyệt trong áo ngủ màu trắng thom phức. Trời ơi! Một người vợ băng trinh như một bông hoa hé nở thom ngát như vậy... chàng bỗng thấy cơ thể rạo rực lên một tình yêu khó lòng kiềm hãm... Chàng đi đến bên cánh cửa phòng khoá chặt cửa lại cẩn thận, rồi đi đến bên giường ngồi sát bên nhìn ngắm Đông Mơ.

Cô bé đã thắm mệt, nằm duỗi dài thoải mái trên chiếc giường hồng gối đầu trên chiếc gối tân hôn thom phức. Cô vẫn mỉm cười để đón nhận cái hạnh phúc mà cảm giác vừa gợn lên một sự thèm muốn xót xa chập chờn như một màn sương mỏng. Chồng cô đấy! Tình yêu tha thiết đam mê mà cô được quyền ôm ấp để hiến dâng, để đón nhận mật ngọt như một trái chín đầu đời. Vòng tay cô chỉ cần vươn cao một chút thôi là sẽ vít cổ chồng cô xuống.

Thái Vinh sẽ ngã xuống, môi chàng sẽ tìm môi cô. Cái cơ thể cường tráng mà không cục mịch kia sẽ làm quen với cái cơ thể bé nhỏ nhạy cảm của cô... Hôn cô sẽ tan biến trong ngọt ngào của nụ hôn. Cơ thể của hai người sẽ rạo rực đòi hỏi một sự hoà hợp tự nhiên... Thái Vinh thấy Đông Mơ đang chìm đắm trong đôi mắt của mình. Ánh sáng gợi tình đang ở đỉnh cao tự nhiên vụt tắt và cô hơi nghiêng người ôm chiếc gối quay qua chỗ khác.

Là một chàng trai có kinh nghiệm ái tình, Thái Vinh bỗng thấy xót xa.

Chàng cảm thương Đông Mơ vô cùng. Chàng rờ vuốt gò má nàng một cách thân yêu.

– Gò má em hơi nóng? Có phải là em sốt vì tình yêu anh không? Tội nghiệp em! Anh thật là một gã đàn ông bất lực, một gã ích kỷ. Đêm tân hôn như vậy mà chẳng làm tròn phận sự người chồng.

Vừa nói chuyện, tay vẫn xoa má vợ, tay kia chàng tự cởi chiếc áo sơ mi và chiếc quần tây, nhẹ nhàng dúi ở chân giường. Đông Mơ vẫn nằm quay mặt vào tường, cô gần như mê, sung sướng với những vái vuốt ve rất khéo, rất nghệ thuật trên gò má, xuống tới hai vai trần chạy thẳng xuống dọc lưng mà chiếc áo ngủ bỏ lửng một khoảng rộng. Chàng vừa xoa vừa gọi chuyện...

Đông Mơ trả lời những câu hươu vượn gì đó của chàng như mộng du, vì cô hoàn toàn bị một cảm giác mới lạ sung sướng khổng chế như một chất men say.

– Em hãy nằm im! Cách tạ tội duy nhất của người chồng bất lực là thế này thôi em ạ. Anh sẽ hôn va âu yếm em suốt đêm nay, em chịu chứ cung?

Bàn tay chàng càng lúc càng trở lên kích thích và gấp rút lạ lùng. Hơi thở của chàng nghe như cũng tăng lên trong mơ hồ. Cơ thể Đông Mơ gần như phát sốt và run lên một cách kỳ lạ. Chiếc áo ngủ hững hờ đã được tháo gỡ ra hồi nào không biết, cô điên cuồng tự động quay lại ôm chặt lấy Thái Vinh với sự cuồng nhiệt không còn là của cô nữa.

Khi cô đi ra từ khoái cảm cuối cùng, tình yêu thời Adam và Eva vẫn còn nguyên đó, vẫn thắt chặt trong vòng tay ôm cứng của Thái Vinh, trong nụ cười thoa? mãn và đôi mắt âu yếm của chàng. Chàng nói nhỏ:

– Thế nào, hạnh phúc chứ hả cung? Anh không làm em đau đớn lắm chứ?

Nàng ông chồng thật chặt, bật khóc lên vì sung sướng:

– Trời ơi! Thì ra anh đâu có bị gì. Anh vẫn còn nguyên vẹn... em hạnh phúc quá anh ơi. Tại sao vậy? Em chẳng hiểu gì hết. Thì ra điều em nghi ngờ không phải là hoang tưởng.

Thái Vinh nhẹ mở vòng tay, đặt đầu vợ trở lại trên chiếc gối nằm ngửa ra

cho thoải mái. Đông Mơ có dịp chiêm ngưỡng cơ thể đẹp khỏe mạnh của Thái Vinh, chưa hề có một dấu vết mổ nào trên đó... ở bất cứ đâu.

– Anh ơi! Em không hiểu gì hết. Em chỉ nghi nghi mà không biết mình có đún không. Em lấy anh vì yêu, dù cho anh tàn phế, em cũng chịu. Ngờ đâu anh là người chồng quá tuyệt vời.

Thái Vinh nựng cằm Đông Mơ:

– Anh phải giấu em và mọi người tới phút cuối này là để thử tình em đấy thôi. Cuộc phẫu thuật ấy là do kế của Thanh Huy bày ra giúp anh, để thử tình yêu của hai người con gái. Anh không yêu Mai Giao và cô ta cũng không yêu anh. Nghe anh bị như thế, cô ta bỏ lấy ngay bác sĩ Trình. Còn em... em đã sống chết với anh cho tới giây phút cuối. Em xứng đáng là vợ của anh.

Hết

Đánh máy: Lynn

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 22 tháng 7 năm 2004